

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

CAJKA

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

CAJKA

2022.godine

Boris Golić

CAJKA

Uredio i obradio:

Nenad Grbac

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*„'Sve se to dogodilo na putu za
ludilo...' To nije pranje mozga,
to je centrifuga.”*

Đorđe Balašević

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor knjige "Cajka"

Ako sam čovjek i sjena, tko je kreator svega?

Ponovo se bavim cajkama i turbofolkom jer sam se vratio u Hrvatsku i jer sam sreo i upoznao neku djevojku u crvenoj haljini sa velikom stražnjicom. Mene privlače žene s velikom stražnjicom jer Japanke u principu imaju male stražnjice. No, ispostavilo se da ona voli cajke, a kod mene se tada događa de ja vu ili već viđeno, pa sam seksualno zakazao. Onda sam ja to istraživao, pa mi je moja bivša žena rekla problem moje majke. Da je njoj partija zabranila da doji da ne bi na mene prenijela svoj otpor prema socijalističkoj partiji. Pa sam ja pročitao knjigu Nore Iksten: „Majčino mlijeko“, pa sam iz nje štošta saznao, ali ne i to: zašto naše žene proizvode gorko mlijeko i gorke feromone kada plešu na cajke i turbofolk.

Već sam se pomirio s tim da je moj problem s cajkama što me je do jila neka žena koja je voljela cajke i koja je proizvodila gorko mlijeko, a onda sam sreo Kedžu. On je onaj naš HSP- ovac koji je navodno bio u Vukovaru i koji nam brani cajke, jer one potječu od naših neprijatelja iz Srbije, oni potječu naš adrenalin i agresiju, loše osjećaje i jugonostalgiju.

S jedne strane on uvodi red u naš život, a s druge strane on uvodi nered. Pa mi on kaže:

„Tebi ne funkcionira ili je zakržljao Jakobsonov ili vomerozalni organ. Taj organ ili ti senzori služe za detektiranje ženskih feromona. No ti onjušiš ženu, a ona pleše cajke i turbofolk i proizvodi ljute ili gorke feromone, pa ti to ne odgovara. Pa imaš problema s erektilnom funkcionalnošću.“

„Hoćeš reći da žene i dalje proizvode ljute i gorke feromone, kao što je ona seljančica proizvodila ljuto ili gorko mlijeko?“

„Baš to ti kažem. Cajke su za nas štetne. Muškarac se više ne bori za ženu, on je grub i agresivan, muškarac više nije lovac, jer žene plešu na cajke i proizvode ljute i gorke feromone." Uz to, imao sam problem i sa Perom, on nije išao sa mnom u Japan, ali sam za to pročitao njegovo djelo: „Majka Omladina".

Citat o našem trenutnom stanju:

Stigao sam iz Japana kući jer sam imao nekakve neodgodive bankarske i financijske obaveze. Vi sada mislite da sam upao u financijske probleme, da sam u strahovitoj financijskoj krizi, ali kažem da nisam. Nemam ja minus na mojem tekućem računu. No, jednostavno moram ili ne moram riješiti osnovne financijske probleme. Naime, nekakav sud me proglasio nepoštenim, pa me je netko blokirao, pa mi netko predlaže osobni bankrot, a ja ne znam ni zašto, ni kako. Ne znam zašto meni sud ne udijeli kaznu: rad za opće dobro. Jer nikome nisam dužan, s Micom se sudim, a to suđenje je cirkus, ta sutkinja Jagoda je cirkusantkinja, a ne pravna stručnjakinja. Ona do prava i pravde drži kao do lanjskog snijega. Ustvari, kod nas već odavno nema pravde, ali ni snijega, pa je valjda takva i sutkinja Jagoda. Ja sam joj pružio ugodu i mislio sam da sam je se riješio, ali nisam. Jer kod nas u Hrvatskoj ništa nije ozbiljno, sve je neozbiljno i nitko se ne pridržava poslovnog ili bilo kakvog morala. Kod nas nema vladavine prava i pravde i europskih vrijednosti, nego kod nas vlada nepravda, anarhija i bezvlašće.

A ja ne razumijem naše ljude, oni su vjerni i poslušni HDZ - ovi glasači, sve prihvaćaju i slažu se s tim kriminalom i lopovlukom. Nikako da se kod njih dogode duševne i političke promjene. Pa zar im nije dosta pljački u pretvorbi i privatizaciji? Moramo li mi biti siromašniji nego što jesmo? Mora li se pljačkati i dalje hrvatska država? I moraju li nad nama vladati ljudi kao što je Sanader? I moramo li se mi držati svega što kaže zločinačka organizacija? Stoga ja ne razumijem našeg premijera Andreja Plenkovića koji kaže da nije znao ni za jednu aferu. Pitam se kakav je to premijer koji ništa

ne zna ili koji se pravi da ništa ne zna, a u biti sve zna. I te njegove laži ne vraćaju mi vjeru u našeg čovjeka. Pa zar je svaki naš političar lopov i kriminalac? Zar svaki naš političar radi na štetu svog naroda? Stoga sam ja došao da vidim kako napreduje moj slučaj s Micom. Ozbiljno sam shvatio Micinu optužbu da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli, ali to je kao srpska optužba naših pilota. Svašta može biti, ali ne mora ništa biti.

CAJKA

POGLAVLJE 1

Stigao sam iz Japana kući jer sam imao nekakve neodgodive bankarske i financijske obaveze. Vi sada mislite da sam upao u financijske probleme, da sam u strahovitoj financijskoj krizi, ali kažem da nisam. Nemam ja minus na mojem tekućem računu. No, jednostavno moram ili ne moram riješiti osnovne financijske probleme. Naime, nekakav sud me proglasio nepoštenim, pa me je netko blokirao, pa mi netko predlaže osobni bankrot, a ja ne znam ni zašto, ni kako. Ne znam zašto meni sud ne udijeli kaznu: rad za opće dobro. Jer nikome nisam dužan, s Micom se sudim, a to suđenje je cirkus, ta sutkinja Jagoda je cirkusantkinja, a ne pravna stručnjakinja. Ona do prava i pravde drži kao do lanjskog snijega. Ustvari, kod nas već odavno nema pravde, ali ni snijega, pa je valjda takva i sutkinja Jagoda. Ja sam joj pružio ugodu i mislio sam da sam je se riješio, ali nisam. Jer kod nas u Hrvatskoj ništa nije ozbiljno, sve je neozbiljno i nitko se ne pridržava poslovnog ili bilo kakvog morala. Kod nas nema vladavine prava i pravde i europskih vrijednosti, nego kod nas vlada nepravda, anarhija i bezvlašće.

A ja ne razumijem naše ljude, oni su vjerni i poslušni HDZ – ovi glasači, sve prihvaćaju i slažu se s tim kriminalom i lopovlukom. Nikako da se kod njih dogode duševne i političke promjene. Pa zar im nije dosta pljački u pretvorbi i privatizaciji? Moramo li mi biti siromašniji nego što jesmo? Mora li se pljačkati i dalje hrvatska država? I moraju li nad nama vladati ljudi kao što je Sanader? I moramo li se mi držati svega što kaže zločinačka organizacija? Stoga ja ne razumijem našeg premijera Andreja Plenkovića koji kaže da nije znao ni za jednu aferu. Pitam se kakav je to premijer koji ništa ne zna ili koji se pravi da ništa ne zna, a u biti sve zna. I te njegove laži ne vraćaju mi vjeru u našeg čovjeka. Pa zar je svaki naš političar lopov i kriminalac? Zar svaki naš političar radi na štetu svog naroda? Stoga sam ja došao da vidim kako napreduje moj slučaj s Micom.

Ozbiljno sam shvatio Micinu optužbu da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli, ali to je kao srpska optužba naših pilota. Svašta može biti, ali ne mora ništa biti.

Mogu me proglasiti krivim i pravomoćno osuditi, ali i ne moraju. Takav je naš zakon, kod nas sve može, bez obzira što tu nema nikakvog slučaja, što tu nema silovanja, što ja nikome nisam narušio čast i poštenje i što nikome nisam nanio duševne boli. Jer Mica je doznala da sam prodao djedovinu i apartman na moru, pa se želi od toga svega osladiti i to iskoristiti. Pa ona traži ili potražuje 400.000 kuna, a ja joj to ne namjeravam dati, pa se branim kako znam i umijem. Pa bježim iz zemlje i živim drugdje. Stoga sam ja pod hitno rasprodao svoju djedovinu, prodao sam i apartman na moru, pokušavam prodati i očevinu i sad imam novaca. Inače, što se moje prijevremene mirovine tiče, ona nije dovoljna ni za osnovne prehrambene potrebe i lijekove, ni za kruh i režije. Pa se ja pitam, kako taj naš narod živi ili preživljava, jer ta moja prijevremena mirovina nije najniža u Hrvatskoj, kažu da ima i nižih mirovina. Kažu da ima i nižih mirovina, a kud ćeš niže od moje prijevremene mirovine. Ustvari, moji prijatelji imaju u principu niže mirovine od mene. Pa se skrivaju, pa nikud ne izlaze, nevidljivi su i čekaju svoje posljednje trenutke. A ja sa tom svojom djedovinom, sve rješavam. Imam rješenja za sve, imam i snagu i volju, pa ću obaviti to što moram obaviti i onda odlazim u Japan. Želim putem boli i nezadovoljstva stići do radosti ili želim bol svesti na najmanju moguću mjeru. Stoga, možda se više i ne vratim u Hrvatsku.

Inače, ja sam došao po Peru. Želim ga odvesti u Japan. Jer ni on se nije borio za ovakvu korumpiranu Hrvatsku i on je htio modernu Hrvatsku. Naime, on mi je svojevremeno obećao da će i on ići u Japan, ali on nikako ne dolazi. Boji se on ići, boji se on svoje Japanke. Ja sam još pod dojmom moje Japanke. Ne samo što je ona uska i plitka, ona ima dugu, zanosnu kosu i mlado lice. I ona zna pripremiti ribu po drevnom japanskom običaju Nyotaimori. A ja ne znam što mi je ugodnije, njeno golo tijelo ili jedenje sušija ili ribe s njenog

golog tijela. Ona me zna pitati da li da za tu priliku obrije svoje međunožje, a ja joj odgovaram:

„Nikako nemoj brijati međunožje.“

„Nekome se to gadi.“

„Meni se ne gadi.“

S vremena na vrijeme, mi se nekad gadi smrad sirove ribe, ali nikad mi se ne gadi njeno golo tijelo. Jer ona ima staklenu kožu, barem Japanci to zovu staklena koža. Jer je ta kristalno čista koža, bez pora, poput stakla. I sve to Japanke rade uz pomoć morskih algi i riže. Ne koriste one umjetne i skupe hidratizirajuće proizvode. To je izgleda na principu:

„Snađi se družē!“

Pa se tako snalaze i Japanke, to je njihova tradicija i prenose to s koljena na koljeno. A ja nemam ništa protiv, meni se sviđa njena staklena koža, meni je bitno da je moja Japanka podatna i uslužna. Pa se zato i ja koristim njihovom estetikom, Wabi – sabijem i molim njihovu molitvu Omamori za sreću, ljepotu i zdravlje. Jer želim da mi moja Japanka zrači srećom, ljepotom i zdravljem.

Ali to sada nije moj glavni i osnovni problem, moj glavni i osnovni problem je taj što me stalno prati zlo i nevolje, što me prate zli duhovi, a ja ih trebam istjerati daleko od sebe. A u mojoj obitelji se to od davnina rješava zaboravljenim obredom vode. Pa tako i ja molim vodu za zdravlje, izlječenje i oslobađanje od raznih grijehova naše pretvorbe i privatizacije. I nije to pročišćenje vodom iz slavonske mitologije, nije to iz grčke mitologije, nije to iz rimske mitologije, nije to iz skandinavske mitologije, nije to iz germanske mitologije, nije to iz kršćanske mitologije, nego bih rekao da je to iz drevne babilonske mitologije. Zato ja držim do svojih snova, do

svojih košmara i nadam se da ću iz njih nešto doznati i da ću uz njih štošta otkloniti. Da ću pronaći samog sebe, svoj identitet i svoju uzaludnu fenomenologiju.

Inače, neki ljudi kažu da je taj obred vode stariji više od 2.000 godina prije Krista, ali pitam se ja: kako može biti taj obred toliko star kad smo mi ovdje od stoljeća sedmog? Pa ne bi to moja obitelj pamtila. Možda smo mi taj obred i običaj donijeli iz starih krajeva? Sve je to za nas nepoznanica, jer za vodu kažu da je magijski izvor moći, a u kršćanstvu je voda simbol čistoće i nevinosti. Pa se ja dvoumim što izabrati: naš drevni običaj i obred obnavljanja duhovne čistoće i pročišćenja tijela i duše, odabrati egzorcizam ili odabrati kršćanski običaj blagoslivljanja vode. I što ja od svega toga odabirem? Naravno, da ne odabirem arhaični postupak egzorcizma i kršćanski običaj blagoslivljanja vode jer s tim obredima i nisam baš upoznat. Ili jesam upoznat, pa mi se to ne čine funkcionalnim. Možda je to dobar obred, ali nije za mene funkcionalan. Jer ja bih se prvenstveno htio odreći nečijih grijehova i loših navika, a ne svojih. Ne želim više patiti za druge i u patnji provoditi dane. Baš me briga što je naš kardinal Josip Bozanić odriješio našeg prvog predsjednika, Franju Tuđmana svih pretvorbenih grijehova. Mogu reći da ga ja nisam odriješio, a naš jadni narod, kako tko. Onaj tko se u tome svemu obogatio, taj nema ništa protiv Franje Tuđmana, a onaj tko je osiromašio, ili moroga ili zanovijeta ili šuti. Tako mu je, kako mu je.

A o tome kršćanstvo govori ili ne govori. Kršćanstvo ne govori o tome da su drugi krivi za našu nesretnu sudbinu. Kršćanstvo govori da treba oprostiti neprijateljima svojim, a ja to ne mogu. Ja nisam dobar kršćanin, jer da jesam, ja bih odavno započeo svoju korizmu, jer ja bih htio zadobiti nadzor nad svojim životom. Jer nekakvi čudni ljudi i čudovišta upravljaju mojim životom, pa sam ja zbog toga bijedan, očajan i siromašan. Pa se ja ne želim pepeljiti, ne želim se iskreno ili neiskreno pokajati i ne držim do Pepelnice. Jer naša Crkva je uz bogataše, uz one koji su se obogatili u pretvorbi, a ne uz nas potlačene i siromašne. I ne vrijedi meni nikakvo Evanđelje i

obraćanje Bogu. Ne očekujem ja nikakvu Božju nagradu. Jednostavno, kada su nam oduzeli društveno vlasništvo, ja sam otuđen od Boga i ne vjerujem nikome. I tražim osudu za privatizacijske grijehe, pretvorbenu pljačku i naše siromaštvo.

Stoga, sam ja učinkovit ili neučinkovit, kako se uzme, pa odabirem naš obiteljski, drevni običaj i obred pročišćenja tijela i duše vodom. No moram znati radi li se o živoj, mrtvoj, ljekovitoj ili vodi zaborava. Bitno je da ta voda skine s mene moje uroke i moja prokletstva. Znam da ću morati pjevati:

„Hladna vodo, ja ti dajem dara, a ti meni sreće i zdravlja!“

Jer želim i ja otjerati patnju što dalje od sebe, jer želim i ja otkloniti staru prljavštinu od sebe. Pa se i ja služim drevnim, arhetipskim, pretkršćanskim kulturama. Naime, u Tokiju sam bio u drevnom Shinto hramu Kanda Myojin i prisustvovao sam njihovom drevnom ritualu, a njihov drevni ritual se sastojao u kupanju u hladnoj vodi i zalijevanju hladne vode po tijelu. Japanci kažu da se na taj način najbolje protjeruju zli duhovi i blagoslovi nov život. Da tada prestaju gospodarske krize i financijske teškoće i započinju uspjesi u poslu. Pa ću tako i ja donijeti svoje prljavo rublje, žuto od naprijed, a smeđe unatrag. Sjetit ću se i nekih pogrešaka iz prošle godine i glasno ću ih izreći. Ponijet ću i slamnatu ili plastičnu lutku, iz meni nepoznatog razloga, pa ću je pustiti na izvoru rijeke. I naravno da ću si barem omogućiti hladnu kupku.

Kažem ta ceremonija je slična ceremoniji koju je nekad organizirala moja obitelj jer izgleda da ja imam u obitelji nekog šamana, jer samo šamani se time služe. Netko kaže da je to panspermijski običaj i obred, ma što to bilo i ma što to značilo, a glavni cilj te ceremonije je otkloniti demone i nekakve čudne ljude i čudovišta iz naših života. To je kao muslimanski običaj Kurban - bajram, blagdan prinošenja žrtve Kurbanda. Jer nešto ne štima sa mojim odgojem, jer mene sada odgajaju oni koji nemaju veze s pedagogijom, odgajaju me da

budem kriminalac i zločinac, da budem svirep i da živim izvan nekog normalnog sustava. A oni su mi pripremili klopku za muhe ili miševe, pa ako se uhvatim u nju, tada će se oni lako obračunati sa mnom, a ako se ne uhvatim, onda nikom ništa. Dakle, moram izbjegavati klopku za muhe i moram izbjegavati uhvatiti se u nju. Stoga, ja nazivam Kitišance i gostionu „Kod Svrtana“, pa naručujem dvije ili tri kile janjetine, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer ja ovdje u Hrvatskoj živim na dnu hranidbenog lanca. I odlučujem se za svoj hadž ili hodočašće na izvorište neke rijeke. Ne odabirem rijeku Dravu, jer njen izvor je negdje u Tirolu, kažu kod jezera Dobiaco u Italiji, što je za mene predaleko, preskupo i nedostupno, nego odabirem rijeku Karašicu. A za rijeku Karašicu kažu da izvire podno Papuka, kod Čadavice i nastaje od Voćinske rijeke i Vojlovice.

Nadam se da ću pronaći taj izvor, da ću ujediniti svoju dušu oko tog traženog cilja i simbolički i stvarno se oprati u njemu. Bit će to moje žrtvovanje i obredno kupanje, kao kupanje Ivana Krstitelja i nadam se da ću time isprati svoje simboličke, ali i stvarne grijehе. To će biti nekakva zen metoda za rješavanje i kontroliranje bijesa i ljutnje. Jer bez obzira što sam otišao u Japan, bez obzira što sam tamo pronašao svoju sreću, ja se nisam riješio svoga bijesa i svoje ljutnje, nisam ovladao tim negativnim emocijama. Stoga se nadam da će čista voda otjerati duhove, demone, zlo i svu mračnu energiju koja živi sa mnom ili pored mene. Prethodno ću se u cik zore umiti u bunaru Svete Ane u Bistrincima, poklonit ću se svima, zlu trebalo ili zlu ne trebalo i onda ću krenuti na izvor rijeke Karašice. Jer meni je dosta ove naše bijede i siromaštva. Meni je dosta ovog našeg zla i zuluma. Želim biti bogat i živjeti bogato. Želim živjeti kao nekad prije i svega imati. Jednostavno se moram riješiti ovdašnje bijede i siromaštva i svega toga se osloboditi. Moram biti bogobojazan, dovesti se u red ili nikako drugačije. I morat ću reći:

„Bože, skini našu ljutnju, daj nam snage da izdržimo sve nedaće i tuge. Majko Prirodo otvori nam oči, pokaži nam kamo da idemo da ne skrenemo s pravog puta. Amen“

A meni se sve to događa jer još tražim sebe i svoj identitet. Jer tražiti moj identitet je moja sudbina. Jer ja ne želim biti to što jesam, na dnu hranidbenog lanca, nego želim biti to što nisam, a nisam Japanac. Međutim, mene privlači Japan, moj prijatelj Ašvanji već dugo uspješno i bez stresa živi u Japanu, pa bih i ja to htio. Nekad sam bio Jugoslaven, pa to nije valjalo, pa sam bio Hrvat, pa izgleda ni to ne valja, pa bih ja htio biti Japanac i živjeti na japanski način. Jer u Hrvatskoj je sve manje poslovnih prilika za život. jer kod nas ništa ne uspijeva. Jer kod nas vlada jednopartijski sustav. Kažu da zbog toga neki crnci u Americi žele postati bijelci, takav je na primjer bio Michael Jackson. Isto tako kažu da su Danci najsretniji ljudi na svijetu, a ja ne želim biti najsretniji, želim biti Japanac, biti umjeren u svemu i živjeti s mojom Japankom. Jer kažu da su Azijatkinje uske i pliće. Nisu one duboke kao provalije. Tamo sam ja zgodan i pristupačan muškarac. Tamo sam ja zgodan mojoj Japanki. Samo to želim biti i samo sam to želio.

Naravno da se ne osjećam umorno i iscrpljeno, nego odmoreno i pun energije. Još osjećam miris te moje Japanke, osjećam njene feromone, a kada to ne osjećam tada osjećam miris japanskog kada i mirise japanskih štapića. Nije mi jasno zašto Pero ne dolazi u Japan, jer i on će se tamo napuniti energijom. Jer meni Japan nije dosadio i nije mi moja Japanka dosadila. S njom imam zadovoljavajuću erekciju, moje krvne žile su odjednom postale prohodne, pa imam kvalitetan seksualni život. Iz toga zaključujem da nemam poremećaj erekcije, moja Japanka me dovoljno uzbuđuje i ne treba mi viagra. Uz to me ona i duhovno nadahnjuje i to mi je dovoljno, u svemu tome nema sramote i srama, pa mi se moja veza nije raspala. Dakle, ja kontroliram situacijom i to je jedino što kontroliram. Jedino što me Pero brine, on nikako da stigne u Japan. On je neodlučan, izgleda da se svega boji. On ne bi ništa mijenjao. On je kao naš premijer Plenković, on ima svoju istinu, on me zavarava, on me laže, obećava mi dolazak, a nikako ne dolazi. A ja nisam takav, volim pozitivno djelovati, pa ću to učiniti i u njegovom slučaju.

Jer kažu da je HDZ prije par godina zatvorio arhive vezane za kriminalnu pretvorbu i privatizaciju jer istraživanje toga se kosi sa zakonom i pravom na zaštitu osobnih podataka. Kažu da je HDZ zatvorio i arhive vezane uz našu socijalističku prošlost, no to mene ne brine. Mene ipak brine naša recentna prošlost, mene ipak brine naša pretvorbena pljačka i kriminalna pretvorba. Jer neki iz HDZ-a kažu što je bilo, bilo je, tko je jamio, jamio je. Neće se za to nikoga optuživati. Tako ćemo mi sakriti našu povijest i našu prošlost. Tako ćemo mi sakriti naša stradanja i naše tragedije. Jer kod nas nitko nije kriv što je vuk pojeo magarca i magarca više nema. Nitko nije kriv što je društvena imovina otuđena budzašto, rasprodana za jednu kunu, što je ona uništena, što je nema, što su mnogi ostali bez posla i sredstava za proizvodnju. Nitko nije kriv što smo svi mi osiromašili. Što sam ja sa ondašnjih 1.000 Eura i više, pao ili spao na 300 eura prijevremene mirovine. I najgore od svega toga nitko nije kriv za to naše stanje i za tu našu zlu sudbinu.

Možda bih se ja osjećao bolje kada bi nekoga proglasili krivim, pa bio taj živ ili mrtav. Inače, idem ja po kruh i ostale namirnice, a one poskupjele 100 ili 200 %. Naš Zavod za statistiku kaže da su potrošačke cijene i inflacija 12,3 %, pa se naslađuju time da je u Srbiji inflacija oko 13 %. A naš čovjek ne prosvjeduje, brige ih za sve. Brige ih što je sve više siromašnih. A ja sam ipak odgajan na Dostojevskom i njegovom djelu: „Zločin i kazna.“ Nad nama je počinjen zločin bez kazne, valjda je to stoga što su nad nama Srbi činili zločine, pa za to nisu adekvatno kažnjeni. A valjda je Bruno Bušić za njih, ali i druge lopove i pljačkaše izrekao svoje predskazanje, svoje proročanstvo i svoje svjedočanstvo:

„Kad se oslobodimo srpskog ropstva, vidjet ćete kako naši kradu! Svako nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima, makroima i lopovima. Navalit će na nas velike ptice grabljivice. Kako tada nas spasiti od nas?“

Valjda je došlo i to vrijeme, možeš počinuti veliki zločin nad svojim narodom, možeš počinuti veliku pretvorbenu pljačku i kriminalnu pretvorbu i privatizaciju, ali za to nećeš odgovarati. I to uopće nije u skladu s postulatima „Zločina i kazne.“ Tamo ipak Raskolnikov, nakon što ubije i opljačka babu lihvarku, završi na robiji.

Ja ne znam što da o svemu tome mislim, to se u potpunosti ne slaže s mojim moralnim načelima. Ja sam u raskoraku sa društvenom stvarnošću. S jedne strane smo dobili Crkvu koja podržava HDZ, njihovu pljačku i njihovu kriminalnu pretvorbu, umjesto marksističke ideologije, a s druge strane smo dobili nemoral i nemoralno društvo. Ja čak mislim da Gabrijela Žalac i njeno društvo nije radilo svoju pljačku na svoju ruku, nego za HDZ i za potrebe HDZ – a. Zato ih HDZ niti tuži, a niti sudi. Da to nije otkrila Europska unija, to bi prošlo kao zataškana pretvorbena pljačka i to bi se zatvorilo u neku staru arhivu. Stoga ja ne želim ništa imati s tim. Jednostavno me to ne zanima. Razmišljam o nekim svojim egzistencijalnim problemima. Baš me briga tko je opasan za ovu našu zemlju, baš me briga tko je nesposoban, baš me briga tko je neuk, a tko je kriminalac i korupcionaš. Baš me briga hoćemo li izgubiti pet milijardi kuna ili eura novaca iz europskih fondova za saniranje štete od potresa u Zagrebu i na Banovini. Baš me briga za katastrofalne poteze i pogrešne odluke naše Vlade. To samo potvrđuje naše bezvlađe, naše nepravde i našu besperspektivnost. Navodno mi imamo ili nemamo Nacionalnu razvojnu strategiju, ali što to vrijedi, kada je se nitko ne pridržava.

Stoga kažem, ja nazivam Kitišance i gostionu „Kod Svrtana“, pa naručujem dvije ili tri kile janjetine, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer ja ovdje u Hrvatskoj živim na dnu hranidbenog lanca. I odlučujem se za svoj hadž ili hodočašće na izvorište neke rijeke. Ne odabirem rijeku Dravu, jer njen izvor je negdje u Tirolu, kažu kod jezera Dobiasco u Italiji, što je za mene predaleko, preskupo i nedostupno, nego odabirem rijeku Karašicu. A za rijeku Karašicu kažu da izvire podno Papuka, kod Čađavice i nastaje od Voćinske rijeke i Vojlovice.

Prethodno ću se u cik zore umiti u bunaru Svete Ane u Bistrincima, poklonit ću se svima, zlu trebalo ili zlu ne trebalo i onda ću krenuti na izvor rijeke Karašice. Jer meni je dosta ove naše bijede i siromaštva. Meni je dosta ovog našeg zla i zuluma. Želim biti bogat i živjeti bogato. Želim živjeti kao nekad prije i svega imati. Jednostavno se moram riješiti ovdašnje bijede i siromaštva i svega toga se osloboditi. Moram biti bogobožan, dovesti se u red ili nikako drugačije. I morat ću reći:

„Bože, skini našu ljutnju, daj nam snage da izdržimo sve nedaće i tuge. Majko Prirodo otvori nam oči, pokaži nam kamo da idemo da ne skrenemo s pravog puta. Amen!“

A u mom mjestu bauljaju iscrpljeni, bolesni i uveli ljudi. Sve to daje stravičan prizor, pa pitam Peru što je to, a on mi odgovara:

„Ljudi su bijedni i siromašni. To je rezultat te dugogodišnje gospodarske krize. Ova vlast ih je dodatno osiromašila. Ova inflacija ih je dotukla. Kažu da je jedna djevojčica pala u nesvijest od gladi, nije jela tri dana.“

„Zar je stvarno tako loše? Zar nam se bliži smak svijeta ili biblijski božji potop? Pa naš premijer govori o našem materijalnom blagostanju, o nekakvom gospodarskom rastu, o nekakvom gospodarskom prosperitetu?“

A tamo u Crkvi nam svećenici govore da se ne trebam stidjeti našeg siromaštva i naše bijede. Bitno je da imaš svoju domovinu, svoj nacionalizam i svoju religiju. I odmah se trebaš osjećati spašen u tom blagostanju. Ne ja to ne želim. Želim živjeti drugačije, bolje i bogatije.

Ne želim ja satima čekati da me obradi naša Hitna pomoć. Ne želim ja ići na našu Hitnu, pa makar imao korona virus, makar imao upalu pluća ili makar imao infarkt ili moždani udar. Želim umrijeti

prirodnom ili neprirodnom smrću. Ne želim imati nikakva iskustva s našom bolnicom. Ne želim da se za mnom obavljaju nikakve istrage. Ne želim ja nikakvu hospitalizaciju, ne želim ja nikakve neispitane lijekove. Ne želim ja nestručne i lopovske liječnike s HDZ iskaznicom. Jer ne želim ja stranačko zapošljavanje i nepotizam. Jer ja ne želim greške ovog sustava. Jer meni je dosta namjernih i nenamjernih grešaka ovog našeg sustava. Ako mi baš toliko rastemo, ako nam gospodarstvo raste, zašto nema nikakvih promjena kod nas građana? Zašto mi to ne osjetimo? Zašto mi osjetimo samo posljedice inflacije i recesije i zašto se mi ponašamo kao nekakvi cinici, ni u što ne vjerujemo i sve podcjenjujemo?

POGLAVLJE 2

Ja sam se vratio u Hrvatsku i umjesto da vidim nekakav napredak ili čuda o kojim stalno govori naš licemjerni premijer, ja vidim nazadak i negativnosti, rast cijena, inflaciju, recesiju i nazadak, ja vidim samo civilizacijsko ruglo, korupciju i zaostajanje. Kod nas je život kao u nekadašnjem crtanom romanu

„Alan Ford“. Jer tamo postoji Grunf i njegove mudre izreke:

„Bolje nešto od nečega, nego ništa od ničega.“

A naš Grunf kaže:

„Tko bude manje trošio, plaćat će jeftiniju struju!“

Pa nam taj iz vlade preporučuje da se ponašamo kao škrta Ksenija ili kao Molijerov Škrtac. Pa ćemo tim grunfovskim rješenjima prebroditi energetska krizu i razne nestašice. Uz to, bi valjalo isključiti električne uređaje po danu i noći, umjesto klima uređaja koristiti ventilator i namjestite temperaturu na 18 stupnjeva.

Stoga, ja vidim živo blato u kojem se mi koprcamo, a u koji su nas doveli ovi naši bajni političari. Jer ukinuli su oni Zakon o podrijetlu imovine, jer time su omogućili naš kriminal, jer oni kažu da bi taj zakon bio protuustavan i kršio bi ljudska prava. I briga naše političare kako mi živimo, oni dobiju svojih 20.000 kuna, dnevnice i novce za odvojeni život i imaju dovoljno za život, a kako ću ja sa 2.700 kuna preživjeti sve to, nije ih briga. Uz to, briga njih hoćemo li mi preživjeti zimu, hoćemo li se moći grijati i hoćemo li mi imati što za jesti. Oni se brinu za sankcije Rusiji i za podršku Ukrajini. A ja ne znam što da o svemu tome mislim, i ja sam za Ukrajinu, ali treba i živjeti i preživjeti. Ali da mi je teško, teško mi je, da nam se crno piše, crno nam se piše. Da ćemo osiromašiti, osiromašit ćemo, da će

nam inflacija i poskupljenja naškoditi, naškodit će nam. Da se nakon ove zime nećemo oporaviti, nećemo.

Uz to, otkrivaju se i razne financijske afere, netko to zove veleizdajom. Pa tako postoji ININA afera, afera Vjetroelektrane, pa afera Software, pa afera poticaji. Akterima tih afera se u biti ništa ne događa, pljačka se zataška, ode u zastaru, a novci se sliju u HDZ. Ali ništa za to, HDZ nakon određenog vremena zatvara arhive vezane za kriminalnu pretvorbu, ratno profiterstvo i privatizaciju, pa će i to lako zatvoriti. Nitko neće biti kriv za to naše stanje i za tu našu zlu sudbinu. Jer sada članovi stranke na vlasti krađu u milijardama, a ne u milijunima, a nitko ne podnosi svoju ostavku. Jer iz tih novaca se donira stranka na vlasti. No, konačno su usudili Nadana Vidoševića, on je poslužio za ono što je poslužio, on je izvlačio novac iz HGK, ne zna se u koje svrhe, pa ga se sada može osuditi. Udijeljena mu je konačna presuda s okusom pravde, a da li je to privid ili je to naša realnost, ne zna se.

On kaže:

„Nisam kriv!“

A ja ne znam je li on kriv ili nije kriv? Samo da mu je država sjela na njegov ranč u Delnicama, sjela mu je. I ništa nas ne može iznenaditi, jer slijede nove financijske afere. Kažem krađu se milijarde kuna i nikom ništa. Stoga ja vidim očaj i beznadnost. I odmah bih išao u Japan. Stoga, često naši ljudi govore:

„Jesam li ja za ovo ratovao? Jesam li ja to zaslužio?“

A odgovora nema. Pa naš čovjek ili pije, ili se učlanjuje u HDZ ili odlazi glavom bez obzira. A zašto se naš čovjek upisuje u HDZ? Jer time se dobivaju poljoprivredni poticaji, ne moraš ništa raditi, a dobiješ poticaj da radiš. Jer se u HDZ-u najbolje krađe. I ne znam trebam li nekoga optuživati za te moje nevolje ili ne trebam? Naime,

Franjo Tuđman nam je obećavao švicarski standard, a dobili smo albanski ili afrički standard. Pa bih najradije njega optužio za sve. Jer on je svojimima dao sve, a nama ostalima ništa. I zašto ja ne bih o tome govorio?

Mnogi mi kažu da sam dosadan, pa stoga idem u Japan. Jer ovdje sam nepopravljivi pesimist, jer ovdje sam frustrirana, sitna duša za te naše patrijarhalne licemjere. Jer ja ovdje doživljam samo loše stvari. Jer po meni sustav je zastario, a mi se vrtimo u začaranom krugu. I netko to primijeti, netko to ne primijeti, nekom to odgovara, a netko to tolerira. Pa se tako kod nas nitko ne žali. Jer onima kojima je svega dosta, oni koji bi se nekome žalili, a nemaju kome, odu iz zemlje. Moj kognitivni stil je da ovdje doživljam svoje negativnosti i traume. I ne mogu ja više slušati riječi našeg premijera, on govori da je ovdje fenomenalno, ali nije tako i meni. On skreće našu pažnju s naše svakodnevce. On stalno izmišlja nekakve teorije zavjere i prebacuje krivnju na druge. A onda se otkriva da je njegov vrli ministar Zdravko Marić ljetovao na jahti nekakvog kriminalca, nekog tko je otkupljivao tvrtke pred blokadom, pred stečajem i likvidacijom. Svi se na to zgražaju i pitaju je li to normalno i zašto se sve to tolerira? Zašto netko posjeduje 353 blokirane tvrtke? I nitko ne zna na to odgovoriti. Jer kod nas se nešto zna ili se ne zna. Jer kod nas su na vlasti prevaranti iz poslovnog oglasnika, koji sve sređuju za 1.000 i više eura.

A možda sam i ja htio Republiku Hrvatsku, i živjeti svoj na svome, ali nisam htio biti siromašan i biti na dnu hranidbenog lanca. Sve nam je to donio kapitalizam, naše plemenske tradicije i naš paganizam. I izgleda da se ja nisam dovoljno borio protiv toga. Nisam se borio da nad nama vladaju plemena, bratstva i rodovi. Nisam se dovoljno borio protiv naše ratničko – pljačkaške kulture i našeg ratničko – pljačkaškog mentaliteta. Nisam htio svakodnevno gledati negativne emocije, hrvatski jal, teška vremena i katastrofe. Nisam htio da nam stalno netko govori o prošlosti, o ustašama, o Vojno – redarstvenoj operaciji „Oluja“, o našoj genocidnosti i da bi za nešto trebali

odgovarati. A ja se ni za što ne osjećam kriv, mene su prisilno unovačili, imam još potvrdu za to. I primjereno sam se ponašao. Stoga, ja nisam zadovoljan ovom Hrvatskom. Njom je valjda zadovoljan onaj koji je blizak vlasti. Samo njima odgovara ovo što nam se događa. Samo se njih ne kažnjava ni za kakav neposluh. Samo njima odgovaraju napasne Mice i Mice Trofrtaljke. Nigdje nema pozitivne, optimizma i pozitivnih vijesti. Stoga smo mi nesigurni u sebe, a ja to ne želim. Valjda zato idem u Japan, tamo se osjećam siguran u sebe i donekle uspješan. Tamo nema katastrofa, negativne percepcije, tamo nema pesimizma i teških vremena. Tamo ni ne znaju za izreku:

„Tražiš trn u oku brata svojega, a brvno u oku svom ne opažaš.“

Barem to ne zna moja Japanka. Ona nije ni jalna, ni zavidna, ni puna gorčine, a ni ljubomorna. Valjda mi zato i odgovara život s njom. Ovdje nitko ne radi na tome da ozdravi ovu upropaštenu, siromašnu i promašenu državu. Ja uopće ne shvaćam što se u Hrvatskoj događa ili se ne događa, tko protiv koga ratuje i tko je s kim u primirju. Vidim i dalje nepovjerenje u državne institucije, vidim otuđenost ljudi od vladajuće stranke, vidim da ljudi ne vjeruju u vladajući sustav, vidim da se i dalje maksimalno laže ili manipulira ljudima ili da su promjene lažne ili umjetne. Pa tako zaključujem da mi nikako ili nevidljivo izlazimo iz krize ili da upadamo u još veću krizu, inflaciju i u još veće financijske probleme. Mi smo u gospodarskoj recesiji i koliko god se trudili, nikako iz nje ne izlazimo. Mi smo i dalje u svom kaosu i neredu. Mi smo i dalje ruševina od države i svakim danom, u svakom pogledu se sve više urušavamo. Pa tako ja Hrvatskoj predviđam najcrnji gospodarski scenarij.

Mi uz sve to, imamo premijera koji ništa ne bi mijenjao, on bi da mi prihvatimo stanje kakvo jeste i on uzaludno priča svoje trivijalnosti. On često održava svoje monologe i najčešće o našim uspjesima, a od uspjeha nema ni u. A nama je dosta te linije života s HDZ – om. Dosta nam je života s Komunističkom partijom HDZ – om, dosta nam

je te lažne ideologije. Dosta nam je klijentelizma, lopovluka, kriminala, nepotizma i korupcije. Dosta nam je toga, ako nismo u HDZ – u, da nam zdravstveni sustav ne može i neće pomoći. Dosta nam je našeg revolta i bijesa, ali kad kod nas ne postoji antihadezeovska opcija, svi su i dalje uz HDZ, oni koji nisu za HDZ, odavno su pobjegli iz zemlje. Pa i ja razmišljam trajno se iseliti. Uz sve to, našeg premijera ne zabrinjava situacija ni u Varteksu, nekadašnjoj socijalističkoj legendi, nitko im ne može ili ne želi pomoći, jer račun im je blokiran, a radnici odbijaju raditi.

Kod nas svi razmišljaju kako prevariti državu, i nema nam pomoći ni od kuda. Mi nikako da se trgnemo i suočimo sa stvarnošću, takav nam je valjda mentalitet, jer mi nikako da počnemo graditi zdravo društvo. Mi stalno živimo u traumama iz prošlosti i nikako da se odvojimo s Balkana. Takav nam je valjda i premijer, jer on se u sve razumije i on o svemu ima svoj stav. Uz to on i kadrovira, namješta radna mjesta onima koji imaju stranačku iskaznicu. A ja ne znam zašto naši građani nasjedaju na njegova konzervativna obećanja, njegove brutalnosti i njegovo nasilništvo. I odmah se povlače u svoju nostalgiju za prošlim vremenima. Istina je da žele biti sretni, ali ne znaju kako, pa se ponašaju kao da nemaju ni srce, a ni razum i stalno su na putu suza i stalno su u sufijskim metaforama. Ja bih ga stoga tužio, tražio bih odštetu za duševne boli, oduzimanja dostojanstva i povredu časti, i tražio sam ja odvjetnika za to, međutim niti jedan odvjetnik se oko toga ne želi zauzeti. Za njih je to: uzalud vam trud svirači. Ne možeš ti tužiti Republiku Hrvatsku ili možeš, ali te neće nitko braniti. Stoga ja želim srediti moju financijsku situaciju, pa bježim u Japan. Tamo se osjećam prirodnije i slobodnije. Tamo mi Mica ništa ne može.

Meni je dosta našeg premijera, Andreja Plenkovića, pa ga više ni ne slušam. Jer meni je dosta povlastica vladajuće klase. Jer to ta vladajuća klasa nije zaslužila, jer među njima su mnogi od njih kriminalci. I ne da se meni njih secirati, nisam ja lud da to činim. Stoga je naša država sprdnja od države i stalno se otkriva nekakva

pokvarenost i nekakve korupcionaške afere. A ja se više ne želim ni sa kime svađati, ne želim se ni sa kime sukobiti. A taj naš premijer, Andrej Plenković, više ne govori o pandemiji korona virusa, on više ne govori o ratu u Ukrajini, on više ne govori o Srbima i Aleksandru Vučiću. On ne govori o inflaciji hrane i energenata, on stalno govori o našim gospodarskim uspjesima, a ja ih uopće ne vidim jer iz našeg kraja ljudi i dalje iseljavaju. On i dalje provodi svoj populizam i autokratizam. I nikako se ne bori s Europskom središnjom bankom, europskom komisijom i Međunarodnim monetarnim fondom. Stoga, kada je on na programu, ja prebacim na drugi program. Jer ja ne znam kakav je to naš sustav kad on dozvoljava da netko ima 353 blokirane tvrtke i da taj izbjegava svoje porezne obaveze? Zar su u tom sustavu svi lopovi ili nesposobni? Zar svi rade na tome da se taj sustav uništi?

Nakon toga. meni je svega dosta, pa mi je dosta i našeg premijera Andreja Plenkovića. On kao da ne zna da kod nas svakog dana umire 12 do 16 ljudi, a da nam je procijepljenost na samom europskom dnu. On ne zna da naši trgovci svakodnevno podižu cijene i 100 %, a naš Zavod za statistiku govori o inflaciji od 12 %. Pa ja ne vjerujem u društvo koje se zasniva na temeljima ideja Josipa Bozanića i Franje Tuđmana. Neka se naše društvo zasniva na čemu god, samo da se ne zasniva na Josipu Bozaniću i Franji Tuđmanu, jer ne znaš tko je kontroverzniji. Jer i jedan i drugi najčešće govore gluposti, i izvan prostora i vremena, jer oni su tvorci ovog našeg rentijerskog društva, ove privatizacijske nakaze i naših zabluda o našem blagostanju, koje kao da je izašlo iz pjesme „Zimmer frei“ Hladnog piva:

*„Kad jednog dana turizam procvjeta i navale Švabe u rekordnom broju,
Cijela će zemlja samo od ljeta, živjeti kao bubreg u loju.
Samo će vječni rekreativci raditi na polju ili biti vojnici.
Slavonija će biti golf teren, a tko previše radi uhapšen.
To će biti taj dan, to će biti taj dan.*

Objesi: Zimmer frei, lezi pod palmu i uživaj!“

Inače, Josip Bozanić i Franjo Tuđman su za mene daleka prošlost i daleka povijest, ja bih htio nešto suvremenije i modernije. I koliko su se oni u nekim stvarima snašli, toliko se u drugim stvarima nisu snašli, a mi ih stalno pozivamo ili se na njih pozivamo. Oni su nekakvi naši autoriteti, samo moji nisu. Meni nisu ništa dobro donijeli. Meni su, od nekakve srednje klase, donijeli nezaposlenost i siromaštvo. Ja se ipak ravnam prema mom zdravom razumu i prema mojim moralnim načelima. I odlazim u Japan da netko za mnom ne bi govorio da sam nekakav izrod, neprijatelj kršćanstva, narodni izdajica i nemoralna individua. Da ne bih išao na sud s Micom radi silovanja, duševnih patnji i povreda časti. A kod nas si kriv dok ne dokažeš da to nisi, a to se teško ili nikako ne može dokazati.

Stoga ja jedino želim da me se rehabilitira u vezi s Micom. Jer netko me već proglašava vođom organiziranog kriminala i zločinačke organizacije, korumpiranim članom i mafijaškim glavešinom. Jer kad si na sudu, kad oni prave svoje predstave, kad te razapinju na stup srama, kad nad tobom policajci treniraju strogoću, kad te cipelare, kad kod tebe dolaze u šest sati ujutro, odmah si osumnjičen i za korupciju. A ja više ne želim da ovo nefunkcionalno društvo iskaljuje svoj bijes na meni. Ne želim bez krivice biti kriv i osuđen. Neka naše frustrirano pravosuđe nađe sebi svoju drugu žrtvu i divljač za odstrel. Jer sve mi je to stresno i izaziva u meni životna trauma. Ovdje živim na rubu živčanog sloma. Pa zato samo da sredim neke sitnice, bježim od toga. Kažu da je to urođeni obrambeni mehanizam. Jer i ja želim dugovječan život i život bez problema. Ne želim ja posijedjeti i ostarjeti preko noći. Uz sve to meni se ne da nazivati i našu Kliničku bolnicu, ne osjećam se loše, a oni kad mi odgovore da me mogu primiti za 6 mjeseci ili godinu dana, meni odmah sve prisjedne i ja zažalim što sam ih zvao. I odmah više nisam ranjiv i bolestan, odjednom sam zdrav, odjednom mi ništa nije neugodno i ne moram primati Hitnu pomoć.

No, imam ja i problem i sa našom Crkvom, sa njihovom nedovoljnom obrazovanošću, primitivnim šovinizmom, klerikalizmom i licemjerjem. Oni propagiraju Isusa Krista kao našeg zaštitnika, ali on nam neće pomoći. Stoga nam je uzaludan vjeronauk, nama treba seksualni odgoj. I što još mogu reći nego da nas oni udaljuju od Boga, da nam nameću svoj moral i da zanemaruju otajstvo, ma što to bilo i ma što to značilo. A kod naše Crkve vrijedi pravilo: budi mi donator, udijeli mi 100 tisuća kuna, a ja ću ti tolerirati tvoj nemoral, razne krađe, udijelit ću ti crkveno mjesto u prvom redu i time ćeš kupiti svoj mir u Crkvi i kod Boga. I briga njih za razne seksualne krize svojih članova i vjernika. Briga njih za seksualne krize svojih svećenika. Brige njih za razne pronevjere, briga njih što im svećenici idu na pornografske stranice. Briga njih za moral i nemoral.

Općenito govoreći nama trebaju oni koji promiču dovoljno vjeru kod nas. Oni bi i dalje čuvali kršćanske tradicije, temeljno kamenje civilizacije i svoj srednji vijek, oni bi i dalje provodili inkviziciju, križarske ratove, kmetstvo i spaljivanje knjiga i vještica. Oni bi i dalje provodili svoju silu i zakone nad nama krivovjernim, otpadnicima, izrodima i hereticima, a ne bi radili ono što mi očekujemo od njih, donosili nam vjeru i nadu. A kažu da na pulskom filmskom Festivalu prikazuje film „Nosila je rubac črleni“ gdje je neka djevojka zatrudnjela s naočitim mjesnim svećenikom. Naravno da taj svećenik ne želi priznati dijete, pa se ta djevojka udaje za nekog mjesnog budalaša. Tako je to kod nas, svi sve znaju i nekome je to smiješno, netko se na to smije. Naravno, da to meni uopće nije smiješno, jer ja sam zaostao u razvoju. Ustvari, meni nije do smijeha, meni je smijeh prisjeo. Meni ostaje naša bijeda i naše siromaštvo.

Izgleda da sam zaostao u razvoju, pa to ne mogu shvatiti, ali to nije problem, problem je što ne mogu shvatiti ni temelje kršćanstva. Ne mogu shvatiti kako je naš Bog u isto vrijeme i Otac i Sin i Duh Sveti, a njegov Sin Isus Krist, kojeg je rodila djeвица Marija, u nerazjašnjenim i nikad objašnjenim okolnostima, je prvo bio čovjek, a onda, kada su

ga ubili Rimljani i kada je uskrsnuo, postao je Bog. Meni je to neobjašnjivo do dana današnjeg i svima sam postao dosadan da mi to objasni. Jer ja to ne mogu prihvatiti tek tako, meni trebaju dodatna objašnjenja. Pa tako ne znam je li to fake news ili je istina da netko smjenjuje ili umirovljuje zagrebačkog nadbiskupa Josipa Bozanića. Da netko radi kadrovski zaokret, a ne zna se u kom pravcu? Jer taj zagrebački nadbiskup nam je učinio razna zla, stvorio je ovo društvo iz kojeg se bježi glavom bez obzira. I što na to on kaže, nego:

„Neka samo idu oni koji ne žele živjeti ovdje. Nisu nam oni potrebni. Možemo mi bez njih. Mi ćemo se već baviti našim poslovima i našim stadom.“

A ja mogu samo reći da mi on, onako namrgođen, nije bio nikad simpatičan. Uvijek je isticao i promovirao svoje konzervativne vrijednosti i svoj nacionalizam, uz to podilazio je poraženim ideologijama, a stvar je u tome da se mi moramo mijenjati i govoriti u skladu sa suvremenim trendovima i tendencijama. Ne znaju oni ništa o praktičnom životu, oni znaju samo ono što piše u Bibliji, a ona je pisana prije tri tisuće godina. I oni o tome tupe na misama od zore do navečer, iz dana u dan. I gotovo jednako pričaju ako se radi o vjenčanju, o krizmi, o krštenju ili o posljednjem oprost. Stalno moram slušati njihove upute za glasanje da dam povjerenje onima koji se zauzimaju za one koji štite brak kao zajednicu muškarca i žene, koji iznose punu istinu o Domovinskom ratu i braniteljima. Ne razumijem simpatiziranje ustaštva, Ante Pavelića i rehabilitiranje Stepinca. A uz sve to Katolička crkva je carstvo ženomrzaca, pored toga, to je carstvo netrpeljivosti prema ateistima, hereticima i nevjernicima, a mi smo samo nekakve nesretne i nestabilne duše, koje želimo biti sretni i stabilni. Uz sve to ti biskupi uz ultrakonzervativne klerikalce, tvrde da je predbračni seks i pobačaj, grijeh i promiču srednjovjekovne vrijednosti. Pa stalno šire razmirice i sukobe, pa stalno šire svoju kompleksnu povijest, pa ne šire vjeru, nadu i milosrđe.

Pa je naša borba za ljudska prava s njima dugotrajna i teška. Pa bi oni smaknuli žene koje plešu na kiši, koje izazivaju nas muške, jer te žene oskrnavljuju obiteljske časti i naše patrijarhalne vrijednosti i patrijarhalno društvo. Brige te ljude za društvene reforme, brige ih za temeljne zakone vezane za te društvene reforme. Briga nekoga što je naše stanje sramotno. Odgovornima to uopće nije neugodno, jer stanje s reformama nije uvjerljivo, a ni ne ulijeva nadu. I nitko se ne upušta srediti naše prihode i rashode. A to je osnovni preduvjet da se u bilo što krene. Pa bi oni kažnjavali ili ubijali žene koje legalno ili ilegalno obavljaju pobačaje. Jer ilegalno ili legalno obavljanje pobačaja i vanbračnog seksa nije znanstveno, nego svjetonazorsko pitanje. A ja se odmah od Crkve okrećem, jer naša Crkva mi ne može pružiti vjeru i nadu. To je naša Crkva namijenila onima na vlasti. Stoga mi trebamo biti slomljeni i ucviljeni, a ja to više ne mogu biti. Stoga ja bježim iz te situacije.

Ali ja se sjećam da sam nekad bio poštovan i imao vrijednu poslovnu karijeru. Nekad bilo, sad se spominjalo ili se više i ne spominje. Zar se ne kaže: Sic transit gloria mundi, tako propada slava svijeta. Pa se ja okrećem astrolozima. Ako tko, onda oni mi mogu reći nešto o mojoj budućnosti. Oni mi govore da ne stvaram zalihe brašna, šećera, soli, wc papira i ulja, da je to uzaludan posao, pa ja to ne radim. Sve ostalo, mi se čini u redu. Pa ja slušam astrološke analize naših astrologa. Jer kažu da je za sve naše nedaće kriv retrogradni Merkur, da se on kreće unatrag, pa da mi trebamo raditi na poboljšanju svega toga. I dobro da je završila Kineska godina štakora, jer ona mi nije donijela novi početak ili novi uspjeh. Barem ja tako mislim, jer ja sam sam tvorac svoje sreće i ako sam se odlučio za Japan, onda sam se odlučio za Japan. I dobro da je nastupila vladavina vodenog Tigra.

Tako je u Kini, ali tako je i u Japanu. Naime, Japanci se pridržavaju kineskog horoskopa. Ali svatko ima svoj horoskop, pa ga imamo i mi Hrvati. I mi detaljno analiziramo tople dane i vruće noći. I mi se pitamo: hoćemo li sresti svoju srodnu dušu, hoće li se išta

promijeniti u našim životima. Hoćemo li se družiti u smijehu i hoćemo li uživati ili tugovati? Ipak smo mi hedonisti, pa težimo užitku. I izbjegavamo ljubavne obmane, ako nešto ne ide, onda to ne ide. Mi jesmo za romantiku, zaljubljenost i romantična druženja, ali ako nam to ne ide, onda ne ide. Stoga ja pitam Peru:

„Zašto nisi došao?“

„Strah me je te žene. Previše je mlada.“

„Nije ona tako mlada, ona samo tako izgleda.“

„Pa koliko ima godina?“

„55. Ne treba ti ni mlađe, a ni starije“

„I ona hoće da dođem?“

„Hoće.“

„Onda ću ići u Japan.“

„Naravno da ćeš onda ići.“

„Kada se ide?“

„Uskoro.“

Razočarano odlazim od Pere jer mi on ništa nije odgovorio u vezi Japana. On samo govori da trebam pročitati njegovo novo djelo: „Majka Omladina“. On je u vezi bilo čega drugog neodlučan. Ne bi se on ni sa kime zbližavao. Ne bi on išao u Japan i upoznao tu japansku djevojku. On je sramežljiv što se toga tiče ili su ga još u socijalizmu slomili, pa ne zna što će sa sobom. Ili ne želi ženu koja će preuzeti uzde u njegovom životu. Ili ne voli lijepe žene. Jednostavno ih se

boji. Ima nas svakakvih, pa i onih koji se boje lijepih žena. To su ti naši unutarnji ili vanjski kompleksi. To su te naše unutarnje ili vanjske traume. Pa mu je neugodno, pa se trza, pa sve odbija, pa odbija ići u Japan jer ne zna što ga tamo čeka. On je postao sluga sustava i ne može se odreći te patologije. A ja na sve to nostalgично pjevam pjesmu Arsena Dedića i Tina Ujevića: „Odlazak“:

*„U slutnji, u čežnji daljine, daljine, u srcu, u dahu planine, planine.
Malena mjesta srca moga, spomenik Brača, Imotskoga.
Tamo, tamo da putujem, tamo, tamo da tugujem.
Da više ne znam za sebe sama, ni dima bola u maglama.
Tamo, tamo da putujem, tamo, tamo da tugujem.“*

A ja još sanjam svoja putovanja. Jer sam uplašen i izgubljen. Jer se bojim promjena, jer ne želim mijenjati svoj mentalitet. Lakše mi je nekuda otići i prilagoditi se na te nove uvjete i na nečije druge mentalitete. Stoga kažem:

„Nisam ja nezadovoljan svojom seksualnom vezom, inače bih sanjao javnu kuću ili bordel. A bojim se ako mi san bude ugodan, možda tamo i odem. Jer ne osjećam ja nikakvu krivnju i sram, jer nemam ja tamnu stranu svoje seksualnosti. Za mene je prirodno da nešto kupujem ako to nemam u realnom životu.“

Ali nemam ja potrebnu požudu za tim, nemam ja tih potisnutih seksualnih želja. Zato se bojim da neću ja sanjati mrak ili tamu. Da tamo gdje idem neće biti svjetlosti, da ću biti zarobljen u mraku. Da će to proizvesti moja podsvijest.

Pa tako sanjam i dalje Japan i moju Japanku. Što mi još preostaje prije smrti? Ne mogu ja čekati tuđa rješenja, kojih nema i kojih nikad neće biti. Jer kad te nešto zapeče u grlu, kad ti se stisne želudac, kad ti otkaže srce, s tobom je gotovo. Jer kod nas se neće dogoditi ništa revolucionarno, nitko neće provesti reforme, naši političari će i dalje govoriti svoje predizborne laži, a Crkva će i dalje govoriti svoja

prahistorijske nebuloze. Mi imamo vlast koju valjda zaslužujemo, a koja je nesposobna riješiti probleme od zajedničkog interesa. Već 30 godina oni govore o reformama, a od reformi ni r. Nema pomaka i napretka, samo nazadovanje i laži o tome. Nema vizija ni za ovu godinu, ni za sljedeću, a ni za narednih i slijedećih pet ili deset godina. Svi smo mi nesretni, očajni i siromašni likovi s propalim brakovima. Svi mi živimo s ožiljcima iz prošlosti ili sa nepokopanom prošlošću. Svi smo mi nekakvi brodolomci. Svi se mi mučimo i patimo.

POGLAVLJE 3

U Belišću, gdje sam do nedavno živio, ili gdje sam došao, pakleno i odurno zaudara i dalje smrdi po pokvarenim jajima, po sumporu iz naše tvornice papira. Smrdi gore nego u gradskom wc – u, smrdi kao u začepljenoj kanalizaciji, smrdi po nekakvoj crkotini. I nikoga to ne brine, nikoga ne brine miris ili smrad kiselog kupusa. Ljudi prolaze i ništa ne zamjećuju. Sve im je svejedno ili nije? Kažu da tako smrde lokalne kompostane, industrijski otpad, lokalni pročištači ili spalionice smeća, ali mi toga nemamo. Mi više ništa nemamo, siromašni smo i nezaposleni. I nema više 5.000 zaposlenih ljudi kod nas, nego ih je 300 nesretnika. Kad se sjetim tog smrada, okrene mi se nešto u želucu, pa mi je od svega zlo. I zbog toga valjda odlazim iz mog grada. Svega mi je dosta, pa i toga smrada pokvarenih jaja i kiselog kupusa. Jer ne želim i ja biti gutač tableta za živce, ne želim ja ništa uzimati za smirenje. Nemam ja epidemiju tjeskobe i ne trebaju meni antidepresivi.

Ne trebam ja popravljati svoje psihofizičko i mentalno stanje. Ne trebaju meni austrijski bordeli, iako oni kažu da su Balkanci najbolje mušterije, a ja sam sletio u Beč i trebalo mi je nekoliko sati da pronađem autobus za Hrvatsku. Isto tako kažu da je prostitucija legalna u osam europskih država, a zašto to nije u Hrvatskoj, nitko to ne zna. Valjda je to tako jer mi živimo s našim ožiljcima iz prošlosti, jer mi živimo s našim kolektivnim traumama i svojom nepokopanom prošlošću. Stoga izmišljamo nekakve svoje potrebne i nepotrebne junake, jer nismo dostojanstveno obavili svoje povijesne zadatke. Stoga ja, ničim izazvan i pri čistoj pameti zato pjevam „Blues za moju bivšu dragu“:

*„Nikad se neću vratit u svoj rodni grad, tamo me ne čeka nitko.
Već odavno su izbljedadila sva lica i već odavno imena im ne znam.
Samo ponekad zimi, dok vjetrovi oplakuju dane,
sjetim se tebe, moja bivša draga i neke nježnost davne.
A nešto mi šapne u srcu i znam da sam na svijetu sam.*

*Moja draga, moja draga, bivša draga, moja draga,
i evo umoran starac sam sad mada izgledam mlad.“*

Navodno, kod nas u Belišću, se više ne razvlaknuje drvena sječka i ostala govna, od toga se odustalo, ali i dalje smrdi, nekad neizdrživo i nesnosno. Smeće se vozi ili ne vozi, kako kad. Romi i sirotinja i dalje kopaju po smeću, a oko toga se okupljaju zarazne muhe, obadi i stršljenovi. Uz sve to, moja prijevremena mirovina, bez obzira na najave o povećanju i dalje iznosi 2.700 kuna. Jednostavno nema ničeg pozitivnog, nema pozitivnih priča. Ljudi su se pasivizirali i prihvaćaju situaciju kakva jest. A situacija je teška da ne može biti teža. Pitam se kako je moguće da naš premijer priča da napredujemo kad je inflacija 10 ili više % mjesečno? Kažu da su u Srbiji povećali mirovine, a kod nas baš ništa. I uz sve to naši liječnici su nezadovoljni, iako imaju primanja veća od 40 tisuća kuna. Oni su čak nezadovoljniji od mene i žele otići u bijeli svijet.

Po pričama našeg premijera, mi smo napredovali na Svjetskoj ljestvici konkurentnosti. Naš javni sektor je postao efikasniji, naša birokracija je postala efikasnija, poslovni sektor nam je postao efikasniji, pa smo valjda i mi postali efikasniji. Stoga, više nismo na 59 mjestu, nego smo na 46, ma što to bilo i ma što to značilo. Meni to ništa ne znači, ja u to ne vjerujem, ja samo da obavim to što trebam i odmah odlazim, glavom bez obzira. Prodao sam svoju djedovinu i svoj apartman na moru, pa imam za život u Japanu. I kao da ti novci tamo više vrijede, tamo imam za sve. Tamo se ne bavim ni našim moralom, ni našom religijom, a ni egzistencijalnim problemima. Tamo sam bezbrižan i sretan. Tamo imam ženu uz koju se osjećam sretno. Uopće ne osjećam nostalgiju za svojom domovinom, ne nedostaje mi smrad pokvarenih jaja, ne nedostaje mi smeće koje prekopavaju Romi i sirotinja. Ne nedostaje mi moja mala prijevremena mirovina i ne nedostaje mi mjesečna inflacija od 10 i više %. Sve mi je ovo surova kazna, strava i užas, armagedon ili smak svijeta.

Jer jednostavno su umrli ili nestali i ljudi uz koje bih se prisjetio vlastitih postojećih i nepostojećih zgoda i nezgoda. Jer ovdje vladaju mračni i nemoralni tipovi. Nema više onih ljudi uz koje bih se prisjetio vlastite prošlosti i nekadašnjeg bezazlenog vremena. Nema ni ikoga s kime bih u veselju i na miru popio kavu i pivo i s kime bih pričao o prošlosti. Jer što mi je drugo ovdje preostalo, jer ovdje mogu samo umrijeti i ništa više. Ovdje više nikog nema. Ovdje sam ja ogorčen i frustriran. Ovdje živim s mojim demonima i svojim nesrećama. Ovdje se osjećam kao parazit, bez volje da išta promijenim. Stoga se pitam: zašto Pero ne dolazi u Japan, jer i njegova Japanka je lijepa i izgleda mladoliko. Nikako ga ne mogu shvatiti preko telefona, a telefonski razgovori su skupi. Navodno je minut razgovora 10 eura, a ja tih novaca nemam. Stoga ja idem kući, obaviti ću što se obaviti mora, povest ću Peru sa sobom i odmah se vraćam u Japan. Nadam se da to neće primijetiti ni Mica, ni Mica Troftraljka, ni utjerivači dugova, ni Micini odvjetnici, a ni poštar.

Inače, ta Perina žena u Japanu je ova žena u sredini slike, pa ga pitam:

„Zašto nisi došao? Zašto ne dolaziš?“

„Strah me je te žene. Previše je mlada.“

„Nije ona tako mlada, ona samo tako izgleda.“

„Pa koliko ima godina?“

„55. Ne treba ti ni mlađe, a ni starije“

„I ona hoće da dođem?“

„Hoće.“

„Onda ću ići u Japan.“

„Naravno da ćeš onda ići.“

„Kada se ide?“

„Uskoro.“

Jedino se ja još bavim američkim novinarom Jakeom Adelsteinom jer on je opisao mentalitet i ustroj japanske mafije ili yakuze. On je opisao svijet japanskog kriminala. Naime, ja nisam imao doticaj s time, pa kad sam našao malo slobodnog vremena, odmah sam odlučio čitati Perino novo djelo po imenu „Majka Omladina“. No prije nego što sam to počeo, letimice sam pročitao „Seksualni vodič za ruralne barabe“.

Uz put, sam htio prekontrolirati svoje zdravlje. Jer su me životne traume, gubitak posla i financijski problemi uništili. A ja bih se liječio i izliječio. Samo to kod nas nije moguće jer kod mog obiteljskog liječnika još piše:

„Dođite kada prođe korona. Primamo samo hitne pacijente!“

A ja sam otišao u Japan, vratio se, želim prevenirati svoje bolesti i želim se spasiti. A ja se želim baviti svojim srčanim bolestima, visokim krvnim tlakom i svojom šećernom bolešću. Želim ići barem na laboratorijsku dijagnostiku, ako ništa drugo. Želim ići na mjerenje krvnog tlaka, na EKG ili na fizikalni pregled srca i pluća. Samo to kod nas traje duže od 6 mjeseci ili je skupo kod privatnika. Kažu da privatnik takav pregled naplaćuje više od 40.000 kuna, a ja tih novaca nemam. Jednostavno, ću živjeti dok živim, a onda ću se izvrnuti i više neću živjeti.

Stoga, ako imam zdrav duh, trebao bih imati i zdravo tijelo. Inače, zanimalo me da li na moje zdravlje više utječu moji geni ili moj stil života. Jer sam se u posljednje vrijeme osjećao kao da sam progutao žabu ili nekog žapca. Osjećao sam se neprijatno i neugodno.

Navečer bih znao popiti šampanjac, da ublažim okus progutane žabe i ništa više. I mogu reći da sam prije spavanja birao sadržaje što gledam na televiziji. Nikako nisam birao krvave scene i hororce. I birao sam položaje u kojim bih spavao. Nisam htio okupirati svoju podsvijest. Stoga, nikako nisam spavao na leđima jer bih tada sanjao noćne more. Također nikako nisam spavao na lijevoj strani jer bih i tada štošta ružno sanjao. Nikako nisam htio biti zarobljen od nekog čudovišta, nikako nisam htio biti proganjan i nikako nisam htio biti izgubljen u prostoru i vremenu. Ali što sam mogao, kad sam se često nalazio gol s Micom Trofitaljkom i ovom drugom Micom. Ja nisam htio spolni odnos s njima, ali ne mogu si pomoći, ona gola i ja gol, a ja ne mogu odbiti te jadne žene. Pa ja čeznem ili odbijam te žene. Jer se bojim da ću zakazati. No brine me što umjesto mladih, zanosnih i plodnih žena, sanjam starice i babe. Uz njih mogu sanjati samo smrt, groblje i mrtvace.

Jednostavno, sam morao nešto razriješiti, a nisam znao što. Utapao sam se u lažima, puno sam lagao i sebi, a i mojoj Japanki. Zbog toga sam stvarao kaos, to je bilo neizdrživo, pa sam morao doći kući i otkriti o čemu se radi. Spreman sam bio za nekakvu rekonstrukciju, ali opet nisam znao za kakvu. Opterećivala me je prošlost, moja sjećanja, ali nisam znao što me iz te moje prošlosti i što to iz mojih sjećanja me opterećuje. Bio sam spreman za nekakvu istragu, bio sam spreman proučavati svoju psihologiju, ali nisam znao u kojem pravcu krenuti. Nisam htio potonuti u alkoholu, drogama i u bespuću svoje zbiljnosti, ma što to bilo i ma što to značilo. Naučio sam holistički pristupati svom zdravlju, sila me na to natjerala, jer naša bolnica me može primiti za 6 mjeseci ili godinu dana, a kada tamo dođeš oni nemaju lijeka za te tvoje bolesti. Pa se ja držim knjiga o zdravlju i pronašao sam nekakav koncept zdravog života.

Nisam htio propasti istražujući pitanje svoje prirode. Znao sam da mi je duša bolesna, pa sam se htio vratiti da je izliječim. Jer moja Japanka, nije moj očajnički seks, to nisu moji posljednji trzaji ili jesu? Jer ja sam beskompromisan, ne doživljavam svoju egzistencijalnu

dosadu, jer ja još uvijek ne doživljavam svoja razočarenje, jer ja još nisam za baciti. Jer ja još nisam ostvario svoje potisnute želje i neostvarene ambicije. Jer ja još nisam izradio svoj atlas duše, radim na mojim vibracijama, ali da nisam izradio atlas duše, nisam ga izradio. Pa se i dalje bavim svojim svjesnim i nesvjesnim životom. Što mogu kad mi ništa drugo nije ostalo ili preostalo? Pa se ja bavim svojim snovima i pitam se zašto mi više u moje snove ne dolazi Dama s psetancetom, zašto mi dolazi Mica Trofrtaljka. Želim otkriti zašto mi se to događa, što to znači i do kada će to trajati? Želim osvijestiti svoje nesvjesno, želim osvijestiti svoju sudbinu. Pitam se je li to naša destrukcija ili je to naš strah svakidašnji. Je li to moj eros ili je moj tanatos?

Pitam se: zašto bježim od nekakve lijepe djevojke k starici i babi? Pa bježim od životnih radosti u svoj mrak, u svoju mračnu špilju i svoju tamu? Pa bježim u svoje uništenje i smrt? Jesam li ja previše čitao ideologe kulture smrti: Arthura Schopenhauera i Fridricha Nietzschea? Za njih kažu da su arhitekti kulture smrti, ali ja ih baš i nisam razumio. I pitam se radi li se tu o vječnoj borbi koju gubim? I hoću li se iz toga izvući? I briga mene što mi je nesvjesno najveći potencijal? Kakav mi je to potencijal kad je krajnji rezultat smrt i uništenje, a ja bih htio živjeti? Pa sam ja zabrinut. Pa ja ružno sanjam. Pa tražim pomoć babe gatare i nekakvog psihoterapeuta. Umjesto da me snovi oslobađaju, oni me porobljavaju. Zbog toga sam čangrizav, zabrinut i napet, zbog toga nemam prirodan ritam, zbog toga živim s pogoršanom situacijom, zbog toga ne spavam, zbog toga patim od nesanice kao bilo koji moderan čovjek. Stoga bi se htio uskladiti sa Suncem, s njegovim izlaskom i zalaskom. Htio bih uskladiti svoj bioritam s prirodom. Pa se bavim sportom, pa pazim na svoju prehranu, pa uzimam korijen valerijane, ali mi ništa ne pomaže.

Ja i dalje sanjam babu, ja i dalje imam tu zanimljivu ili nezanimljivu podsvijest, ja i dalje sanjam Micu Trofrtaljku, njen čoček i njene narodnjake. Ne znam jesam li još uvijek pod utjecajem

Raskoljnikova, njegove babe lihvarke Aljone Ivanove i Zločina i kazne. Jer ne mogu si pomoći. Ne osjećam se kao neobičan čovjek, nego se osjećam kao gubitnik. Ovaj život me je učinio gubitnikom. HDZ i njihova politika me je osiromašila i učinila gubitnikom. I ne znam zašto s mi Romi u glavi? I ne znam zašto mi je luda baba u glavi? Zbog nje osjećam strah za sebe, jer mislim da će me ta luda baba doći glave. Iako kažu da sanjati babu nije opasno, da se time izbjegavaju ili ne izbjegavaju problemi, ja u svemu tome ne vidim pozitivnu simboliku. Ali tražim rješenje, pitam se nije li sve to od toga što nisam išao u Rusiju kad je trebalo i nisam kupio njihove babuške, unutar kojih je druga babuška, pa treća i tko zna koja. I ne bavim se ja time da utvrdim podrijetlo te babuške.

A kažu da je podrijetlo babuški ili matrhoški iz Japana. Možda sam ja i zbog toga i otišao u Japan, da to istražim i da istražim Fukuramu, boga sreće i blagostanja. I da babuške ustvari ne predstavljaju naše majke ili bake, da one nemaju veze s kultom plodnosti i rađanja. Ali da su najpoznatiji ruski suvenir, jesu. Kažu da se ne odbija babuška kao poklon, jer ona znači mudrost, sreću i blagostanje. No, meni babuška znači starost i nesreću, meni ona znači Micu Trofrtaljku. Ja sam zbog nje nesiguran i prestrašen. Moje unutarnje ja je nesigurno i prestrašeno. Stoga si ja puštam pjesmu Kate Bush: Babooshka, ma što to bilo i ma što to značilo:

„Htjela je testirati muža, što joj je činiti, točno je znala.

Stvorila je pseudonim da bi ga prevarila, goru stvar nije mogla učiniti.

Mirišljava pisma mu je poslala, a on ih je primio sa čudnim oduševljenjem.

Baš kao i njegova žena, ali onakva kakva je bila prije suza.

I onakva kakva je bila prije nego što su proletjele godine.

I onakva kakva je bila kada je bila lijepa. Pismo je potpisala sa:

Tvoja babuška, Babuška, Babuška, tvoja babuška, babuška, babuška!

Htjela je da pređe na slijedeći korak, pa je organizirala sastanak.

Da vidi da li bi ga privukla prerušena, a kada ju je ugledao, imao je osjećaj da ju je već negdje sreo, neobjašnjivo kako ga ona podsjeća na njegovu dragu, može da mu pruži sve što mu treba, baš kao njegova žena prije nego što se ohladila, baš kao njegova žena kad je bila lijepa. Uzviknuo je: „Ja sam tvoj, Babuška, Babuška, Babuška, tvoj sam Babuška, Babuška, Babuška. Zauvijek.“

A ja sam si odmah rekao:

„Barem da sanjam prometnu nesreću ili da sanjam da sam izgubljen u prostoru i vremenu, da sam gol ili da padam u neku provaliju, ali ja sanjam ludu babu. Nema mi spasa, ako si sam ne pomognem.“ Rado bih odustao od ludih baba, ali ne odustajem od svoje Japanke jer ja sebi nisam dovoljan. Moja Japanka mi je još uvijek zanimljiva, jer nije luđakinja, razumna je i jer nije toksična i nije razmaženo derište. I ne bih je ja nikad udario jer previše mi je bliska, jer kažu da je svaka emocija bolja od toga da nemamo emocija. A ona budi u meni moje muške emocije, ona u meni budi strast. S njom ne osjećam životne traume, s njom nisam nasilan. Ali da me nerviraju moji ponavljajući obrasci i ta luda baba u snovima, nervira me. A ja znam da moja Japanka ima seksualnih fantazija i ja joj ih ispunjavam. S njom jednostavno nemam erektilnih smetnji i s njom ne osjećam nikakvu krivnju. S njom sam prirodan.

POGLAVLJE 4

Inače, ja se moram baviti mojim kromosomima i tajnama koji oni nose, moram se baviti svojom DNK i svojim genetskim kodom, moram se baviti Neandertalcem u sebi, jer sam ja ostario i ne znam do kada ću živjeti. Istina je da ponekad osjećam strah od starenja i smrti, a ponekad ga ne osjećam. Valjda to prikivam svojim cinizmom i sarkazmom, valjda zato koketiram sa svojom mračnom stranom, valjda sam zbog toga mrzovoljan i neuljudan. Nikome ne govorim da sam psihički oštećen i da imam ili nemam svoj moralni kompas. A neki ljudi suosjećaju ili ne suosjećaju sa mnom. A sa ženama ili sam usklađen kao s mojom Japankom ili sam totalno neusklađen, kao s Micom ili s Micom Trofitaljkom. I što bih ja htio? Htio bih se riješiti žena s kojim sam neusklađen. Netko to gura pod tepih, ali ne i ja, ja to želim riješiti jednom za svagda. Ne želim ja govoriti svojoj partnerici:

„Ne večeras, draga. Boli me glava i nisam raspoložen.“

Na to mogu reći da je vezano uz našu nepokopanu prošlost, kolektivnu poratnu i ratnu traumu i ožiljke iz prošlosti. Jer nijedna naša generacija nije obavila svoje povijesne zadatke, nijedna generacija nije nas riješila naših zabluda.

Uvijek nam nešto nedostaje, uvijek nedostaje Antigona da pokopa svoga brata ili da pokopa tu našu prošlost, nešto čega se mi stidimo i nešto što mi odgađamo. Zbog toga ja sam sada sretan u Japanu i to nikako ne smijem propustiti. I uopće mi ne smeta manjak kilograma moje Japanke, uopće mi ne smeta njen celulit i njene strije. Drag mi je čak i ožiljak od carskog reza. I briga me ima li ona seksualne glavobolje ili nema. Ja ne obraćam pažnju na seksualnu predigru, ali ni na njena sladostrašća. To će se dogoditi ili neće. Briga mene i za japanske, plemenske seksualne tradicije i rituale, briga mene što je to temelj nekakve zajednice. Briga mene što žene u nekoj zajednici traže muško sjeme kako bi začele novi život, a neki muškarci traže

mrave, pa ih ovi bodu u penis kako bi ovaj izgledao veći. Stoga mi moji prijatelji sigurno zavide ili su uglavnom umrli ili ih ja više ne srećem i ne znam ništa o njima. Jedino ne shvaćam Peru, zašto on ne dolazi u Japan? A ja sam iz tog izučavanja o kromosomima shvatio da žene duže žive od nas muškaraca, da one nadžive svoje partnere. A ja se nadam da ću si produžiti životni vijek, da ću biti u izvrsnoj formi i dobrom tjelesnom zdravlju. I baš me briga je li to rezultat genetskog naslijeđa ili životnog stila. Uz to, moram se baviti i svojim snovima. U posljednje vrijeme stalno sanjam babe, smrt i starice i to me opterećuje. Više ne sanjam Damu s psetancetom.

Ne znam što mi je bilo pa sam išao tankirati gorivo, jer gorivo mi ne treba, zadržat ću se dan ili dva, a za to mi ne treba puni rezervoar. Problem je bio taj što je tamo bila ona, moja nesuđena ili fatalna žena ili djevojka. A ja sam se zaželio naših žena, dubokih kao provalija, sa velikom stražnjicom. Pa sam ja primijetio jednu takvu ženu jer je bila obučena u crvenu haljinu, a za crvenu boju kažu da znači da je vrijeme parenje i koketiranja. A za mene je seks najbolje skretanje pažnje od moje crne i mračne stvarnosti. Vidio sam da je imala i proširene zjenice, da je imala pravu biologiju, da mi je slala seksualne signale, da je imala odgovarajući struk i bokove i da je imala pravi miris i okus. Jednostavno me ta žena izazivala svojom pojavom i izgleda da ona nije imala seksualne fantazije, nego je ona tražila svoje. A ja nisam znao je li kod nas seks ljevičarski ili desničarski problem i bilo me je za sve briga.

Ja sam imao potisnute seksualne želje i neostvarene ambicije i htio sam to, bez obzira na sve, sa ovom ženom realizirati. Jer ja sam htio nešto izgubljeno i iskonsko realizirati. Briga me je bila za vjernost prema mojoj Japanki. Nadam se da će biti i za nju, da to što me drži nikad neće presušiti. Pa se ja opsesivno ne bavim odgovorima o mojoj iznenadnoj seksualnosti, pa se ja ne bavim mojim seksualnim potrebama. Pa se ja nisam htio odvajati od te žene, a ona je govorila:

„Želim samo tebe.“

I to je meni bilo dovoljno i više nego dovoljno. I ne zna se tko je s kim više manipulirao, tko je kome više laskao, tko je kome više udjeljivao komplimente, tko je koga više zavodio. Tko je sve više bio energetska vampir, tko je bio imela, koja urasta u nečiji krvožilni sustav i koja ga crpi. Pa sam ja tako uhvatio tu ženu u crvenoj haljini za njenu veliku stražnjicu.

Nakon toga se nisam opsesivno bavio konstrukcijama i rekonstrukcijama svega toga. Pa nisam istraživao kontekste, veze i odnose. Pa nisam ispitivao svoje snove i svoje postupke. Pa nisam ispitivao svoja razmišljanja, svoje monologe i svoje dijaloge. Pa nisam ispitivao i preispitivao svoju bolesnu dušu. I briga mene je li to moj posljednji, očajnički seks ili nije? Brine me moja požuda i libido. No, možda ja zakažem, pa mi se to više neće ukazati. Stoga, moram biti strpljiv, pa ću biti spašen. I nisam ja kao onaj par u Dubrovniku, ne volim ja seks na javnom mjestu. Ne volim ja javno stenjati. Još mogu kod svoje partnerice probuditi tigricu u njoj, ali seks volim raditi na miru i daleko od javnosti drugih. Stoga volim pristojne djevojke, a ne one razularene i nepristojne. One moraju prihvatiti moje udvaranje i ako ćese priključiti, onda dobro, a ako neće, i onda dobro. Pogotovo bi žene trebale biti tolerantne na Međunarodni dan orgazma, jer tada je muškarcima svašta dopušteno.

Jer mi smo društvo koje tolerira muški, ali i ženski seksualni užitak. Pa nismo svi frigidni i bolesni, ima nas i zdravih, sa prirodnim seksualnim nagonom. Pa se mi ne moramo bojati frustriranih alfa i beta mužjaka i nasilnika, koji su ogorčeni, agresivni i mizogini, koji vrijeđaju žene, koji prelaze granicu elementarne ljudskosti i pristojnosti. Oni su seksualno disfunkcionalni i impotentni, ne mogu naći seksualne partnerice koje bi ih uzbudile, pa mnogima predbacuju da su debeljuškasti i masni. Oni bezrazložno govore:

„Slušaj nakazo jedna, koliko te Bog unakazio tjelesno, toliko ti je unakazio i glavu.“ Možda ću ja takvima biti antipatičan, ali moram probuditi uzajamnu privlačnost s tom djevojkom ili ženom. Ne smijem se pitati: zašto sam se u to upustio? I briga mene za nečije optužbe, nečiji trač i nečija ogovaranja, briga mene za nečije strahote i laži. Ja samo znam da je to djevojka koju su opterećivali da mora imati petice u školi, jer samo tako će uspjeti u životu. Jer samo tako si ona neće oduzeti život, jer samo tako će imati uspješnu poslovnu karijeru. A sada joj se dogodilo to, sada je ona jedna napaljena djevojka koju nitko ne želi.

Naravno da mi je sve to urođeno da na sve to reagiram jer imam i ja svoje biološke okidače. Jer me je ta žena kao magnet privukla svojom velikom stražnjicom, a kaže da su lijepe guze melem za oči. Jer sve to podsvjesno znači da me ta žena nikako neće odbiti, jer ona je moj seks objekt ili seks subjekt. I već se pitam voli li ona iste poze u spavaćoj sobi? Voli li ona pozu lotosa, žlice, kaubojku, misionarsku pozu ili doggy style. A ja nemam ili imam nedoumica u vezi dopuštenog ili nedopuštenog seksa. Nemam ja ništa protiv zavjeta tjelesne čistoće ili imam? Ne mogu ja gušiti seksualnu želju u sebi. Jer moja se obitelj odavno raspala, pa nemam obiteljsku čast, pa ne razmišljam o moralu i nemoralu. Uz to ne moram se pridržavati naših paterhijalnih i tradicionalnih vrijednosti. U općem nefunkcioniranju ičega, u općem nefunkcioniranju sustava i pravosuđa, tko će primijetiti moje sitne nestašluke? Tko će primijetiti da se ja ne pridržavam naših plemenskih zakona i običaja? A ja samo želim zataškati svoje ljubavne afere i ne želim da me itko osuđuje. Jer ja se osjećam prirodno i zdravo, žudim za toplim tijelom te djevojke ili žene, kad već ona nosi tu crvenu haljinu, kad mi je ona seksi, kad me ona izaziva i privlači.

U Bibliji piše da žene moraju služiti muškarcu i da uvijek moraju pristati na seks. A muškarci im trebaju priuštiti fantastičan, umjesto običnog seksa. To im mora biti korisno, a ne štetno. Jer ženama valja podići razinu hormona, a onda ih valja smiriti. Inače se ove

razočaraju, inače ove postaju ljute i svadljive. One bi se htjele zaljubiti i htjele bi ljubav na prvi pogled ili prvi krevet. Jer u socijalizmu su ženu učili da se prvo mora oslanjati na sebe. Da mora ostvarivati vlastiti prihod, da mora zarađivati, da mora sama podmirivati svoje račune, ali kod nas je posla malo. Gdje su nestala ona vremena, kada je samo u jednoj našoj tvrtci radilo 5.000 ljudi? Ali ova djevojka je meni lijepa i zavodljiva i ja je probam iskoristiti. Probat ću iskoristiti njene slabosti i manjkavosti. To se oduvijek radi na taj način. Muškarac iskorištava ženske slabosti i manjkavosti. Pod utjecajem toga, valjda i ja donosim svoju krivu ili pravu odluku. Pa krivo biram, pa krivo odlučujem.

Dakle žene su ili lutke s kojima se mi muški igramo ili su ljute i svjesne feministice koje su po nekom ključu dobile poslove i koje mi muški izbjegavamo. To radimo zbog dosadašnjih loših iskustava i zbog svojeg mentalnog zdravlja. Stoga ja još jednom odmjeravam tu djevojku, gledam joj noge, bokove, grudi, stražnjicu, gledam ima li sala i celulit, gledam nije li ona grbava i salasta i sve je na svom mjestu. I netko kaže da je to razumljivo i biološki prihvatljivo. Mi ne gledamo na sebe, mi smo sebi u redu, ali gledamo na idealnu žensku ljepotu. I zaključujemo: ništa toj djevojci ne fali i ništa joj ne nedostaje. I brige nas za unutarnju ljepotu, nas je briga samo za vanjsku ljepotu te djevojke. Jer mi tražimo svjetlo i sunce u pukotinama naših života. Jer mi tražimo mladost, ljepotu i optimizam u našim životima. Dosta nam je našeg nesretnog života i ružnih događaja. Dosta nam je našeg tradicionalnog i patrijarhalnog života. Ako je muškarac nebo, a žena zemlja, vrijeme je da muškarac dohvati svoju zemlju.

Pa ako je tako, zašto bi se ja tome suprotstavljao, pogotovo što je ta moja djevojka obukla crveno. Pogotovo što crvena boja poziva na seks, što je ženu najlakše odvući u krevet ako ona obuće crvenu haljinu. Jer crvena haljina kod mene stvara i izaziva uzbuđenje, seksualnu, fizičku i emocionalnu privlačnost. Odmah mi se aktivira famozni faktor x za privlačnost. Naš problem je taj što mi iskreno ili

lažno štujemo ili poštujemo kult i duh Djevice Marije, a sanjamo boginje plodnosti, ljubavi i ljepote, nekakve Afrodite, Venere ili Astarte, sa sindromom nemirne vagine. Štujemo kult Djevice Marije, kult svete, a zazivamo i tražimo grješnice i bludnice. Takvi smo mi muškarci na Balkanu. I uvijek nosimo sa sobom nekoliko tableta viagre, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer bojimo se mi da ćemo s nekom ženom zakazati, nećemo se dokazati kao muškarac ili alfa mužjak. Naravno da to stvara dodatni stres, ali ne bavimo se mi prirodnim lijekovima za libido, ne koristimo čarobne mješavine i ljekovite trave, nego se koristimo nekakvim industrijskim i sintetičkim lijekovima. I nikako da pronađemo pravi lijek, jer kažu da ti industrijski lijekovi izazivaju naše moždane i srčane udare.

I što je u tome najgore? Najgore je to, što se svaki razgovor u vezi s tim sukobljava s moralom društva, s običajima i kulturom, sa svjetonazorom i općim mišljenjem. Gdje bi mi otišli u seks shop i kupili dildo, vibrator, lubrikant ili sexy rublje? To nije za nas, iako i mi imamo problema s preuranjenom ejakulacijom, erektilnom disfunkcijom, s menopauzom ili s pms – om. Mi nikako nećemo ići diskretno i anonimno u seks shop, iako nam je dosadno, iako i nismo baš neki vjernici, iako se i mi moramo opustiti od stresa. Mi se držimo općeprihvaćenog, malograđanskog morala, mi se držimo nepisanih pravila, drevnih narodnih običaja, navika i normi koje nam je tko zna tko propisao i donio. Pa nam izumiru galebovi, a mi sve više gledamo pornografiju. I kažu da kada se seksamo da tada koristimo droge za silovanje. Jer one nam olakšavaju posao, jer naše žene su toliko komplicirane, da to nije za pričati.

Nekad smo se bojali da nas ne proglase narodnim neprijateljima, agentima fašizma, saboterima i kapitalističkim špijunima, pa nam je taj strah ostao u nama. Pa se bojimo da nas ne proglase hereticima i bezvjernicima. Pa se okrećemo da nas netko ne vidi i ne promatra. Jer ne želimo biti nemoralni, ne želimo da nas netko proglašava nemoralnim. Jer nemoralno je nešto pogrešno i devijantno u našem društvu. Jer čovjek je stvoren na sliku Božju. Tako je propisano prije

dvije ili tri tisuće godina i mi bi se toga trebali držati i pridržavati. Mi bi se trebali ponašati u skladu s naukom Katoličke crkve i moralom naših konzervativaca.

Nedavno sam gledao film: „Povratak u mladost“, pa sam se i ja pojavom te mlade djevojke vratio u prošlost i postao adolescent. I tko mi je za to kriv, okolnosti, ne znam? I dugo sam se ja premišljao što da učinim i da li da nešto učinim. Jer nama su dostupni porno filmovi, jer nama su dostupni eksplicitni sadržaji, jer nama je dostupna viagra, a onda nismo svoji i ne možemo se kontrolirati. Jer mi živimo u kulturi muškosti, jer mi živimo u kulturi alfa mužjaka. Jer mi stalno želimo dokazati da nismo impotentni i erektilno disfunkcionalni. Pa sam tako i ja išao na tavan i tražio sam knjigu: „Šeikov povratak u mladost“, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer i ja želim poboljšati svoju seksualnu izvedbu, jer i ja želim poboljšati svoje seksualne odnose i ja želim poboljšati svoje seksualne želje i svoju seksualnu izdržljivost. I dok sam se ja time bavio, ona djevojka je vrtjela svojom trticom. Morao sam otići do toaleta, da se pogledam u ogledalo. Htio sam vidjeti jesam li dovoljno muževan za tu djevojku. Morao sam odlučiti je li ta veza dolična ili nedolična za mene. I jesam li ja doličan ili nedoličan za tu vezu.

Želim li ja mirnu luku ili buru i oluju? Izgledam li ja spreman za tu djevojku ili sam totalno nespreman za nju? Hoće li ona pozitivno ili negativno prokomentirati moju ponudu? Hoće li ona prihvatiti moj holistički pristup i koncept zdravog života ili neće? Ili je ona, bez obzira na godine, iskusna žena – puma, pa očekuje svoju lovinu i svoj ulov? Pa očekuje ona izdržljivog muškarca. A ja ne želim doživjeti srčani ili moždani udar, dugotrajnu i bolnu erekciju ili gubitak vida. Ne želim ja osjećati glavobolje, preznojavanje, mučnine i bolove u svom tijelu. Ne želim ja piti koktele smrti - viagru s kokainom ili marihuanom. Kažu da će uskoro viagra biti dostupna i bez neugodnog razgovora s liječnikom, ali mene to ne brine. Mene brine: hoću li ja moći zadovoljiti tu svoju nenadanu partnericu. Jer meni ne odgovaraju nezainteresirane žene, ali ni one pretjerano

zainteresirane. Ja jesam za seksualnu revoluciju, ali sa ženom koja me privlači. Stoga, jedno govorimo drugo mislim, a treće radim. Nikad se ne zna s nama. Mi bi najradije oblikovali naše žene po našim modelima i po našim kalupima. Mi bi da nam žene mirišu na seks i ljubav u krevetu, da su svetice na ulici, a da su kuharice u kuhinjama.

Mi bi da sa naših žena kaplje med i da su duhovne, tada ih valjda nitko ne bi osuđivao za preljube i valjda ne bi primjenjivali naše brutalne običaje kamenovanja do smrti. Tada valjda ne bi primjenjivali šerijatske zakone. A i žene se bore i preobražavaju. No, ja se bojim da ta moja djevojka nije transrodna, homoseksualna ili nekakva takva slična. Jer ja sam tradicionalista i tražim djevojku s tradicionalnim osjećajima. Kojoj bih rekao:

„Čim sam te vidio, odmah sam znao da će mi se posrećiti.“

„Kako mislite da će vam se posrećiti?“

„Da ćeš ići mojoj kući.“

„Ići ću vašoj kući ako ćete me pozvati.“

„Naravno, da ću te pozvati svojoj kući.“

„Onda pođimo.“

A ja nikad ne znam jesam li k sebi pozvao vraga, ili nekog tko je općio s vragom? Jesam li pozvao histeričnu vješticu ili normalnu ženu? Jesam li pozvao zlo ili dobro? Jer žene znaju biti lukava, podla i gnjusna stvorenja. Jer žene smišljaju zločine protiv nas muškaraca, jer žene imaju svoje magične moći, jer žene su seksualno privlačne ili nisu. Možeš ti biti kavalir, ali nikad se ne zna. Navodno žene glume iscjeliteljice, farmaceutkinje, šamanice, spremačice, medicinske sestre, primalje ili sobarice, ali ako im se to sviđa,

oduzmu ti penis ili mlohavu čunu. Jer žene oduvijek privlači mistika, vještije ludilo, zabranjeno i transcendentno, pa taj penis koriste u medicinske svrhe. I svemu tome podređujemo naše rituale, to su našu drevni običaji i relikti iz prošlosti. Pa potiskujemo svoju seksualnost i seksualno smo umrtvljeni. Jedan moj prijatelj kaže:

„Ja sam eunuh.“

Ali ja to nisam, borim se protiv toga i ne dam se.

Pa tako poštujem i Inannu, sumersku boginju ljubavi i rata. Poštujem i Ishtar, babilonsku boginju seksualne ljubavi i plodnosti. Poštujem i Mokoš, žensko božanstvo u slavenskoj mitologiji. Poštujem i Ladu, božicu ljeta, ljepote i raskoši i ujedno najljepše žensko biće. Ali što mogu kad mi se u snovima stalno ukazuju takve žene. Trebala bi mi se ukazivati Majka Božja, jer sam ostario, ali ona mi se, iz tko zna kojih razloga, ne ukazuje, nego mi se u snovima ukazuje natprirodna Baba Jaga za koju govore da proždire ljude. Ponekad mi se ukazuje i Lilit, ženski demon i prva Adamova žena. Kada sanjam sovu, odmah se sjetim Lilit i ona mi dođe i kaže:

„Što ćemo danas raditi?“

„Ne znam.“

„Onda najbolje ništa.“

„Onda najbolje ništa.“

Jer su mi rekli da se sa Lilit ništa ne radi. Međutim ja ne znam ni što se sa Majkom Božjom radi? Nisam čitao te crkvene dogme i ne znam što ću s njenim djevičanstvom? Valjda se s njom moli i ništa više. Valjda se s njom zaziva Otkupitelj, a meni Otkupitelj ne treba, ne idem ja na drugi svijet, pa ja i dalje sanjam Boginje ljepote i plodnosti. Nema opravdanja za mene jer ja više zazivam bludnice,

od svetica. Jer ja nisam muževan katolik. Jer ja sam sklon drevnom zlu i boginjama plodnostima. Takav sam, takvog me je majka rodila i takav ću umrijeti. I ne znam ja što je rentabilno, a što nije rentabilno u mom životu. To bi mi trebali odgonetnuti i objasniti psiholozi i filozofi, ali njih nikako ne srećem. A mi takvim boginjama prinosimo razne darove i razne plodove ili prinosimo samog sebe. Jer želimo biti sretni i zadovoljni. Jer mi tim Boginjama želimo priuštiti sladostrašće. A ja sam dobar barem u nekoliko tih sladostrašća. Ne mogu garantirati višestruko sladostrašće, ali svako drugo mogu.

Pa tako ja ženi mogu garantirati kilitoralno, vaginalno, miješano i cervikalno sladostrašće. Mogu joj omogućiti stezanje mišića, seksualno uzbuđenje i ritmičke kontrakcije. Nekim ženama je to dovoljno, a nekima nije. Znae za moj spor s Micom koja je inzistirala na višestrukom sladostrašću ili ne znate? A ja sam odmah prepoznao ženu za sebe, jer je imala izrazito plave oči, jer su joj podivljali hormoni, jer je proizvodila feromone kao luda, jer se specifično oglašavala, jer ju je tresla nekakva vrućina, jer su joj stidnica i stidne usne bile otečene. Jer iz zrakoplova se vidjelo da je bila u ovulaciji ili u estrusu. Ili ja ne znam u čemu ili na čemu je bila. Za ženu se kaže da je u ovulaciji kada se može kontrolirati, a kada se ne može kontrolirati, tada se valjda kaže da je u estrusu.

Moj problem je što to mogu prepoznati po mirisu, što mogu prepoznati ženu u ovulaciji ili u estrusu. A ja ne znam jesam li došao u predvorje raja, u svoj raj ili u svoj pakao. Jer meni je to simpatično, jer nemam ništa protiv toga. Pa ja pružam potporu i podršku toj djevojci ili toj ženi u ovulaciji ili u estrusu. Imam ja razumijevanje za to njeno stanje i odmah kažem:

„U malu je ušao đavo! Ona ne može kontrolirati svoje hormone i feromone. Ona želi doživjeti svoje sladostrašće. To ju čini sretnijom. Ona želi lučiti svoje hormone: oksitocin, dopamin, serotonin, estrogen i testosteron. Njoj je potreban seksualni život i životna

ravnoteža. Tek tada će ona biti ljubaznija i ugodnija osoba. Tek tada će joj proraditi imunitet i popraviti se zdravstveno stanje.“

A ja se ne želim izgubiti u njenim bespućima. Volim ženske obline, lijepe grudi i ženske stražnjice, ali ne podnosim cajke i turbofolk. Dosta mi je Franje Tuđmana i njegovih „Bespuća hrvatske zbiljnosti“, ma što to bilo i ma što to značilo. Zbog svega toga kažu da naši ljudi gutaju tablete za živce. Zbog toga naši ljudi gutaju antipsihotike, anksiolitike, hipnotike, sedative i antidepressive. Nemam ja više strpljenja za to. Ja samo želim imati otvoreni um, želim i boginju među plahtama i želim uživati u seksu. Jer ja si oduvijek govorim da sam alfa mužjak, lako pronalazim seksualne partnerice i nisam ogorčen, agresivan i mizogin. No, mene žene znaju i tužiti, a ja se tužbi bojim. Jer naše pravosuđe ne funkcionira baš najbolje. Jer mi smo neprilagođeni na nove kapitalističke uvjete. Pa tako naše časne sestre tuže za mobbing naše nadbiskupije.

Mene je baš briga što je moja dama opterećena svojim izgledom, jer su joj podivljali hormoni, jer je proizvodila feromone kao luda, jer se specifično oglašavala, jer ju je tresla nekakva vrućina, jer su joj stidnica i stidne usne bile otečene. Jer iz zrakoplova se vidjelo da je bila u ovulaciji ili u estrusu. Jer je bila nervozna zbog seksa, jer joj je trebao alfa muškarac ili bilo kakav drugi muškarac. Netko tko će preuzeti vodstvo, netko tko zna pravila te igre. I tko neće brzati, nego će to sporo raditi. A ja sam valjda savladao pravila tantrickog seksa, i meni se nikud ne žuri. Pa mogu s njom dahtati, uzdisati i stenjati do besvijesti. Sa mnom ona može doživjeti strast i intenzivan seks. Jer ona mene dovoljno uzbuđuje, zbog nje nemam nisku razinu testosterona, ona mi je tu razinu podigla na primjerenu mjeru, pa neću doživjeti erektilnu disfunkciju.

Kažu da ljudima potreba za seksom ponekad oduzima zdrav razum i u toj napaljenosti su u stanju štošta činiti i muškarci, a i žene. Jer svatko se želi osloboditi seksualne napetosti, pa makar to bilo pogrešno i nemoralno. Pa je tako neka Zagrepčanka zatekla svog

muža u ljubavnom klinču s njegovom sestričnom i prvo što ih je pitala bilo je:

„Što vas to dvoje radite?“

A što bi to drugo oni radili, nego se seksali i imali intimni odnos. Nisu mogli čekati i odgađati ono nužno. Nakon toga je uslijedila tuča i nije se znalo tko koga tuče. Pa valjda zbog toga ljudi postaju biseksualci i homoseksualci. Ali ja ipak imam normalne potrebe i zanimaju me žene. Stoga, mogu potražiti njenu dražicu i g – točku, mogu ih stimulirati i to je sve. Ako to ona želi, onda je sve u redu, a ako to ona ne želi, onda neka ide s milim Bogom. I kažem da ja ne mogu ženi priuštiti višestruka sladostrašća, nego samo obična. Takav sam, takva me majka rodi i takav ću umrijeti. I bez obzira na sve odmah bi se ja emocionalno i erotski zblížio s njom. Takva su vremena došla. Odmah se kod mene stvori nekakva toplina, simpatija i kemija. Takav sam, takvog me majka rodi i valjda ću takav umrijeti.

Samo znam da su naše djevojke više uživale u neobaveznom seksu nekad u socijalizmu, nego danas u kapitalizmu. Onda žene nisu znale za čokoladu bez kalorija, pa su više uživale u seksu. Sada postoje razni nadomjesci i surogati. Jer smo mi postali izbirljivi i jer nam svaka dlaka smeta. Ali mi i dalje volimo žene obučene u crveno. Pa glumimo Europejce dok ne dobijemo što želimo, a nakon toga smo skandalozno nasilni, ne poštujemo nikakvu kulturu i nepristojno se ponašamo. I nikako ne pronalazimo svoj mir i nikako da započnemo novi život. Jer nas izgriza nekakva krivnja i grižnja savjest da nešto nismo učinili kako treba. Pa činimo ono što nikako ne smijemo i pitamo se zašto dobri ljudi čine loše stvari. Pa oživljavamo duhove iz prošlosti, pa oživljavamo svoju ne baš reprezentativnu prošlost. Pa istražujemo svoju psihu i psihu drugih ljudi. Pa istražujemo svoje mračne tajne, svoju krivnju, svoju grižnju savjest, svoja nedjela i svoje zločine.

POGLAVLJE 5

Ako ne mogu drugačije, odmah bi tu ženu zvao mojoj kući, a tamo bi joj skuhao svoj čudesni čaj, kojim bi je omamio. Onda bi je svukao i kompromitirao. Nakon toga bi ona bila moja i samo moja. A bilo bi me briga je li ona fatalna ili bi bila fatalna za mene. Ona je za mene seksualna, a kroz tu crvenu haljinu se kroziraju grudnjak i gaćice. Pa mi se zato ona čini seksi i divlje. Uz to ona ima poveću guzu, a ja sam opsesivno vezan za velike stražnjice. Ne zanimaju mene Lolite, nego me zanimaju žene s velikom stražnjicom. Jer tamo u Japanu su žene s malom stražnjicom, tamo su žene nerazvijene i izgledaju kao nevine i čiste Lolite. A ja nisam živio ni u religioznoj sredini, a ni u religioznoj obitelji, nisam ja nikakav vjerski fundamentalist, pa mene to privlači do krajnjih granica. Jer nisam ja ni licemjer, a ni kvazi vjernik, ali sačuvao sam ja svoj razum. Ako nešto ide, onda to ide.

No, ne mogu ja odoljeti povećoj stražnjici te djevojke u crvenoj haljini i želim je dodirivati baš po toj njenoj velikoj stražnjici bez obzira što me ona može tužiti za spolno uznemiravanje. Jer nisam ja nikakav fetišist, ja se jednostavno palim na tu veliku guzu. I ne smatram ja to ničim lošim, dapače, naše statistike kažu da smo mi 95 % religiozni, ali da je tek 10 % Hrvata protiv vanbračnog seksa. Stoga ti možeš biti dobar čovjek ako upražnjavaš vanbračni seks. Pa ja tako ne znam, je li zbog toga ili je zbog nečeg drugog čovjek stvorio religiju? Pa ja tako ne znam je li nas zbog toga ili zbog nečeg drugog pogađaju krize? Ili je sve to zbog ateizma ili ja ne znam zašto nastaju mržnje i sukobi među ljudima?

I budi mi maštu ta žena s velikom stražnjicom, u skladu s neakvom seksualnom terapijom oslobađanja straha, da hoću ili neću zadovoljiti partnericu. S njom osjećam seksualno uzbuđenje, s njom ne osjećam seksualnu paralizu. I brige me hoću li joj naći ili neću g – točku. Stoga, želim biti zločest i prljav i želim se fokusirati na tjelesni užitak. Pa tako proučavam svoju astrologiju, želim doznati hoće li mi se poklopiti zvijezde i hoću li biti efikasan. Ne želim biti bludan i ne

želim nikoga spolno zlostavljati. Želim samo da bude vruće i dramatično. Jer nikako da se riješim svojih zabluda o ljubavi. Naime, volim djevojke koje njeguju svoje tijelo, koje uklanjaju svoje dlake, koje za mene ne govore da sam stari perverzljak i seksualni predator. Jer ja znam da ljubav zna boljeti, da je ljubav slijepa, da nikad nije kasno da se ljubi strasno i da ljubav ima rok trajanja. Stoga je ja pitam:

„Imaš li ti nekog ludog dečka?“

„Zašto me to pitate?“

„Kažu da je neki luđak nekog nokautirao nogom u glavu jer je netko krivo pogledao njegovu djevojku.“

„Ne znam što je sa našim muškarcima? Ne srećem opasne muškarce, nego one bezopasne. Ili su svi oženjeni, ili imaju djecu, ili su vjerni ili se boje započeti vezu s nama slobodnim djevojkama. Nema nikoga ni za izvanbračnu vezu.“

„Evo ja ću početi vezu s tobom. Slobodan sam i mogu ti pomoći.“

Znam da to i nije baš neki upad, ali nikad ja nisam bio zavodnik. Nikad nisam bio Donald Trump, a ni Silvio Berlusconi, pa da sam žene kupovao. Ja sam samo htio pomoći ženi u problemima, koja kaže:

„Kako mi možeš pomoći?“

„Ja sam nekadašnje dijete cvijeća, vodim ljubav, a ne rat. Ali i ja se bojim majmunskih boginja, a kažu da se one prenose seksualnim odnosima.“

„Majmunске boginje se prenose seksualnim odnosima među muškarcima.“

„Ali mogu doći u obzir i biseksualci. I od njih možeš dobiti visoku temperaturu, bolove u mišićima i od njih ti limfni čvorovi mogu nateći.“

„Nemam ja majmunske boginje i koronu.“

„Onda dobro.“

A ja ne znam iz kojeg je pakla ta djevojka u crvenoj haljini izašla. Ne znam tko ju je do sada zlostavljao, jer ona je sa mnom dragovoljka. Ona sa mnom izlazi iz svoje depresije. Više se ona ne osjeća nesigurnom i napuštenom. A ja s njom ne patim od erektilne disfunkcije. I briga mene za moguće klevete i njeno nezadovoljstvo. Briga mene za moguće ili nemoguće njene optužbe da sam je seksualno zlostavljao.

Jer žene se sjete nečega što je bilo prije trideset ili četrdeset godina i tada one nekoga optuže za seksualno zlostavljanje. Jer u starosti ili u klimakteriju ženama se poremeti osobnost ili ličnost i one bi se sudile i one bi nekog tužile. I one tada govore o nasilju kojeg je možda bilo ili ga nije bilo. A te žene bi popunjavale nekakve praznine u svom životu, ona bi se nekom osvećivale. Ne izazivam ja javnu sablazan, nisam ja razvratan i šovinistička svinja, nego kažem ono što jeste, a sada je na toj mladoj ženi da odluči jesam li ja primjeren za nju ili nisam. Jesam li ja kakva prepreka u njenom životu ili nisam? Ja joj nudim nove standarde, anonimni seks, a na njoj je da li će ih prihvatiti ili neće? Ona izgleda karizmatično, ima vanzemaljski pogled, ali izgleda i suludo. Možda ću s njom imati problema, možda ću se u nju zaljubiti, ne znam. Njoj sigurno neću moći uvesti talibanska pravila, disciplinu i glazbeni ukus. Samo ne znam s kim izmjenjuje poruke na svom mobitelu, jesu li to primjerene poruke, seksualne ili neseksualne poruke? Svi mi imamo svoj seksualni priručnik, a ima li ga ova žena, ja to ne znam. Samo znam da će ona svoje sladostrašće odmah doživjeti, i to bez neke velike genitalne stimulacije. To njeno sladostrašće je dostižno jer ona nema

problema s vaginizmom. Jer ona nema problema sa svojim umom, sa svojim prolaktinom, sa svojom dušom, sa svojom amigdalom i prefrontalnim korteksom.

Zbog toga je ona moja djevojka iz snova. Jer ona mi se smiješi svojim tužnim, krupnim očima. Jer ona će inicirati seks u našem odnosu. Jer njoj to neće biti teško i neugodno. Jer ona je probudila svoju orgazmičku energiju, žensku esenciju i svoju žensku mudrost. Jedino joj treba muškarac da to završi s njim. A ja sam se tu našao na njenom putu i po principu: daj što daš, ona će i mene odabrati. Jer ne može ona birati, jer ona je u seksualnoj krizi, jer nitko drugi joj se ne nudi i nitko joj ne može pomoći. Stoga ona kaže:

„Briga me hoće li to biti seks bez ljubavi ili ljubav bez seksa. Otežano dišem, grudi su mi se nadigle i slušam svoje tijelo. Nemam srama i krivnje, idem s vama, samo recite gdje bi me vodili?“
„Vodio bih te mojoj kući.“

„Onda me vodite.“

Kažu da nam glazba poboljšava cirkulaciju i raspoloženje, pa sam tako i ja htio poboljšati raspoloženje i cirkulaciju mojoj dami, pa sam pustio cd s pjesmama iz mog vremena. Pustio sam joj hitove iz mog vremena, ne znajući da se to neće svidjeti mojoj dami. Pustio sam: Love hurts, Angie, Night in White Satin. Ona na to kaže:

„Nisam Rajka, nisam iz raja izašla, ali sam Cajka, volim slušati cajke, turbofolk i narodnjake. Uz to, ovisnica sam o seksu i spolnoj ljubavi. Očajnički trebam seks. Želim da mi pronađete dražicu i g – točku, da ih stimulirate i da se igrate s njima.“

„Nemate osjećaj krivnje i srama zbog tih riječi? Nemate osjećaj grižnje savjesti?“

„Ne znam o čemu pričate. Obitelj me ne osuđuje, a ja sebe i svoje potrebe stavljam na prvo mjesto.“

„Imate li vi svoju mračnu stranu?“

„Mislite da li se ja bavim ustašama, četnicima, partizanima, Domovinskim ratom, Katoličkom crkvom?“

„Pored ostalog i sa time?“

„Ne bavim se time. Bavim se svojom seksualnošću, želim je osvijestiti. Ne želi biti objekt, nego subjekt. Želim biti zrela žena.“

A ja bih trebao omogućiti intenzivno sladostrašće ovoj mojoj partnerici. Jer ona ima ili nema sindrom nemirne vagine. I voli ili ne voli stenjati ili kopulatorno vokalizirati. A u mojim erotskim snovima je to odobravajuće i u mojoj stvarnosti je to odobravajuće. Ja volim kada se moja partnerica uzbudi, kada se ona ovlaži među nogama. Ja tada postajem emocionalno dostupan, skidam svoju masku nedostupnosti i postajem dostupan. Samo, i ja se bojim da u toj svojoj partnerici ne pronađem Samantu iz serije „Seks i grad“. Jer ne treba mi takva žena, jer ja se bojim takvih žena, jer ona u meni budi nešto muško u ženi. Kao što mi muški imamo žensku stranu, tako valjda žene imaju i mušku stranu, a ja se bojim te njene muške strane. I nikako ne sanjam takve žene. Moji hormoni i moja podsvijest ne mogu to podnijeti. Stoga, ne sanjam njene tunele i špilje.

„Ovo će popraviti taj vaš tužni ugođaj. Ovo će nam omogućiti da se prepustimo strastima.“

I pusti ona svoje demone, pusti ona cajke, turbofolk i narodnjake, digne ruke, sugestivno počne drmati kukovima, skine se u grudnjak i počne plesati čoček. I odjednom nestane njene čednosti, odjednom se u njoj ukaže kurva. A ja ne znam imam li ja problem Kurve ili

svetice? Pitam se od kuda naše djevojke znaju plesati čoček? Pa ipak je to turski ples, pa ipak je to svatovski ples, koji su prihvatili balkanski narodi: Albanci, Bugari, Makedonci, Srbi i Rumunji. Mi to u Hrvatskoj ignoriramo, ali kad treba, kad nam se ukažu seksualne potrebe, mi to zaplešemo. Kažu da je sve to pod utjecajem sindroma nemirne vagine. Jer nešto je smeta tamo dolje, jer ona je trajno napaljena. Nešto se ona osjeća nelagodno u području spolovila. Išla je ona k ginekologu, a ovaj joj je preporučio masturbiranje i vibrator.

Meni to nije problem, meni su veći problem cajke, jer kod nas HSP i HOS brane da mi to slušamo i plešemo na te balkanske ritmove. Oni kod nas bude i proizvode grižnju savjesti. Pa tako HSP i HOS žele otkazati koncert Miroslava Ilića, bez obzira na umjetničke i neumjetničke dosege, jer je on veličao srpskog vojvodu i zločinca Dražu Mihajlovića. Pa oni organiziraju razne hajke i kažu:

„Zgroženi smo tom glazbom, bojkotirat ćemo ovaj sramotan događaj. Neće nama četnici pjevati:

*„Pošla majka sina da potraži, pa se javi đeneralu Draži,
Dražo, gdje je moje dijete, čuvaju ga srpske bajunete.“*

Ja na to kažem:

„Sve je dobro dok četnici ne izazivaju nacionalnu, rasnu i vjersku mržnju, dok nas ne žele sravniti sa zemljom i bagerom gurnuti u more. Sve je dobro dok ne zapjevaju: „Sprem'te se, spremte četnici.“

Pa se ja pitam: tko će to sve kontrolirati? Neće li to u našem kraju biti Kedžo? Pa ja sam s njim u zavadi zbog Dame s psetancetom. On bi da zna, odmah meni zabranio puštanje cajki. Iako ja nemam ništa protiv pjesama: Jedan dan života i Pozdravi je, pozdravi. I pitanje je: koje su pjesme za nas primjerene, a koje nisu? Koje su u skladu s četničkom ideologijom, a koje nisu? I pitanje je jesu li te nove

turbofolk zvijezde primjerene ili nisu primjerene? Jesu li nam primjereni Aco Lukas, Ceca, Brena, Saša Matić, Boban Rajović, Sandra Afrika, Jelena Karleuša i Seka Aleksić ili nam je primjerena Radmila Rada Manojlović i njena pjesma Marakana? Mene te pjesme uopće ne napaljuju, nego me odbijaju. To su ipak pjesme za seljačine, a ja to sigurno nisam. Nisam ni elitist, ali ni nacionalist. Politika me ne zanima, a uz to mi ne priznaju ni status branitelja. Kažu da je tu u pitanju glazbena percepcija i seksualni identitet, kažu da su s tim povezane crte ličnosti i glazbene preferencije.

A moj problem s cajkama je taj, što se moj libido na njega gasi. Što se kod mene stvara zazor od fizičkog dodira. Što ja tada ne volim grljenje i dodire s nepoznatim osobama. Inače se ne volim grliti i ljubiti s nepoznatim osobama, ali kad čujem cajke, onda se posebno ne volim grliti i ljubiti. Sve mi je to grozno i aktivno tada izbjegavam seks. Jedno vrijeme je bilo sve u redu s tim, ali sada mi se to pojavilo. Jednostavno ne volim kada se netko ponaša vulgarno kao porno zvijezda. Zbog toga sam pod stresom, zbog toga mi je nizak libido, zbog toga pati moj seksualni život. A ja želim zdrav seksualni život i za njega ću sve dati. No, cajke proizvode moj kortizol i suzbijaju proizvodnju hormona sreće ili serotonina. Pijem ja zbog toga i magnezij, ali mi to ne pomaže. Stoga kažem toj mojoj djevojci u crvenoj haljini:

„Ja sam homoseksualac. Mislio sam da ćeš me ti vratiti na pravi put, ali ništa od toga. Ti mi ništa ne pomažeš, nego mi odmažeš.“

„Vi ste homoseksualac. Znae li da homoseksualci prenose majmunske boginje? Ne želim se više družiti s vama. Vodite me bilo gdje, ali što dalje od vas.“

„To ti ja kažem, jer ti nikako ne gasiš te cajke.“

„To je jače od mene. Nisam ja primitivna, ali volim taj ludi ritam i ne želim da me smjenjuješ staljinističkom metodom.“

„Kao ti znaš što je to staljinistička metoda?“

„To nam govore naši tradicionalisti.“

„Naši tradicionalisti nas savjetuju i govore da ne isprobavamo muškarce prije braka da ne bi postale pohotnice i štrace.“

„I to kažu.“

„Ali vi se toga ne pridržavate, plešete mi cajke i čoček.“

„Smirite se! Takva su današnja vremena.“

„Ponašate se kao neka cajka, kao nekakva prostitutka.“

„Vi ste za nekakvu svađu, a ne za konstruktivni dogovor.“

Ja pravim pauzu, pokušavam se smiriti. Ali si ništa ne mogu pomoći jer naslućujem brodolom, a djevojka u crvenoj haljini mi kaže:

„Ako me ne možete prihvatiti takvu kakva jesam, ako ne možete prihvatiti moje cajke, ne dam se ja vrijeđati i kažem vam: poljubite me u moje veliko dupe!“

A meni je odjednom to njeno veliko dupe postalo odbojno. Bojao sam se ja njenih sramotnih uvreda. Je jednostavno želim pobjeći od svega. Ja znam da svatko može imati svoj stav, svoje uvjerenje, ali ja slijedim svoj vlastiti unutarnji osjećaj, ne podnosim cajke i ne želim ljubiti tu ženu u dupe. Jer ona mi više nije uzbudljiva i simpatična. Jer je došlo vrijeme da se konačno tome suprotstavim, jer to mi nalaže moja intuicija i moje iskustvo. Jer žene znaju biti zle, jer žene znaju biti nasilne, jer znaju se one osloboditi nevolje, znaju one u svom ludilu ubiti ili likvidirati muškarce. A briga mene jesu li ti stavovi i uvjerenja usađeni ili nisu usađeni. I briga mene tko je za to kriv? Jer ta mi je djevojka nanijela bol, jer ona mi je stvorila

poremećaj i bolest. I ne bavi se ona opraštanjem toga svega. Ona misli da je u pravu i mi se moramo razići.

Ja ne znam je li mi to u glavi ili mi je to u stomaku. Kod nas se psihijatri ne bave tom temom, ali kažu da hoće. A kod nas je najgore kad nam seks postane obaveza ili kada postane dio naše neravnoteže. Stoga proučavam moj erotski otisak, želim znati što me seksualno uzbuđuje i želim znati koji sam ja seksualni tip: jesam li ja energičan, senzualan ili nastran tip? Sjetim se tada raznih arhetipova, pa i arhetipa nezaštićene djevice. Mogu ja popiti viagru, ali mi ona ništa ne pomaže. Meni ta žena nije poželjna. Jednostavno nešto ne ide kako treba. Nema potrebne romantike, nema potrebnih okusa, mirisa i dodira. Ne privlači me predigra s tom ženom, sve mi je nekako strano ili nastrano. Ali moj problem je taj što joj više ne želim stimulirati dražicu, ne želim joj dodirivati bradavice, ne želim joj omogućiti seksualni klimaks. I iako je izišao Mjesec, planet emocija i senzualnih milovanja, ja ne osjećam nikakve emocije i nemam se želju senzualno milovati.

Iako osjećam utjecaj Venere, planeta ljubavi i ljepote, meni to ništa ne znači. Stoga kažem:

„Možeš li promijeniti glazbu?“

„Ali ja tu glazbu ne volim!“

„Prilagodi se!“

„A da se ti prilagodiš na nešto normalno i civilizirano?“

„Ne mogu ja to.“

„Onda nema nade za nas.“

„Onda nema nade za nas.“

Jer seks je vrlo bitan u takvim vezama. Ako ne možeš ženi priuštiti barem brzinski seks, onda ništa od te veze. Ako nema seksa, onda ima problema. Ne možeš ti ženi nuditi anti celulitni uređaj za poboljšanje protoka krvi, uklanjanje lipida i masti, ako joj ne možeš ponuditi barem brzinski seks. Ako se žena zaljubila na prvi pogled, ako vam je žena privlačna, ako su joj se zapalili leptirići u trbuhu, zašto se time opterećivati, zašto se ne na to usredotočiti, zašto to ne iskoristiti? A ja odmah doživim svojevrsni stres kad mi netko pusti cajke. I nešto automatski, beznadno i iznenadno ubije moj libido. I ne mogu si pomoći. Doživim najgori dan u životu. Tada me baš briga koliko je seksa normalno za zdravu vezu, a koliko je nenormalno. Jer ja i sa i bez seksa doživim nešto neopisivo, nepredočivo i neiskazivo. Doživim svoj panični i praiskonski strah od žena. Kažu da je to temeljni i biološki strah kršćanske tradicije i civilizacije. Ali što to ima sa mnom? Ja to ne bih trebao doživjeti. Ja ne bih trebao doživjeti kastracijski strah ili strah da ću doživjeti poniženje. Sa mnom je sve u redu. Ja još uvijek dobro funkcioniram. Ne želim žene mlatiti i zlostavljati, nisam ja nikakav ginofob, ili mizogin, ali ne želim ja s njima slušati cajke. Jednostavno to ne želim, to nije u prirodi moga bića. Ne osjećam ja nesvjestice u blizini žena, ne osjećam ja stezanje u grudima, ne osjećam ja znojenje, otežano disanje i ubrzane otkucaje srca, ali ne mogu podnijeti cajke i plesanje čočeka. Mogu prihvatiti ulogu mužjaka, ali ne uz cajke i čoček. Moj mozak to jednostavno ne može prihvatiti.

To loše iskustvo mi je valjda nastalo u ranom djetinjstvu i toga se valjda nisam riješio. Kažu da se mozak mijenja, pa od partijca nastaju veliki vjernici, ali moj mozak se nije promijenio, nisam našao rješenje za te arhetipske strahove, ja sam ostao na nivou desetogodišnjeg djeteta. Ja sam fobično dijete i kad mi netko pusti cajke, ja sam duševno poremećen i ne funkcioniram. Da nije te Japanke, koja ne zna za cajke, morao bih se odlučiti za samostan. Jer u mojoj kući se nikad nisu svirale cajke. To nije bilo oružje ni moje majke, ni moje bake, ni moje tetke. To nije naša obiteljska tradicija. Stoga su mi i Srbi odbojni. I jednostavno ja to neću liječiti, ne želim

to liječiti, ja ću svoj adrenalin buditi nečim drugim. Ja ću na svoj strah prema ženama otklanjati drugim socijalnim vještinama i neću se bojati žena, ali ću se bojati žena koje uživaju u cajkama. Mogu ja slušati Perine savjete, da to nije ništa, ali za mene je to sve.

Ja zbog svega toga osjećam nelagodu i sram. I ne maštam ja o ženama koje vole cajke, jednostavno mi je svega dosta. Ne želim ja biti nepristojan, ali imam ja svoju Japanku, briga mene za izvor mog iskonskog i praiskonskog straha. Uskoro odlazim Japan i u blizini te Japanke se osjećam posve u redu. Odgovara mi i njen izgled, njena inteligencija i seksualna energija. Odgovaraju mi sve njene karakteristike, ona je moja idealna partnerica. Stoga ja nisam nesretan i siromašan, samo sam siromašan. Jedino što još trebam, trebam nagovoriti Peru da on pođe svojoj Japanki. Valjda je vrijeme da se i on ukrasi, da ne ostane sam. A ako ima problema sa seksom, ima tamo u Japanu i psihijataru i seksualnih terapeuta. Riješit će oni njegove socijalne fobije, njegovo izbjegavanje kontakata sa ženama, njegov strah od žena, njegovu mogućnost ili nemogućnost postizanja erekcije, njegove anksiozne poremećaje i njegovu erektilnu disfunkciju. Od toga su tamo u Japanu napravili industriju. Napravili su industriju od naših strahova, od naših blokada i naših boleština.

A Peru je naš socijalizam rasturio, nije mu dao da se prikladno razvije. Bez obzira na seksualne i erotske časopise i erotsku literaturu, naše društvo ga je osudilo i poslalo na preodgoj. On je sada ostario, pa ne znam kako je to na njega utjecalo. Jeli se on od svega oporavio, ne znam. Ali da nešto ne valja u našem tradicionalnom odgoju, da nam nisu omogućili socijalne vještine ophođenja s djevojkama, nisu. Pa je sve to stresno za Peru. Pa on ima probleme s erekcijom, pa on ima probleme sa svojim erektilnim funkcioniranjem ili s erektilnim nefunkcioniranjem. Pa je on seksist, pa on doživljava strah od žena. Pa on doživljava svakodnevne patologije. A kod mene se stvori nekakvo ogorčenje i gnušanje. Nestane mi samopouzdanje i budem erektilno disfunkcionalan. I

nema veze s tim moj visok šećer, moji antidepresivi i moj visok krvni tlak. Jednostavno moja čuna nije u funkciji. A nisam ja alkoholičar, nisam ni tjeskoban, nisam ni umoran, nemam baš ni vaskularne bolesti, nisam ni depresivan, a ni debeo. Može moja partnerica jesti ananas za bolji okus njene vagine, ništa mi ne pomaže, ja jednostavno ne funkcioniram kako treba. Ja jednostavno nisam zainteresiran tražiti i pronalaziti ničiju dražicu i g – točku. Emocionalno sam hladan, nisam ni svjestan da time nekoga povrjeđujem i ne znam reći: oprosti.

POGLAVLJE 6

Ja se bavim svojim životnim traumama, gubitkom osnovnog posla i gubitkom ostalih poslova i financijskim problemima. Bavim se time da ne osijedim preko noći, da mi ne ostari imunološki sustav, da me taj stres ne savlada, da me ne sastave kardiovaskularne bolesti, da ne dobijem koronu i da budem dugovječan. Usput se bavim i našom privatizacijom i pretvorbenom pljačkom. Pa se i ja tako emocionalno obračunavam s nepoželjnim, uz to bavim se i oprostom i zaboravom, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. I bez grizodušja tražim odgovore na temeljna pitanja. Jer za mene sjećanje nije dar, nego je prokletstvo. Jer moj život se sastoji iz tri faze: prije i za vrijeme „Majke Omladine“, pa moja ratna i poratna faza i sada ta moja faza s djevojkom u crvenoj haljini. I ne znam koja je faza tužnija jer nisam se ja preobratio, nekako mi je bilo strano ono natprirodno i onostrano. Nikako nisam uspio zaplesati između prošlosti i sadašnjosti u budućnost. Nikako nisam otkrio što je stvarnost, a što privid. Što je sadašnjost, a što prošlost.

Stalno se pitam tko je živ, a tko je umro. Jer moji prijatelji stalno umiru, sve nas je manje. A ja sam tog dana ispijao jutarnju kavu, kad sam dobio poziv za vojsku. Nisam se ni snašao, a navečer je netko došao po mene, udijelio mi vojnu odoru i pušku u ruke. A ja nisam svoju obitelj ni poslao u Austriju ili Mađarsku. I ne znam jesam li ja tada razmišljao o svom prokletstvu ili o svojoj sudbini. Valjda mi je to moja supruga zamjerila, jer je rekla da joj nisam omogućio miran odlazak u Austriju. I valjda od tada, pored ostalog, sam ja zamrzio svoju ženu. Za nju sam tada postao neodgovorni prasac. Narušila se naša ravnoteža i stabilnost. Do tada je ona bila moja kraljica, a od tada mi je bila vještica i više mi se nije sviđala. I kad sam dobio otkaz na mom poslu, sve se raspalo, sve je završilo razvodom. I naravno da tada nema seksualne privlačnosti i seksualne želje. I naravno da se tada vrijeđamo i svađamo i naravno da sve prekidamo rastavom braka.

Naravno da onda nema uzajamnog poštovanja i kompatibilnosti. I naravno da nas žene odmah kažnjavaju uskraćivanjem seksa. Jer to je žensko oružje kada su one nezadovoljne i kad osjete posljedice patrijarhalnog društva. A da se one uvijek osjećaju ponižene i obezvrijeđene, osjećaju se. Zbog toga nas razne ženske udruge prozivaju mizoginima. Da smo te žene htjeli zbog miraza, a one su šepave i bogate. I sve je to ljubav iz računa. Pored toga te žene nastoje promijeniti partnera, a vama više ne odgovaraju njeni poljupci, mirisi i geste. Jednostavno, više nam ne funkcionira amigdala, više nam tijelo ne luči dopamin i serotonin. Više nam se zjenice ne šire i jednostavno počnu optužbe da ste vi krivi što vaša partnerica ne doživljava svoje sladostrašće. Da vaša seksualna izvedba ne valja. Da nema više dahtanja, teškog disanja, ubrzanog rada srca, znojenja, vrućine, crvenila, trnaca po koži. Pa smo tako mi, ili naše partnerice, alergične na seks. A vi se brinete ili ne brinete da li je vaše oružje sitno i dinamično, ili to nije. I brinete se zašto naši završetci nisu razjašnjeni, zašto ste doživjeli pomračenje uma ili niste. Bavite se našim traumatičnim iskustvima.

Jer za ženu je ponekad traumatično kada je poseksaš, a ponekad joj je traumatično kada je ne poseksaš. Morat ću ja pitati psihologa o tom problemu. Jer ja se pitam zašto su nekad žene razočarane ako si ih poseksao, a nekad su razočarane ako to nisi učinio. Zašto žene ne ignoriraju te naše slabosti? I zašto žene tako lako prekidaju s nama i ostavljaju nam slomljeno srce? Stoga ja pitam djevojku u crvenoj haljini:

„Odustaješ li ti od cajki?“

„Ne odustajem.“

„Kažem ti da od malena imam problem s cajkama, odustani od njih pa ćemo se poseksati.“

„Nisam više zainteresirana. Odlazim od tebe.“

„Onda idi.“

A mene baš brige što su cajke dio njenog balkanskog identiteta. Što se ona toga ne srami. Ja sam shvatio da to nije moj identitet, morao bih se toliko napiti, da ne bih bio ni zašto, pa to ne činim. .

Stoga, ja slušam što mi govori djevojka u crvenoj haljini:

„Ti ograničavaš moja ženska prava. Ja sam samo slobodna žena koja želi svoju avanturu. Ti si mi to uskratio. Žalit ću se udruzi B.a.b.e.“

„Došao sam u Hrvatsku na dva dana, a već me netko optužuje za kršenje ženskih prava. Mene dodatno muči Micina optužba da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Moram što prije pobjeći iz zemlje da me ti ne tužila, za tko zna zašto. Ja od mladosti imam problema s cajkama, nisam to mogao izliječiti ni tada, a ne mogu ni sada. Zamolio sam te da pustiš bilo što, a ti nećeš. Stoga to s nama ne funkcionira.“

„Vi ste mene ovdje namamili, štošta ste mi obećavali, a sada ništa ne možete. Totalno ste nefunkcionalni, a uz to uništili ste moje iluzije i moja očekivanja. Kako da ja sada hodam po svijetu?“

„Zašto nećete ugasiti cajke?“

„Neću.“

„Onda nemate nikakva prava kod mene.“

„To ćemo još vidjeti. Tužiti ću vas.“

„Ja sutra putujem, a tamo gdje idem ne važe hrvatski, nakaradni, socijalni, klasni i rasni zakoni.“

„Ovdje muškarci ili su homoseksualci ili masturbiraju. Jednostavno nisu ni za što. Nema ovdje alfa mužjaka. Sa svakim ja doživim ljubavni krah. Vi ste me seksualno uznemirili, podredila sam vam se i probudili ste me iz moje religioznosti, a krajnji rezultat je nula.“

„Kad se ne želite odreći cajki. Istina je da sam vas seksualno uznemirio, ali ja imam recidive iz prošlosti. Ne znam da li da vam pričam o „Majki Omladini“?“

„Tko vam je sad to i što ta osoba ima sa mnom?“

„S njom je sve počelo. S njom sam učio o seksu, a ona mi je puštala cajke. S njom je sve to počelo.“

„I kako je s njom završilo?“

„Završilo je jednako kao i sa vama, bez seksa.“

„Vi ste smrdljivi lažov. Obećali ste mi tantrički seks, obećali ste mi iscjeljivanje traumatskih blokova, a sada ne možete me poseksati ni na običan način. Vi ste kao naši političari, svašta obećavate, a od obećanja ništa. Obećanje ludom radovanju. Ja sam vam se podredila i sada ništa, a obećavali ste mi tantrički seks, ma što to bilo i ma što to značilo. Da ste mi barem priuštili brzinski seks, znala bi na čemu sam, ali niste mi priuštili čak ni to.“

„Ja vam nisam mogao obećati tantrički seks, jer ja o tantričkom seksu znam iz jednog petominutnog tečaja. Nisam ja dovoljno duhovan za to i nemam ja otvoren um. Možda bi bilo bolje da ste kontaktirali astrologe, oni bi znali da li se podudaraju naše zvijezde i da li nam se slažu naše aure.“

„Baš me briga za astrologe, ja sam došla po seks i želim seks.“

„Hoćeš li ugasiti cajke?“

„Neću.“

„Uz cajke ide i nehigijena i boleštine. Tko zna kakve mi boleštine možeš prenijeti.“

„Vi tražite izgovor za prekid. Pitam se što ste me onda dovodili ovamo?“

„Nisam očekivao da ste vi ljubiteljica cajki.“

„A što vi imate protiv cajki?“

„Bio sam u Japanu, a tamo ne slušaju cajke.“

„I što to ima s nama i sa cajkama?“

„Imam strahove i nelagodnosti s cajkama od djetinjstva.“

„Ja ne mogu voditi ljubav bez cajki.“

„Ja ne mogu voditi ljubav s cajkama. Zar nije prevruće za vođenje ljubavi?“

„Opet tražite opravdanja.“

I počne se skidati žena u crvenoj haljini. Bila je gola kao od majke rođene. A kad je netko gol tada se valjda vide njegove nesavršenosti. Pa sam ja tako vidio da je ona debela, da ima veliku stražnjicu, da ima celulit i strije. I što je u tome loše? Loše je to što mi srce ludo ne kuca, što mi se u stomaku nisu pojavili leptirići, što mi se krv nije sjurila u prepone i što mi se nije digao moj penis. Stoga, kažem:

„Ne želim ja nikakve seksualne afere. Što će ti ta kamera? Ne misliš valjda snimati naš seks? Samo bi mi to još trebalo. Samo bi mi trebala još ta opscenost.“

„Ne znam što znači opscenost, ali mislila sam to snimiti za uspomenu.“

„Ti to snimaš za Internet i pornhub, a meni to ne treba. Ne želim ja nikakav seks skandal. Ja nekad vjerujem u Boga, a nekad ne vjerujem. Ja slušam svećenike, pa nekad odobravam seks izvan braka, a nekad ga ne odobravam.“

„Vi ne želite seks zbog Crkve?“

„Protiv sam cajki, a protiv sam i snimanja našeg seksa.“

„Ja vam nisam neka vjernica.“

„Baš me za to briga.“

„Mogli bismo snimiti porno film i na njemu zaraditi. Svi celebri su snimili porno film. Pa je tako Chakira, Severina i Kim Kardasian snimile porno uradak.“

„Nemojte me ljutiti, ne želim nikakav porno film, pobijesnit ću zbog toga i nešto ću vam učiniti.“

Ne znam što mi je, valjda mi je takva svijest, pa ne zamišljam ribara ljudskih duša ili Svetog Petra, nego zamišljam ono najgore, a to je da ta žena u crvenoj haljini izvadi ecstasy i marihuanu iz svoje torbe i ponudi mi je. Stoga ja više nisam muževan i tjeram je od sebe. Briga mene što toj ženi otkucava ili ne otkucava biološki sat, što bi ona trebala ići na kronoterapiju ili na liječenje.

„Nisam ja nikakav sretnik. Ja sam nesigurni nesretnik. Sviđaš mi se, ali ti se ne odričeš cajki, ti se ne odričeš snimanja našeg seksa i nisi ili jesi sredila frizuru tamo dolje. Meni sve to ne odgovara.“

„Sad vam i to smeta? Neki muškarci vole bujne, vlažne šume, a neki bermudske trokute. Ja nisam mogla znati što vi volite.“

A ja se sada pitam tko je u svemu tome psihopat, jesam li to ja ili je to ta djevojka u crvenoj haljini. Ona me je prvo izazivala i tražila svoje, ali se ispostavilo da je ona ljubiteljica cajki, a to se kosi sa mojim životnim uvjerenjima i mojem svjetonazoru. Istina je da ja to nisam još istražio, ali kada konzumiram previše hrane, lijekova ili alkohola, da tada imam noćne more, imam.

Naravno da i cajke štete mom snu. Jer nešto šalje negativne signale mom mozgu, nešto mi stvara stres, pa su moj mozak i moja podsvijest aktivni i nikako se ne smiruju. Pa mi neurotransmiteri i dopamin rade kao ludi, pa ja tako imam noćne more, znojim se, imam sepsu, visok šećer, smrzavam se i sanjam ružne stvari. I valjda zato izbjegavam seks s tom djevojkom u crvenoj haljini, ne mogu podnijeti njen čoček uz cajke, ne mogu podnijeti njeno gugutanje, uzdisanje, stenjanje i pjevanje riječi tih pjesama. To, njeno stalno pričanje, njeno lažiranje sladostrašća i njena teatralnost mi jednostavno ubijaju želju za seksom. Najradije bih otišao u seks shop i kupio bih lutku za napuhivanje. Jer dosta mi je ženskih glavobolja i neraspoloženja. Jer me sve to maksimalno zlostavlja, jer je to dio našeg kolektivnog sjećanja i pamćenja. Jer netko se, pa možda i ja, konstantno ustajemo na lijevu nogu, a to kažu da donosi nesreću.

Sve je to ta naša diktatura relativizma. Za mene cajke nisu nešto obično, svakodnevno i relativno, a za moju novu partnericu to jeste. Jer ja se nisam navikao i navukao na cajke. A uz cajke ide nemoral, mnoštvo djece i prostitucija. Valjda zato volim Japan, jer tamo nema cajki. A mene cajke proganjaju još iz puberteta. I to nije moje kulturno, moralno i religiozno pitanje. Ja jednostavno nisam tome

dorastao. Ne mogu podnijeti ovo toksično u našim ljubavnim odnosima. Mogu se navići na nekakvo nedolično ponašanje, na nekakve nedolične rituale, ali ne znam iz kojeg razloga se ne mogu naviknuti na cajke. Jednostavno više ne želim biti intiman s tom djevojkom. Valjda nemam dovoljno estrogena ili testosterona. Ni ne znam čega nemam, ali nečega nemam. Nešto je krenulo po zlu, a ja ne znam o čemu se radi. No bitno je promijeniti se, promijeniti svoje ponašanje i promijeniti svoj mentalitet. Trebamo biti štedljivi, pa ja u Japanu gotovo ništa ne trošim ili trošim minimalno. Jer moja Japanka jede kao ptičica, ne troši struju, ne koristi lap top. Jedino što se često kupuje i koristi te morske alge i rižu.

Jer ja to želim izbaciti iz glave, ne želim ja biti zarobljenik vlastitih misli, ne želim ja neprijatelja svoje duše, ne želim se osjećati slomljen i bespomoćan, a cajke mi se uporno vraćaju, kao nekakav bumerang. Za mene su cajke nešto toksično i negativno, za mene su cajke ružan san, one mi proizvode destruktivne misli, a ja se tome ne mogu oduprijeti ili mogu? Uz to, počela je ona vaditi nekakve tablete, pa sam ja shvatio da je ona nekakva ovisnica o tabletama ili o drogi. A za takve ljude kažu da završavaju u crnoj rupi bez dna i u bezdanu ništavila. Njima lijekovi ne pomažu, njima Xanax ne pomažu, njima se stanja ne poboljšavaju, nego pogoršavaju. Ona je ranjena duša, a ja sa ranjenim dušama ne želim imati posla. Neka se ona izliječi, neka se ona riješi cajki, pa joj možda dozvolim da bude sa mnom. Jer je ja ne želim tužnu, odbačenu i nesretnu. Ne želim nekoga tko gundđa, tko se svađa i moroga protiv mene.

Stoga, ja želim preuzeti kontrolu, želim se preobraziti i biti bolji čovjek. Želim nekog funkcionalnog pored sebe. Stoga svojoj partnerici kažem:

„Molim vas da izađete van!“

„Zašto sad to? Nećemo se ni poseksati?“

„Nećemo. Vi ne možete bez cajki, a ja ih jednostavno ne podnosim. To mi je relikat iz prošlosti, iz djetinjstva i puberteta. Ne mogu ja živjeti u prošlosti, moram se okrenuti budućnosti.“

Pa sam se ja okrenuo sebi i svojim potrebama. Ne mogu dozvoliti da me nešto proganja. Ne mogu dozvoliti da me proganjaju babe i starice. Ne mogu se ja stalno vraćati na početak i kretati od nule. Ne mogu se ja baviti svojim toksičnim odnosima. Ne mogu ja podnijeti paradigmu ovog našeg novog doba. Ne želim ja biti nesretan. Ne želim ja seks – skandale, nisam ja opsjednut seksom. Imam ja pravo na svoju seksualnost, ali od davnina ne podnosim cajke. Ako ništa drugo za mene je to toksična veza. Ne moramo se mi svađati i verbalno i neverbalno tući i vrijeđati, dovoljno mi je da netko pusti cajke i ja sam gotov. I odmah se rastajem od takvih osoba. I ne želim da mi se ta osoba vrati. Ja želim zdravu vezu bez cajki. Ne volim ja bolne veze. Pa nisam ja emocionalni mazohist i ne volim dramu i lude balkanske ritmove. Nemam ja adrenalin za to i ne privlače me toksični ljudi. Mogu se družiti s nesretnim ljudima, ali ne i sa toksičnima. A kupio sam ja i jastuk koji sam namjeravao staviti ispod partneričine stražnjice ili zdjelicu u misionarskom položaju.

No ništa mi od toga neće pomoći, jer neću ja dražiti i podraživati ničiju dražicu. Neću ja nikome povećavati protok krvi u organizmu, neću ja nikome omogućavati sladostrašće, neću ja biti u ljubavnom klinču s ženskim svijetom. Nisam seksualni narcis, ali preko nekih stvari ne mogu proći mirne duše. Ne moram ja biti glavni, ali cajke jednostavno ne podnosim.

POGLAVLJE 7

Mediji javljaju da je neka srpska zvijezda ili cajka, po imenu Aleksandra Prijević, privukla 20.000 slušatelja u splitskom Parku mladeži. Prije toga su negdje Mišo Kovač i Petar Grašo privukli isti takav broj. Ja sam nekad volio grupu Wishbone Ash i njihov bezvremeni hit: „The King will come“ i ne mogu Splićanima oprostiti što ih je došlo negdje pedesetak na njihov koncert. Mogu reći da bih ja, u to vrijeme, našao u mojoj ulici 50 ljubitelja Wishbone Asha i oni bi bili na njihovom koncertu. Stoga su Wishbone Ash odlučili ne nastupiti na koncertu u Zagrebu. A ja sam tada bio u Zagrebu i bio sam zainteresiran pjevati s njima: „The King will come“, „Blowin Free“ i „Sometime World“. Također sam pročitao da su Wishbone Ash bili na našim prostorima s poznatim gitaristom Alvin Leeom, ali ja to nisam znao, inače bih išao i na taj koncert da bih mogao pjevati: „The King will come“. Ali izgleda ništa od toga. Jednostavno nisam imao sreće ili mi se nije posrećilo s njima.

Nekad bilo, sad se spominjalo. Ako imaš kome to spomenuti, onda to spomeneš, a ako nemaš, onda to ne spominješ. A ja se sjećam da smo nekad sanjali i žene i seks s njima, a sada sanjamo nekakve probleme i neplaćene račune. Jer žene su postale opasne po naše zdravlje. Stoga se s njima ne mirimo, nego se svađamo. Stoga nemamo slatke snove, nego doživljavamo nesanice. Podsvijest nam radi sve u šesnaest, pa nam je narušeno psihofizičko zdravlje i kvaliteta života. Jer uvijek nas netko za nešto optužuje i uvijek pronalazi lažne svjedoke. Jer uvijek je netko psihopatski raspoložen i uvijek je netko neurotičan. I uvijek bi se netko osvećivao. I baš me briga što je Split postao glavni grad turbofolka i cajki u Hrvata. Što netko urla cajke po Splitu, što netko voli Olivera Dragojevića, a netko je cajkan, voli Bobana Rajovića, Acu Lukasa, voli Radu Manojlović, Anu Bekutu, Sandru Afriku i voli cajke. Netko voli lake note, šljokice i gola tijela, a ja i dalje volim Wishbone Ash, pa pjevam:

*„ In the fire, the king will come, thunder rolls, piper and drum.
evil sons, overrun, count their sins – judgment comes.
The checkboard of nights and days – man will die, man be saved.
The sky will fall, the earth will pray when judgment comes to claim
its day.
See the word oft he prophet on a stone in his hand,
poison pen revelation or just a sign in the sand?“*

Ja se još bavim mojom partnericom u crvenoj haljini. S njom sam se razišao, izgubio sam je, ali mi je i dalje u glavi. Za mene je to i dalje tužno i bolno i pitam se: zašto su joj toliko bitne cajke, da ih ne želi isključiti iz svog života. Sve je to naš paradoks, nečeg se stidimo, ali to i podržavamo. I ništa u našem životu nije kao u romantičnim komedijama. Kod nas vlada gruba stvarnost, pa me je policija mogla privesti s optužbom da sam se htio poseksati s prostitutkom. A ta žena u crvenoj haljini uopće nije bila prostitutka. To je bila žena koja je željela svoje oslobađajuće sladostrašće, htjela se ona osloboditi svoje seksualne i mišićne napetosti. Ja zbog svega toga moram napraviti pauzu, a naša kultura nam nalaže seks nakon upoznavanja. Pa ja ne znam što činiti. Pa se ja odlučujem, sastaviti spisak ljubavnih, starih i stranih pjesama za ples, nekadašnjih sentiša i pjesama za dobro raspoloženje:

- 1. Percy Sledge: „When a Man Loves Woman**
- 2. The Big Three: „If you ever change your mind“**
- 3. Elvis Presley: „Love me Tender“**
- 4. Elvis Presley: „Always on my mind“**
- 5. Paul Anka: „You are my destiny“**
- 6. The Beatles: „Yesterdays“**
- 7. The Rolling Stones: „Angie“**
- 8. The Animals: „The House of rising Sun“**
- 9. The Moody Blues: „Night in White Satin“**
- 10. Scorpions: „Still loving you“**
- 11. AMERICA: „I Need You“**

Eventualno bi još prošlo:

1. Nazareth: Love Hurts
2. Procol Harum: White shade of pale
3. The Beatles: Hey Jude
4. Credence Clearwater Revival: „I put a spell on you“
5. Sonny and Cher: I got you babe
- 6.. B.E. King: Stand by me
7. Celine Dion: My Heart will go on
8. Stevie Wonder: You are the sunshine of my life
9. Whitney Houston: I always love you
10. Fleetwood Mac:„Black Magic Woman“
11. JACQUES BREL: „Ne me quite pas“

10 najboljih rock pjesama:

- 1.Rolling stones: Satisfaction
- 2.Led Zeppelin: Whola Lotta love
3. Deep Purple: Smoke on the water
4. The Doors: Light my fire
5. Bob Dylan: Like a Rolling Stone
- 6.Jimi Hendrix: All along the Watchtower
- 7.The Beatles: Twist and Shout
- 8.Them: Gloria
9. The Troggs: Wild Thing
10. AC/DC: Thonderstruck

10 najboljih naših rock pjesama:

1. Azra: Užas je moja furka
2. Time: Za koji život treba da se rodim
3. Smak: Crna dama
- Smak: Daire
- 5.Indeksi: Bacila je sve niz rijeku
- 6.Riblja čorba: Volim, volim žene

7. Bijelo dugme: Bitanga i princeza
8. Prljavo kazalište: Mi plešemo
9. Film: Zamisli život u ritmu muzike za ples
10. Yu grupa: Kosovski božuri

10 najljepših progresivnih pjesama:

- 1, Genesis – Dancing with the Moonlit Knight
2. Genesis – Musical Box
3. Genesis – In the Cage
4. Genesis- Anyway
5. Eloy – Poseidon's Creations
6. King Crimson – Epitaph
7. Pink Floyd – One of this Days
8. Marillion – Paint Box
9. Camel – Lady Fantasy
10. Nektar – Astronauts Nightmare

10 najljepših blues pjesama:

- 1.ALLMAN BROTHERS BAND: You Don't Love me
2. B.B. KING: Thrill is Gone
3. BUCK 68: Sometimes
4. ERIC CLATON: Have you Ever Loved the Woman
- 5.COLOSSEUM: Los Angeles
- 6.DEEP PURPLE: Child in Time
- 7.GREAT WHITE: House of Broken Heart
8. JANIS JOPLIN: Piece of my Heart;
- 9.STONE THE CROW: Penicillin Blues
- 10.ZZ TOP- I Need you Tonight

Ili bi eventualno prošle naše, domaće pjesme:

- 1.Crveni koralji: Mnogo značiš za moj život draga
2. Novi fosili: Najdraža

3. Mišo Kovač: Ostala si uvijek ista
4. Kićo Slabinac: Zbog jedne divne crne žene
5. Kićo Slabinac: Plavuša
6. Oliver Dragojević: Cesarica
7. Klapa Maslina: Da te mogu pismom zvati
8. Indeksi: Sanjam
9. Parni valjak: Sve još miriše na nju
10. Bijelo dugme: Sanjao sam noćas da te nemam

Ili bi prošlo i:

1. Tomislav Čolović: Mali mrav
2. Haris Džinović: I tebe sam sit kafano
3. Zlatko Pejaković: Čerge
4. Šaban Bajramović: Prokleta je Amerika
5. Miroslav Ilić: Jedan dan života
6. Ilda Šaulić: Dugo te, dugo očekujem
7. Kalinka
8. „Zorbin ples“
9. „Hava Nagila“
10. „Malaguena Salerosa“
11. „Besame Mucho“

Ali kod mene nikako ne mogu proći stihovi:

„Suzama sam lijepio tapete, kad ti ode i odvede dijete!“

„Sladak šećer, hladna voda, hajde mala, sad je zgoda!“

„Lažeš kao pas, gledaš me k'o zvijer, stvarno nije fer.“

„Jedva čekam da sahranim majku, pa u kuću da dovedem Cajku.“

„Kuće laje, a ja mislim ti si, otiš'o si sarmu probo nisi.“

*„Ja te volim, ja te obožavam, ja bih s tobom da se razmnožavam!“
„Ja sam dama visokog morala, zato svoju nikom nisam dala.“*

„Nisam zgodan, a' sam neophodan, 'ko me proba, želi me do groba.“

Stoga se nisam upuštao u 10 mojih najboljih cajki ili turbo pjesama, jer ja to ne znam, jer to meni nije zanimljivo, jer me cajke živciraju. Ali sam čuo da neki ljubitelji cajki vole:

- 1. Svetlana Ražnatović Ceca: Kukavica**
- 2. ndira Vladić: Zmaj**
- 3. Lepa Brena: Sitnije Cile, sitnije**
- 4. Jala Brat: Kamikaza**
- 5. Braco Gojić: Niđe veze**
- 6. Arslan: Tata je bolestan**
- 7. Najbolji ortaci: Ljeto**
- 8. Omčo: „Upoznajte djevojku teške Bosanske seljačine“**
- 9. Mia Borisavljević: Campari**
- 10. Teodora Džehverović: Čarolija**

Ali kažu da postoji i top lista najgorih cajki ili narodnjaka:

- 1. Mara & Lole: Trese mi se Lada**
- 2. Mica TrofRTLjka: I labavi ume da zabavi**
- 3. Mica TrofRTLjka: Rđavom kupcu i dlaka smeta**
- 4. Laser Topalović Brko: Mobilni telefon**
- 5. Raspjevane meraklije: Cuga mala cuga**
- 6. Braća bez gaća: Moja Rajka**
- 7. Vesna Vukelić Vendi: Urnebes show**
- 8. Rokeri s Moravu: Čorbast pasulj volem**
- 9. Rokeri s Moravu: Krkenezi**
- 10. Rokeri s Moravu: Ja Tarzan, a ti Jane**

No, ne volim ja te cajkuše, jer ja sam veliki poštovatelj blagdana Velike Gospe. Istina je da ne znam kako se to obilježava, ali naučit ću to ja. Stoga pitam ja jednog naše vjernika, može li me on obučiti o tome, a on mi kaže:

„Hoćeš li s nama ići na hodočašće u Aljmaš?“

„Kada se ide?“

„Ide se prekosutra u dva sata.“

„Ide se u dva ujutro i hoda se 10 sati.“

„Jesi li ti normalan? Pa ja ne mogu hodati pola sata.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Pa sam ja od svega toga odustao, i dandanas ne vjerujem da se Blažena Djevica Marija uznijela duhom i tijelom na drugi svijet i da se zbog toga treba žrtvovati i hodati najmanje 10 sati i više. Jer to je moj odraz stava prema Crkvi, prema našim običajima i prema našoj tradiciji. I mogu reći da nisam alkoholni ovisnik, da mi to nije urođeno i da mi to nije u odgoju. Mogu podnijeti vjernice da nose crveno donje rublje za Božić i Novu Godinu i to je sve. Za sve ostalo ne mogu garantirati. Ne mogu garantirati bludnost i bludne radnje ili čednost ili čedne radnje. Samo znam da sam završio s djevojkom u crvenoj haljini. Da je nestalo poštovanja između nas dvoje, da nismo kompatibilni jedno s drugim, da je nastala negativna energija, da smo mi jedno drugo emocionalno zlostavljali, da se mi stalno svađamo, pa smo tako odustali jedno od drugoga..

A kada sam joj rekao da nemam love, da bi me ona morala uzdržavati, tada je sve prevršilo svaku mjeru. Pa me je ona proglasila

perverznim gelipterom, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer ja sam mislio da sam okorjeli kršćanin i moralan čovjek. I ne bi ona bila ono što nije, da ne bi pokazala svoje lice psihopatkinje. Pa mi je htjela zagorčati život prije nego što ode. A ja bih toj ženi pomogao, pomogao bih njenom tijelu, ali ona nikako da ugasi cajke. Pronašao bih ja vremena za nju, ali što mogu, kad je ona uporna u tim svojim cajkama, a ja patološki ne volim cajke. Valjda smo zbog toga prekinuli međusobno uzbuđivanje, valjda smo zbog toga prekinuli loše emocije, valjda me je sve to paraliziralo, pa sam zakazao, pa se nisam uzbudio. To je valjda najstresnije u svemu tome. Ja se moram okrenuti mojoj Japanki i to je to. Moram normalno reagirati i krenuti dalje. Nema u svemu tome ni tuge, ni bijesa, a ni tugovanja. Nema ni maženja, ali ni seksa. Ja sam se kao pauk krstaš katapultirao od svoje ženke ili partnerice. Pobjegao sam od nje glavom bez obzira, jer sam se bojao da me ta partnerica ne pojede za ručak, jer nikad se ne zna je li ta ženka seksualni kanibal. Jer ipak nešto nije štimalo s tom ženom, jednostavno je ona bila pogrešna osoba za mene. Ona me je razočarala, nametale je cajke i svoju prevlast i došlo je do kraja naše veze.

A ja sada mogu pričati o svom bizarnom iskustvu. Jer to moje stanje je slično onom koje doživljava onaj koji je bio u induciranoj komi. On doživljava svoju paralizu od bijesa i ogorčenja. Jer sve to je nevjerojatno i zastrašujuće i možda se ja iz tog stanja jednog dana ni ne probudim. Jer ta moja koma nakon cajki je slična nekakvom udarcu u glavu, jer ta moja koma dovodi mene u stanje gubitka svijesti. I treba mi određeno vrijeme da se ja oporavim. I kad sam o tome pričao sa svojim liječnikom, on mi je samo odgovorio:

„Dođi kad završi korona. Tada ćemo to navesti kao posljedicu korona virusa.“

„Ali to nema veze s koronom, to je meni iz puberteta.“

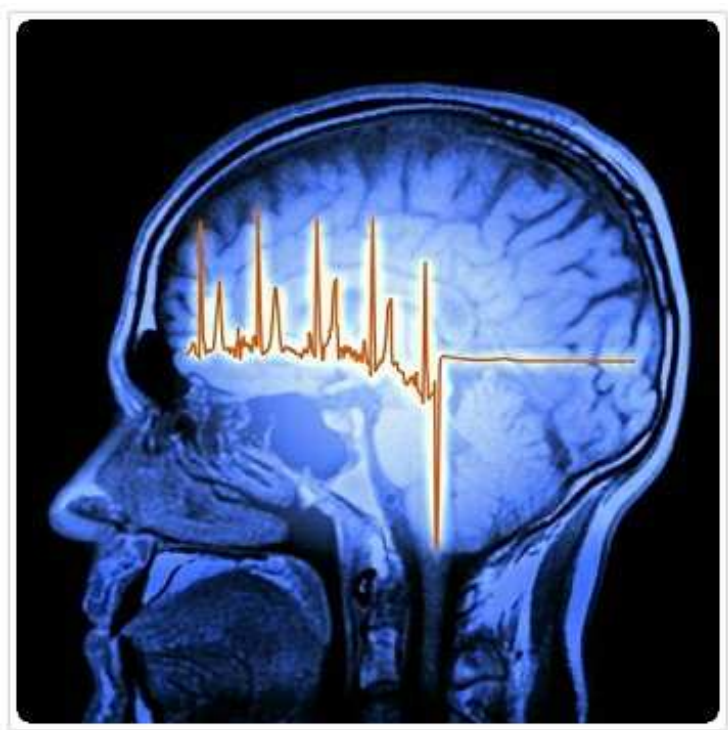
„Nema veze, dođi kada završi korona virus.“

A kako se čini korona neće tako lako završiti, ona traje tri godine, i trajat će barem još tri godine, a nakon nje tko živ, a tko mrtav.

Stoga, od svega toga ja imam lude halucinacije i lucidne snove. Do sada sam se budio iz kome, i svega sam toga izlazio svjestan, sve sam razumio, micao sam rukama i nogama. Shvatio sam da meni ne treba Hitna pomoć, jer mi ona ne bi ni došla. Oni bi mi preporučili da pijem kamilicu. Jer oni iz Hitne se ponašaju kao Tito koji kao da nam još uvijek govori:

„Milosti ne tražim, a ne bih vam je ni dao.“

Ali zašto naša Hitna ima milosti samo prema našim vlastodršcima i prema našoj Crkvi, a nema prema nama? Ja godinama govorim da imam posljedice od slušanja cajki i nikom ništa. Nitko mi ne pomaže, jer psihijatri tvrde da im to Freud nije ostavio u amanet. On im je ostavio u amanet Edipov kompleks i na tome se sve bazira. A meni je dosta mojih trauma i ja bih ih se riješio. Meni je dosta i mog PTSP – ija.

POGLAVLJE 8

Ustvari ja ni ne znam imam li ja ili nemam PTSP- i, jer nisam išao u bolnicu specijalno zbog toga, ali da znam osjetiti društveno beznađe, znam. Da znam doživjeti svoj raspašoj, znam. Da ponekad ružno spavam i sanjam, činim i to, da imam noćne more, imam. Da je za mene moja trauma s Majkom Omladinom slična onoj koju je doživio neki branitelj, slična je. I sada ta djevojka u crvenoj haljini i sada problemi s njom. Za mene je sve to zastrašujuće, opasno i stresno. I nije čudo što sam zakazao u svemu tome, što mi je otkazala muškost. Jedino, što to moji liječnici, psiholozi i neurolozi ne priznaju. To za njih nije dovoljno zastrašujuće i stresno. To za njih nije psihološka trauma i prirodna katastrofa. Za mene je to abnormalna situacija, a za njih je sve normalno ili pod normalnom kontrolom. Pa oni misle da mi ne treba psihološka prva pomoć.

Oni ni ne znaju da svatko može doživjeti traumatični događaj, psihološku neravnotežu i posttraumatski stresni poremećaj. Svatko može doživjeti simptome PTSP- a. Može ponovno proživjeti traumatične događaje, može ih izbjegavati, bojati ih se, sanjati ih i može biti pretjerano uzbuđen. I čega se ja u tome najviše bojim? Bojim se da će me moj obiteljski liječnik poslati na nekakvu operaciju, da će mi ugraditi stent, jer to se sada radi i to je sada u trendu. Ili bojim se ja psihofarmakoterapije i primjene lijekova. Pa se ja tako bojim antidepresiva, stabilizatora raspoloženja, antipsihotika, anksiolitika, hipnotika i andrenergičkih lijekova. Kada se to sve izmiješa, dobije se svašta, ali ništa korisno i dobro. I onda netko radi ili ne radi rekonstrukcije. Pa se utvrdi da te je netko ubijao jakim lijekovima, da ti je netko poduplao doze lijekova. Da si doživio oštećenje mozga, mentalna i tjelesna oštećenja. Da imaš poremećaj ponašanja i emocija, da si neubrojiv i suicidalan.

Umjesto da su mi pomogli da se riješim problema s cajkama, netko od tih liječnika mi je postavio dijagnozu ADHD, ma što to bilo i ma što to značilo. A to znači poremećaj hiperaktivnosti ili poremećaj

pozornosti, neuklapanje u uobičajena pravila i odredbe društva. I već mi je netko preporučio uzimanje lijeka za mozak ili ritalin, a ja ne volim uzimati nikakve neispitane i eksperimentalne lijekove, pa naravno da to nisam uzimao. Uz to, ti liječnici su mi preporučili nekakve treninge, a 15 takvih treninga košta 3.000 kuna i još treba naručiti i nekakvu opremu, koja astronomski košta. Stoga sam ja od svega toga odustao. Pa se ja bavim istraživanjem svojih, hrvatskih i slavonskih gena. Želim nešto riješiti i razriješiti. Želim riješiti arheološke i genetičke hipoteze. Želim riješiti utjecaj stepske jamske kulture. Želim istražiti misterij dvojnika. Pa kad sam našao jednog takvog dvojnika, pitam ga:

„Voliš li ti cajke i turbofolk?“

„Kako kada, kad se napijem sve mi odgovara.“

„Imaš li problema s potencijom i libidom?“

„Kakvih problema?“

„Imaš li problema s erektilnom disfunkcijom?“

„Ja ti ni ne znam što ti je to?“

„Diže li ti se oružje na žene?“

„Kako na koju. Na moju ženu mi se ne diže, ali nju redovito boli glava, pa me to opravdava.“

„A kako je sa drugim ženama?“

„Na one do 30 godina mi se uvijek diže, ali ja ženama štošta zamjeram.“

„Što im zamjeraš?“

„Žene žive dulje i ne ćelave. Ženama se lakše opraštaju prometne kazne. Žene ne moraju namještati svoje genitalije. Žene se nakon sladostrašća ne umaraju. Tolerira im se PMS. Žene mogu odglumiti sladostrašće. One ne pate od veličine svog oružja. One su ljepši spol bez obzira kako izgledale.“

„To je sve istina.“

Pa sam ja tako shvatio da taj moj dvojnjak ili blizanac nema problema kao ja, iako sličimo kao jaje jajetu. Pa ga više nisam pitao za cajke i turbofolk. Iako znam da je to primitivna bolest duha i bolest duše. Da je to simptom balkanizacije i kulturnog propadanja.

Da je lomljenje čaša i krvave ruke u skladu s našim primitivizmom, da je to u skladu s našim kriminalnim ili polukriminalnom psihologijom. Da je to u skladu s našom vulgarnošću, s našom kulturom ili nekulturom. Da je to estetika provincijskog kupleraja, polucivilizacije ili zadimljene seoske birtije u kojoj vladaju balkanski mafijaši. Shvatio sam da nemam istu osobnost kao taj moj dvojnjak, nemam isti karakter i istu ličnost. Možda ličimo jedan na drugog, ali osobnost, karakter i ličnost nam nisu slične, pa sam od svega odustao. Jer ne samo da postoje jednojajčani blizanci, postoje i oni dvojajčani, a oni se razlikuju kao nebo i zemlja. Uz to, taj moj blizanac i dvojnjak je zapalio cigaretu, a ja uopće ne pušim. Uz to, taj moj blizanac je donedavno radio, a ja sam bio sedam godina nezaposlen. Stoga sam zaključio da naša epigenetika, da naš genom dvojnika nisu slični.

Uz to, taj moj dvojnjak voli vudu i magiju, ma što to bilo i ma što to značilo. Uz to, taj moj blizanac baš i nije bio prijateljski raspoložen. Briga ga je bilo za naše sličnosti, briga ga je bilo za naše druženje, briga ga je bilo za našu genetiku. On do naše znanosti drži kao do lanjskog snijega. Pa mi on kaže:

„Mi tamo u onoj trgovini popijemo po flašu ili dvije piva.“

„Ako ti platim pivo, hoćeš li mi pričati o svojim seksualnim sklonostima?“

„Ako mi platiš pivo, dva ili tri, sve ću ti ispričati. Ovdje živim u svom blatu, tamo ode pola moje mirovina. Tu pijem pivo i briga me živo, što će biti sa mnom. Tamo me je briga za našu korupciju i nepotizam. Tamo me je briga za zdrave ambicije, tamo me je briga za moje poljoprivredno gospodarstvo.“

Pa tako mi odlazimo do trgovine u kojem je pivo sedam ili osam kuna, a taj moj dvojnik ili blizanac veli:

„Izgleda da ja izbjegavam seks s mojom ženom. Nekad ona nije odbijala seks, a sada ga redovito odbija. Sada se ona redovito pretvara da uživa.“

„Valjda ona ne podnosi seks?“

„Kad ja navalim, moja žena glumi sramežljivost, pa kad krenu te tjelesne izlučevine njoj je sve gadjivo. Da bi to prekinula moja žena počne pretjerivati s glasnim disanjem i dahtanjem, kao u nekom porno filmu, pa ja pomislim da joj je svega dosta, pa ubrzo svršim. Onda moja žena zove svoje prijateljice i svoju mamu. I onda priča li ga priča. Priča nešto od Poncija Pilata do današnjih dana.“

„Nisi li rekao da se žali na glavobolju?“

„Nisi li pitao o mom seksu?“

Ja sam odustao od razgovora, ja sam odustao od cajki i turbofolka. Ali mnogi nisu, pa Kedžo radi 100 na sat. Jer treba suzbiti taj zanimljiv fenomen, pa treba suzbiti jugonostalgiju, jer cajke i turbofolk zbližavaju ljude iz raznih krajeva. Mi u Slavoniji smo blizu Srbije, ali Varaždin i Čakovec baš i nisu, a i tamo ima ljubitelja cajki i tamo ima nostalgičara i melankoličara. Jer se mi tako rješavamo

neuroze i panike. Jer nama odgovara da je što gore, a ne bolje, a cajke su za mene nešto najgore. One su uzrok i posljedica našeg kulturnog, ideološkog i svjetonazorskog kaosa. One su naša kataklizma i katastrofa. One su jednom riječju nešto najgore u našim životima, a za mene su uzrokom i posljedicom mojih trauma i mojih boleština. One su uzrokom moje erektilne disfunkcije.

Samo sam htio da se usvoji nova zdravstvena paradigma, da se otkrije što se to u meni događa i da te netko izliječi to moje zakazivanje prilikom slušanja cajki. No to liječenje donosi brojne i ozbiljne nuspojave. Jer ti lijekovi nikako neće prevenirati srčani ili moždani udar, neće prevenirati karcinome raznih vrsta, neće biti učinkoviti. Neće prevenirati kardiovaskularne bolesti i infarkt. Čak bi se moglo reći da je korištenje tih lijekova beskorisno i štetno za naš organizam i daje negativne rezultate. I ne zna se je li ili nije onaj malteški svećenik bio pod utjecajem jakih lijekova kada je pronevjerio pola milijuna eura. On je tvrdio:

„Bio sam u seksualnoj krizi!“

A što mu je to značilo, ne zna se i nikad se neće saznati. Samo se zna da se on ne osjeća krivim, da je on kao naši privatizacijski tajkuni i kao naši ratni profiteri.

Dobro da taj svećenik nije istukao časnu sestru ili neku vjernicu, jer to rade naši svećenici. Ili seksualno zlostavljaju naše mladiće, pa ovi dožive svoje živčane slomove. A kažu da se tom svećeniku naglo raširile krvne žile, da mu je naglo proradila cirkulacija i morao je nekoga napasti: mladića, časnu sestru ili neku djevojčicu. Jer mi smo takvi, kakvi jesmo, od krvi smo i mesa. Nama se odjednom poboljša potencija, nama se odjednom pomrači um i mi bi nekog seksualno napadali i seksualno zlostavljali. Pogotovo se mi naljutimo na naše žene i to: djevice, kurve, žene srozanih kriterija, vještice, lezbijke, konzumerke, cajke, zlostavljačice, pesimistkinje, sponzoruše i princeze. I valjda zato stalno nalijećem na takve žene i valjda zato

idem iz jedne u drugu nezdravu vezu. Valjda zato smo u lošim vezama i nikako da odgonetnemo znakove toga svega. Stalno smo na granici sukoba, stalno smo u vezi s manipulativnom i nasilnom osobom i stalno smo nesretan. I mentalno se iscrpljujemo, previše se koncentriramo na to, previše razmišljamo, previše ugrožavamo svoje kognitivne sposobnosti i previše se umaramo. A za mene je enigma to moje stanje s cajkama, moj obiteljski liječnik na sve to kaže:

„Ta tvoja bolest je misteriozna. To je slučaj za doktora Housa. Ja se sada bavim Creutzfeldt – Jakobovom bolešću, bavim se simptomima degenerativnog poremećaja mozga. Bavim se kada netko halucinira, muca i gubi pamćenje, kada ima problema s koordinacijom, kada ne može spavati, kada je netko agresivan, kada se nekom mijenja ponašanje.“

„Nije li to kravlje ludilo?“

„To ti kažem, bavim se bolestima mozga.“

„Pa ni s mojim mozgom nije nešto u redu. Moj mozak reagira na cajke, i odmah se to odražava na moj libido i na moju seksualnu disfunkcionalnost.“

„Mi se time ne bavimo. Bavimo se Creutzfeldt – Jakobovom bolešću.“

„Sve je to u skladu s našim konzervativizmom. Seks je postao tabu i partijski neprijatelj broj jedan. Dobro da nekoga ne uhićujete zbog seksa.“

„Ti si buntovnik bez razloga.“

„Pustimo to na miru! Ima li uopće te bolesti kod nas?“

„Koje bolesti?“

„Kravljeg ludila.“

„Nema. Stoga mi radimo na preveniranju toga svega.“

„A zašto se nitko ne bavi mojim problemom?“

„Ti mora da si bio s Kedžom? On nas sada brani od cajki i turbofolka.“

„Ne družim se više s njim.“

„A zašto se više ne družiš s njim?“

„On mi je htio oteti „Damu s psetancetom“.

„Ali radi na suzbijanju cajki i turbofolka?“

„Radi. Ali što to vrijedi, kad se naš čovjek napije ili narolja, on to i dalje sluša. On i dalje sluša Cecu i njenu „Kukavicu“ ili „Zmaja“ Indire Vladić. Oni ne smatraju to glazbenim neukusom i smećem.“

„To je stvarno veliki problem? Meni stvara velike probleme.“ – kažem ja mojim liječnicima i nastavljam:

„Za mene to jest. Nego, kada ćete se baviti s mojom bolešću, a ne s bolešću jedenja kontaminiranog mesa zaraženog bolešću ludih krava? Bolje da se bavite Alzheimerovom ili Parkinsonovom bolešću.“

„I time se bavimo.“

„Ali se ne bavite s onim što netko nije otkrio.“

„I to je istina. Tvoja bolest nije opasna i smrtonosna, ti zbog nje ne mršaviš i ne atrofiraju ti mišići. Za to je potrebno dugotrajno neurološko i psihološko istraživanje, a pitanje je bi li se što otkrilo i našlo. Uostalom je li to stečena ili genetska bolest?“

„Vjerojatno je stečena bolest. Počela je s „Majkom Omladinom“, a sada ne mogu biti ni sa drugim ženama i djevojkama koje vole cajke i turbofolk. Jednostavno se ne palim na cajke i čoček.“

„Dakle, to je autoimuni poremećaj, a posljedica je tvog životnog stila. Moraš istražiti tvoje izvore hrane i vode, moraš istražiti otrovne elemente u svojoj okolini, jeli to prionska bolest ili nije? Ja još uvijek mislim da je sve to posljedica tvoje neuračunljive hipohondrije, da ti pogrešno tumačiš tjelesne simptome.“

„Ništa ja pogrešno ne tumačim, kad čujem cajke, ja imam probleme sa svojim libidom i svojom seksualnom funkcionalnošću ili nefunkcionalšću. To su činjenice. Meni jednostavno zakaže moja cirkulacija i ne znam jesu li to moje moderne ili starinske fobije, je li to moj somatoformni psihički poremećaj ili je to moj strah gdje ja zakazujem kao muškarac.“

„To je za sada neizlječivo, ali nikad se ne zna.“

To i ja kažem. Nisam ja umišljeni bolesnik. Pa sam ja zabrinut, pa živim u uvjerenju da sam bolestan. Jer kod nas je seks do nedavno bio prvi partijski neprijatelj, a kako nema više socijalističke partije, onda je seks prvi crkveni neprijatelj. Možeš ga obavljati u tišini svoga doma i u braku. Izvan svog doma i izvan braka nije on dozvoljen. Barem tako tvrdi naša Crkva, jer oni imaju nova pravila za seks.

Jer za njih je seks prije braka užasan grijeh. I postali su zbog toga dosadni i nazadni, a ne kaže li Bog u vezi s tim: „Plodite se i množite se.“

A ja na to kažem:

„Poslije dobrog seksa, bio on bračni ili vanbračni, život je ljepši:“

A ja se još uvijek bavim svojom tajanstvenom i dugotrajnom bolešću koju ne priznaju ni naši neurolozi, a ni psiholozi. Međutim, zaželio sam se ja prljavih priča i ženskog stenjanja. Radim i na tome da smršavam, jer kažu da će i to pomoći pri oporavku mog libida, da će i to stimulirati moje hormone. Samo ne mogu ja ništa protiv cajki, mogu ja zdravo živjeti, mogu se ja zdravo hraniti, ali kad nešto ne ide, onda ne ide, pa bio ti debeo ili mršav, imao ti visok kolesterol ili šećer. Jer netko kaže da ako se razmišlja seksi, da se tada i postaje seksi. Ne smiješ biti nezadovoljan i ne smiješ dozvoliti da ti pati seksualni život. Moraš gledati erotske trilere: Pedeset nijansi sive i Klub zadovoljnih žena, makar te to rastrojilo i makar nakon toga moraš ići na psihijatrijske terapije. Moraš iz svog kaosa, stvoriti harmoniju i ravnotežu. Trebaš se obračunati s neoliberalizmom, politikom, nasilnošću, potisnutom agresijom, nepravdama i grijesima iz prošlosti.

Naši liječnici možda još prepoznaju bolest Zapadnog Nila, možda naši liječnici prepoznaju meningitis, encefalitis i mlohavost klijenuti, možda još prepoznaju komarce koji ih prenose, ali taj moj problem s cajkama nikako ne prepoznaju. Stavljaju ga u stranu i odlažu ga i nikako da utvrde nekakvu dijagnozu. Posljedice i komplikacije su očite, ali to nikoga ne zabrinjava. Dobro da imam podršku u Japanu. Stoga bih ja obišao Bistrince i posjetio bih vračaru i vidovnjakinju Leonidu. Želim da mi ona ukloni te kletve, želim da me ona oslobodi zloga u životu. Jer vremena su teška, a ja ne mogu ništa drugo nego slušati pjesmu grupe: „Neki to vole vruće“ po istom naslovu: „Teška vremena“. I briga mene što je neka vještica ili žena bacila urok ili kletvu na mene. Ja taj urok, prokletstvo ili kletvu moram otkloniti od sebe ili moram što prije otići u Japan. Jer tamo nema cajki, jer tamo nema čočeka. I briga mene za odštetu što vračara ili vidovnjakinja Leonida neće moći ništa poduzeti za to moje nesretno razdoblje. Što

je ona, kao sve kod nas, neučinkovita i neefikasna. Što ona nije stručnjakinja za ljubav.

Stoga se ja okrećem Crkvi i od nje zahtijevam posljednju pomast. A oni mi predlažu nekakvu rehabilitaciju u Međugorju i vježbe disanja. Stoga, od svega toga odustajem, jer odlazim u Japan za dva dana. Jer nisam ja kao Vladimir Putin, pa da demantiram svoju tajanstvenu bolest, unatoč tome što mu se izgled promijenio, što ne izgleda dobro, što je natečen, što svi govore da ima rak ili Parkinsonovu bolest. A ja se pitam je li on dovoljno sazrio ili nije? I što mu trebao taj rat u Ukrajini? Zar mu nije dovoljno što stalno mijenja svoje ljubavnice? I ne znam brine li on koliko njegov seks traje? Jer ženama je potrebno sve više vremena da dožive svoje sladostrašće. A mene brine je li ta žena u crvenoj haljini došla na seks ili me je došla opljačkati? Jer previše je ona njuškala po kući i previše je ona nešto tražila. A ja sam platio svoju kartu za Japan i sada sam miran. Što se toga tiče više nisam zbunjen i nesiguran. Pretjerano ne razmišljam i ne nerviram se na trivijalne stvari. Ali zato moji mi snovi ne daju mira. U njima bih se stalno seksao, mjesečario, nekome prijetio ili bi se sa nekim svađao. Nikako da se opustim, i nikako da se smirim.

POGLAVLJE 9

Pokušavao sam se pribрати od svega, jer me je teško pogodilo to iskustvo s djevojkom u crvenoj haljini. Pitao sam se ima li to kakve ili ikakve veze s Merkurovom retrogradnošću i reverzibilnošću, ali to nisam mogao dokučiti. Jednostavno mi ne ide astronomija i horoskopi. Jednostavno mi ne ide od ruke ta zodijačka trijada. Jednostavno se ne osjećam funkcionalan, racionalan i stabilan. Stoga sam i dalje zbunjen i nesiguran. Stoga sam uzeo za čitanje Freudovu teoriju dualnih nagona, uzeo sam čitati o nagonu ljubavi, erosu, libidu i nagonu mržnje i agresivnosti ili tanatosu. Jer želim prepoznati, mijenjati, kontrolirati i upravljati svojim nagonima za razmnožavanje, svojim seksualnim zadovoljstvima i životinjskim instinktima, jer ne želim ja govoriti:

„Ne znam što mi je bilo ili to je bilo jače od mene.“

Makar mi je sve to bilo ili ne bilo genski usađeno. Jednostavno ja želim to analizirati, usmjeravati tu seksualnu energiju i gospodariti svime time. Ne želim biti nasilan, agresivan i buntovan. Ne želim trpjeti nepravdu i svoje grijehe iz prošlosti. Ne želim ja ni trpjeti grijehe predaka, jer mora da neki moj predak nije volio cajke i narodnjake. Jer ne vjerujem da je sva ta moja krivnja i sav taj moj jad zbog dolične ili nedolične, socijalističke prošlosti mog oca. Sve je to za mene nevidljivo, neuhvatljivo i nedodirljivo. Sve je to za mene križaljka ili jednadžba s više nepoznanica. Pa želim doznati što se u meni slomilo ili se nije slomilo prije nego sam se ja razbolio. Jer ne želim ja živjeti u nekakvoj sjeni, sa sjenom ili sa nečim nepoznatim. Ne želim biti zarobljenik nečeg nepoznatog.

Jer ne želim ja doživjeti kardiološke, pulmološke, gastroenterološke, onkološke, psihološke ili urološke bolesti. Jer za prošlost ostalih mojih predaka ni ne znam, ne znam je li koji moj predak bio nacionalist, komunist ili ustaša. Ali da su razni demoni razdirali moje pretke, razdirali su. Pa sam ja ciničan, mračan i zatvoren, pa sam ja

razdražljiv, pa ne volim cajke i turbofolk. Nikako da mi one sjednu. Pa tražim utjehu, pa bježim u Japan i ondje tražim ljubav svog života. Pa istražujem svoju epigenetiku i genetsku determiniranost. I sve je to zbog toga što ne znam kakav je tko bio. Stoga, ja želim utjecati na svoju stvarnost. Pa idem na DNK testiranje, pa kupujem paket za DNK testiranje, pa istražujem svoje podrijetlo. Jer ne želim ja sumnjati u svoje planove za budućnost. Želim pitati je li mojoj majci majčinstvo sa mnom bila prepreka u karijeri? Je li ona zbog toga doživljavala diskriminaciju na poslu? Je li se ona osjećala poniženo i degradirano? Stoga ja istražujem tu obiteljsku prošlost. Jer to moje zakazivanje muškosti bilo je kao udarac u mošnje. Htio sam odagnati od sebe te svjetonazorske i nesvjetonazorske traume.

Netko je eskapist, pa bi izbjegao probleme, pa ima potrebu za bijegom, ali ja ne želim nikuda ići dok to ne riješim. Jer ja ne želim zapadati ni u kakvo beznađe, ni u kakav očaj. Ja samo želim duhovnu ili duševnu borbu, pa makar i sa mojom majkom. Jer želim ja tražiti i naći rješenja za moje probleme. Ratne traume sam odagnao od sebe, ali te traume iz djetinjstva nisam. Iako sam odgajan u duhu Woodstocka, da su svi ljudi jednaki i da su svi ljudi braća i sestre, meni kada netko zasvira ili zapeše cajke i čočak, meni se otvore nekakve stare rane, pa se osjetim neugodno da ne mogu neugodnije. Netko iz socijalizma pamti UDBU, nekakvu represiju, suludu ideologiju, odlaske u emigraciju i partijske sekretare, a ja pamtim te probleme s cajkama i čočekom ili sa nekadašnjim narodnjacima. I sjećam se da kad god sam išao u Beograd, vozači bi na najjače odvrnuli Radio Šabac, a tamo su redovito svirali narodnjaci. Pa su me ti šoferi redovito zlostavljali s tim, Bog da im dušu prosti. A ja se nisam razočarao ni u njih, ni u taj sustav, ni u pravosuđe, a ni u ondašnje gospodarstvo. Sve sam ja to trpio i podnosio, jer nitko mi nije obećavao bolje i više.

Onda je na vlast došao HDZ, pa sam ja umjesto švicarskog standarda, za koji su oni govorili da ćemo imati, spao na albanski standard. I sad mi je tako, kako mi je. Dugo sam bio nezaposlen, bez

primanja, dugo sam bio razočaran u naše pravosuđe, u naše gospodarstvo, u našu privatizaciju i u našu pretvorbenu pljačku. Iako ja nisam baš tako radikaln kao oni iz HSP, i meni iz tko zna kojeg razloga ne odgovaraju cajke. To je taj moj atavizam i to su ti moji kompleksi i moje bolesti. Jednostavno osjećam netrpeljivost prema cajkama i prema turbofolku. Jednostavno cajke nekim svojim stihovima prelaze granicu elementarne pristojnosti i jednostavno ja to ne volim, jednostavno nisam tolerantan prema svemu tome. Tražim nešto što će mi pomoći da postanem drugačiji. Jer ja shvaćam tu borbu protiv cajki, kao borbu protiv neke daleke i strane bolesti. I smatram to nekakvom mojom teškom borbom. Nekakvom mojom multiple sklerozom.

Smatram to nekakvom svojom katastrofom, nekakvim rušenjem Berlinskog zida, gotovo kao nestankom Slovačkog gradića Partizanskih i svih onih zanosnih žena. Otkako sam nezaposlen, nešto se u meni prelomilo. Moja podsvijest radi 100 na sat. Razmišljajući o tome svemu, na moju žalost ili na moju sreću netko mi luđački zvoni na kućno zvono. Mislim u sebi: da nije Mica. Nje i njenih problema mi je dosta, pa gledam kroz prozor i ugledam svoju bivšu ženu. Nisam je dugo vidio, no nisam je se zaželio. Ona je dosadna na svoj način, no ipak odlazim van i tamo srećem moju bivšu ženu i moju donedavnu nesreću. Na nju sam u životu u potpunosti zaboravio, jer me je ostavila i napustila, a ja ni ne znam kako je ona doznala da sam kod kuće. Razmišljam da li da prekinem u potpunosti s njom ili da ne prekinem, jer nakon razvoda moj se život raspao. A ona je kriva i za taj razvod i za taj moj raspad. I ja joj to ne mogu oprostiti, ne mogu joj oprostiti što se stalno zadužuje i što je dužna kao Grčka. Pa zar nismo mogli živjeti kao sav ostali poštenu svijet – skromno i obično? Zar se ona morala povampiriti i povještčariti? Da je nije mačka preskočila?

U Srbiji žene – vampiri zabijaju noževe po zidovima, bacaju kamenje, odvezuju stoku i razmještaju krevete, događaju se paranormalne pojave, a kod nas žene kada se povampire, onda obilaze mafijaše i

kamatare, pa se zadužuju. Ali da se i jedne i druge čudno ponašaju, čudno se ponašaju. I ne zna se što je gore, ponašanje žena u Srbiji ili ponašanje žena u Hrvatskoj. Ne zna se što je veći horor. Jer kad žene umru, red je da se smire, a kod nas se ne smiruju ni kada su umrle, a ni kad su žive. I ne pomažu tu ni svećenici, ni psihijatri, a ni babe vračare. Te žene nikoga ne slušaju i više one ne sišu ljudsku krv. Pa se ja bojim da me te vampirice ne napadnu. I briga mene za njihov dopamin i za njene kemikalije sreće. Ja bih joj pustio pjesmu Rod Stewarta: „Do Ya Thing I'm Sexy, Madonnin: „Like a Virgin“ ili „Physical“ Olivie Newton- John, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. No, valjda zato me moja bivša žena ni ne pita kako sam, jesam li dobro ili loše, nego ona kao iz nekakve kome kaže:

„Shrvana sam. Sve me je dotuklo. Znaš li da sam vratila roditeljima? Znaš li da su me ovršili?“

„Ne znam i ne zanima me to. Ja ne mrzim svoje roditelje. Ja ne razumijem Isusa Krista kad govori:

„Dođe li tko meni, a ne mrzi svog oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik!“

„Znaš li da me ona tvoja Mica obilazi i traži novce?“

„Ne znam ni to.“

„Gdje li si našao tako staru, beskrupuloznu i ružnu ženu?“

„To mi je našao moj prijatelj Zdravko, onaj što prodaje tantričke stolice i masažere.“ „Nisi se valjda i s time bavio?“

„Nego što, tako sam upoznao tu Micu.“

„Nisi li se valjda i ti bavio s tantrom?“

„Nažalost jesam, to ti je najintimnije seksualno iskustvo. To ti je nešto na duhovnoj razini. Moraš biti fleksibilan i slobodan, moraš iscjeljivati traumatske blokove. Moraš biti romantičan, moraš meditirati, moraš uskladiti disanje sa svojom partnericom, moraš uspostaviti kontakt očima.“

„Kad to sve znaš, što onda nije valjalo u tvojoj vezi?“

„Primijenili smo vanilla seks i Katarinin kotač, ali ništa nije pomoglo. Mica je više očekivala.“

„Što je Mica očekivala?“

„Nisam s njom uspio postići višestruka sladostrašća.“

„Pa te ona tuži za silovanje i duševne boli.“

„Tuži me da sam joj narušio čast i poštenje.“

„Ne znam za to, ali kuda si išao silovati staru i bolesnu ženu? Zar si se do toga doveo?“

„Nisam je silovao, ona je u sprezi sa sutkinjom Jagodom.“

„Čula sam da si se ti seksao i sa tom sutkinjom Jagodom.“

„Bilo, pa prošlo.“

„Sada te valjda tuže obje te žene.“

„Nitko me ne tuži. Jagodu su uhitili zbog mita i pronevjera, a ne zna se tko je dobio taj moj predmet.“

„U sudu ti rade prijatelji?“

„Valjda se zato taj moj predmet zaturio, a ja bježim kod Coce u Zimbabve.“

„I što tamo radiš?“

„Skrivam se od te naše pravde ili nepravde.“

„Nego, čula sam da si prodao djedovinu i apartman na moru. Možeš li mi što god posuditi?“

„Ponovo idem u Zimbabve. Novci mi trebaju za zrakoplovnu kartu i za život tamo. Znaš li ti koliko je tamo život skup. Ništa ja ne zarađujem, nego samo trošim.“

„Zašto si uopće dolazio?“

„Došao sam platiti nekakve račune, došao sam po Peru i obavio sam obiteljski obred protiv zlih duhova.“

„Ja sam čula da si se penjao na krov, da si doživio nesreću, pao s njega, slomio kosti, ozlijedio mozak, završio na intenzivnoj njezi i završio u komi.“

„To je bilo davno. Gotovo se toga ne sjećam, ali sam se od toga oporavio. I onda sam od svega pobjegao.“

„Znači riješio si se svog zla?“

„Nisam se riješio svog sindroma Majke Omladine, cajki i čočeka. Još uvijek sam nezadovoljan i depresivan zbog propasti našeg braka.“

„Sve ti je to zbog toga što te je majka, po nalogu socijalističke partije, prestala dojit. Pa su ti doveli nekakvu seljanku, koja se palila na narodnjake.“

„O čemu ti pričaš? Što to ima sa mnom?“

„Jesi li ti čitao Noru Ikstenu i njenu knjigu „Majčino mlijeko“? Tamo sve piše o tom tvom problemu.“

„O kojem problemu?“

„Kada žena pleše na narodnjake, a rodila je, onda joj se naruše hormoni i daje samo gorko mlijeko.“

„Hoćeš reći da me ta seljanka hranila gorkim mlijekom i da zato osjećam averziju prema cajkama i čočku?“

„Nego što, a za tvoju majku si ti bio neželjeno dijete. Ti nisi bio njen dar, nego kazna. Ona te nije htjela zadržati i htjela je spontani pobačaj.“

„Otkuda ti to znaš?“

„Znam.“

A ja baš ništa ne vjerujem mojoj bivšoj ženi, ona voli izmišljati, ona je ogorčena novonastalom situacijom, njenom ovrhom i gubitkom stana. Ona pije, seksa se s kim stigne i dalje troši i ona je luda načisto. Za nju bih rekao:

„Tko je bez grijeha neka prvi baci kamen.“

Jer ja sada mislim da ona nije željela dijete sa mnom, za nju to nije bio dar, nego kazna, za nju je to bila prepoznata ili neprepoznata trauma i ona je htjela spontani pobačaj. No, sada je kasno za sve. Stoga, odlazim u sobu, pronalazim negdje moj novac i plaćam mojoj bivšoj ženi 1.000 eura, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ona me pita zašto to, a ja joj kažem:

„Išao sam kod raznih liječnika, kod raznih specijalista, neurologa, psihologa i psihijataru, svećenika, vračara i vidovnjakinja, i to me je koštalo barem 1.000 eura. Ti si mi odmah dijagnosticirala što je kod mene posrijedi. Ti si otkrila da je problem u mojoj majci, toj seljanki koja je plesale narodnjake i ti si otkrila uzrok zašto ja zakažem sa ženama koje vole cajke.“

Moja bivša žena vrti 1.000 eura, a ja joj kažem:

„Idi sada! Moram obaviti razgovor s mojom majkom.“

„Možda da prije toga obaviš razgovor s Majkom Terezijom.“

„Zašto s njom?“

„S njom će ti biti lakše.“

A ja ne znam da li bi mi bilo lakše obaviti razgovor s Majkom Terezijom ili s mojom majkom. Jer to će biti obadva teška razgovora. I neću ja pitati svoju majku kakvu i koliko ona vode pije, kakav joj je tlak, ima li urednu mjesečnicu ili je bila u menopauzi, pa više nema mjesečnice. Je li imala problema s težinom i koliko alkohola pije? Ja želim pitati majku o mojoj oralnoj i eventualnoj analnoj fazi. Briga mene što netko tvrdi da je ružno vidjeti dječaka da sisa. Za nekoga je to prirodno i lako, a za nekoga nije. Ja se s tim mirim, ja to toleriram i tome se prilagođavam.

Stoga ne znam kako se neka žena stidi i srami svog majčinstva i svog dojenja. Želim saznati je li to bio uspjeh ili neuspjeh u životu moje majke. Jer još su Rimljani preferirali dojenje i još su preferirali smeđokose i crvenokose Grkinje jer su mislili da će preko njihovog mlijeka upiti i grčke kulturne vrijednosti. Valjda su oni prenijeli to kao ideju i našim partizanima, pa su valjda i oni branili našim dojiljama da doje našu djecu. Pa su oni preporučivali seljanke i radnice, jer one su bile taj zdravi dio našeg stanovništva. Jer su i oni

mislili da se putem majčinog mlijeka mogu prenositi razne kulturne i ideološke vrijednosti. A kako je moja majka otkazala partijske sastanke, kako je ona otkazala partiji, proglasili su je partijskim neprijateljem, pa su se oni bojali da ona neće svoje neprijateljstvo prenijeti na mene ili me učiniti psihički nestabilnim. A ja se samo želim preispitati i doznati tko sam. Jer kažu da je vrijeme utrošeno na upoznavanje sebe najbolje utrošeno vrijeme. Pa ja tako ispunjavam svoju svakodnevicu: štošta istražujem.

Pa ja tako istražujem svoje mentalno zdravlje, razne arhetipove i mračnu stranu mog života. Istražujem toksičan odnos sa samim sobom, istražujem svoje samosabotaže i svoje samokažnjavanje. Pitam se jesam li ja kriv za nešto ili nisam i trebam li se kažnjavati ili ne trebam? Jesam li ja samo bačen u ovaj svijet bez plana ili bez svrhe ili nisam? Bježim li ja od njega zato što mi se taj svijet sviđa ili zato što mi se ne sviđa? I kada ću ja naučiti voljeti sebe i druge? I kada ću se ja riješiti i osloboditi cajki? I trebam li ja zbog toga ići u nama daleki i prijateljski Japan? I trebam li ja do kraja života živjeti s Hanom, Ašvanjijevom šogoricom? To su problemi koji me muče i ne daju mi mira. To su problemi s kojima sam opterećen.

Ali mene muče i problemi s mojim roditeljima i roditeljstvom. Želim to kvalitetno riješiti. Znam da ne postoji savršen roditelj, ali procijenio sam da emocionalno ipak nešto nije bilo u redu s mojom majkom. Ona nije bila strpljiva, štošta nije razumijevala i nije me odgajala i brinula se za mene kako je trebala. Pa sam ja imao osjećaj da živim u disfunkcionalnoj obitelji. A ja sam htio živjeti u obitelji gdje je žena, ujedno i majka i kraljica. Jer ja podržavam taj naš mit. Nisam ja ili jesam ateist, a to je za naše svećenike nešto najgore. Ali što mogu kad su naši katolici ljuti i namrgođeni, uopće nisu raspoloženi, a ja ni ne znam zašto je to tako. I to tako traje i traje. Je li to tako zato što smo tužni, bijedni i nesretni, jer nam je netko obećavao švicarski standard, a dobili smo albanski ili ja ne znam zašto je to tako. Ili je to tako što su naši vladari i naši svećenici dvolični i što su uz naše bogataše. Što su naši vladari kvazi – vjernici

ili lažni vjernici. Što je sve kod nas lažno, dvolično i ispod granica ljudskog dostojanstva. Što nema nikoga da nam čuva čast i razum.

POGLAVLJE 10

Moj život u Hrvatskoj je „Pakleni šund“ ili nešto nalik tom filmu. Prepoznajem slike iz tog filma i mora da me on jako dojmio. Jer i u mom životu sudjeluju nekakvi silovatelji, nasilnici, gangsteri, sitni lopovi i mafijaši. Jer i u mom životu vlada šund, pljačke, cajke i turbofolk. Sve je to nešto što ja ne želim ili nisam želio. Jer zbog toga svega sam ja istraumatiziran do krajnjih granica. Jer zbog toga ja u krajnjoj liniji imam PTSP, jer zbog toga ja stalno preispitujem svoju prošlost, ne držim se moje sadašnjosti i budućnosti. Jer zbog toga mislim da se moram liječiti, jer mislim da sam bolestan i mislim da moram primati nekakvu terapiju. Jer zbog toga ja osjećam krivnju i grižnju savjesti, nedolično se ponašam, narkoman sam, alkoholičar sam, moram u kliniku za odvikavanje i imam osjećaj manje vrijednosti. Pa tako osjećam strah od života, pa tako osjećam strah od smrti. Noćima ne spavam i pijem nekakve tablete koje mi ne pomažu, nego mi odmažu.

Jer imam ja pojačanu seksualnu želju i apetit, jer sam ja hiperseksualan, jer nemam ja sram zbog toga i tražim ja one nepristojne žene, ali što mogu kad takve žene vole cajke i turbofolk. No, nisam ja osuđenik na smrt, pa da mi se ispunjava posljednja želja. I nisam ja poželio djevojku u estrusu ili u ovulaciji. Nego sam na tu ženu naletio ili nabasao. Valjda sam se zaželio naših žena sa velikim stražnjicama. A onda se utvrdilo da ona nije moja najidealnija i najskladnija kombinacija. Jer jednostavno zvijezde nam se nisu poklopile. Uz to, ona je pokazala interes za mojim novcem. Ona je utvrdila razliku u godinama, pa je zaključila da bih joj ja mogao biti bankomat. Naravno, da se nisam s tim složio, nisam se želio svađati i vezi je došao kraj. To me je podsjetilo na mog strica Matu. On je bio hrvatski domoljub, nije mogao živjeti u ondašnjoj Jugoslaviji, pa je živio u Francuskoj i tamo je živio s nekom francuskom ljepoticom. Onda je upoznao neku srpsku cajku Miru i zaljubio se do krajnjih granica. I što na sve to mogu reći, nego da

sam mogao i ja živjeti s cajkom u crvenoj haljini i mogao sam suzama lijepiti tapete.

Ali ja se nisam s tim složio. Meni ne odgovaraju cajke i „Pakleni šund“. Jednostavno ja nisam za to. A nisam ni utvrdio koju pozu ta djevojka voli svjesno ili podsvijesno? Voli li ona misionarsku pozu, voli li doggy style, voli li ona kaubojku, pozu žlice ili nešto drugo? Nisam ni saznao je li ta djevojka narcis, psihopat ili makijavelist? Ima li mračnu osobnost ili nema? Jedino što sam primijetio njenu poveću guzu. I valjda me je to njoj privuklo. Jer tamo u Japanu su žene uske i plitke, ne vole seksualni maraton i anatomsku su sa malim guzama, a ova moja cajka ima guzu kao veliki balon ili kao neka planina. Nekad smo govorili:

„Bolje da ljulja, nego da žulja.“

Ne boli nju glava, nema migrena i ne odbija seks. Ja znam da će uskoro doći Međunarodni dan orgazma, ali što mogu kad imam problema s cajkama, pa ne mogu toj ženi podariti seksualni užitak. Dobro je da ona nije pomahnitala, tada bi se svašta moglo dogoditi. Zato joj govorim da imam rak, da sam prebolio moždani udar ili srčani udar. I nadam se da će me ostaviti na miru, da me neće zlostavljati. A ona pokazuje svoju mini suknju, a ovdje su ljudi jako osjetljivi na to. Oni si to odmah protumače kao provokaciju, oni bi odmah nekoga silovali. Zato naše žene moraju razmisliti kada na ulici izlaze u mini suknji. Moraju razmisliti da li nekoga izazivaju s time. Moraju držati do svog poštovanja i samopoštovanja. Jer naš muškarac ne suosjeća s takvom ženom. Ne osjeća on nikakvu empatiju, ako žena obuće mini suknju, štikle i izazovnu šminku. On na ženu gleda kao seksualni objekt i najradije bi je silovao.

A ja sam već pričao da ne volim cajke, da ne volim čoček. Jer kažu da je cajka pogrdan naziv za ženu koja se bavi glazbom iz Srbije i koja je spremna na seks u svako vrijeme. Ona vara svoga supruga, dečka ili partnera. Nju se iskoristi za seks, a onda ju se otjera. No, sa mnom je

problem taj što mi to ne leži i ne odgovara. Ja imam stalan problem s cajkama. I imam problem ne sa našim crkvenim očevima, nego i sa onim pravoslavnim. Jer ti pravoslavni očevi proklinju mnogo strašnije i ne opraštaju. Pa tako episkop Nikanor prijeti ne samo riječima, ne izgovara on svoje tirade i govore mržnje, nego on prijeti i oružjem. A ta djevojka u crvenoj haljini ima veliku guzu, ona je san nas muškaraca koji žive s ženama s malom guzom. Mi smo time opsjednuti i fiksirani. Za nas je to zabranjeno voće. Jer kažu da je ta privlačnost primalna, da je to nešto životinjsko i prljavo u nama, mi bi odmah tu ženu zaskočili i uspjeli bi se na nju odostraga. Ta velika guza nam ukazuje da je ta žena plodna ili rasplodna.

Pa bi mi tu djevojku odmah zgrabili za tu njenu poveću guzu, pa bi je uštipnuli i pljesnuli po stražnjici. Jer svi mi volimo vidjeti i dirati nešto plodno i zdravo. Jer nešto nam se aktivira u mozgu, tko zna što. I odmah bi mi prakticirali doggy style. A onda neka nas netko osuđuje ili rehabilitira tko god hoće.

Nisam ja za balkanska pravila:

„Budi dobra, ženit ću te, prevari me, prebit ću te.“

Ne želim ja ženu koja će sagriješiti bludno s drugim muškarcima. Ne želim ja ženu koju stalno drmaju hormoni. Ne želim ja ženu koju treba oploditi. Pa nisam ja pastuh. Ne želim ja neku ženu koja će mi organizirati narodnjački dernek, ne želim ja ni ženu s kojom ću se stalno moliti. Možda sam za napaljenu ženu za jednokratnu upotrebu i ništa više. Nisam ja za razvrat i orgije.

Jer ja ipak pretjerano analiziram druge, a imam i druge specifične mane. Pa sam zbog toga ponekad dobroćudan, a ponekad zloćudan. Pa sam nekad emocionalno nestabilan, a ponekad emocionalno stabilan. Pa sam ponekad pohotan i željan djevojaka, a nekad nisam. Pa je nekad sa mnom život ruševan pakao, a nekad je izgubljeni raj. Pa nekad volim gledati ženske grudi, a nekad ženske guze. Pa sam

nekad teška osoba i lako se razljutim, a nekad sam hladan kao špricer. Jer moje rane iz djetinjstva teško zacjeljuju, a neke žene to ne mogu tolerirati. A ja ne mogu podnijeti ženske prljave tajne, jer gotovo svaka žena ih ima. I ne znam što je sa mnom pa ne volim ruralnu glazbu, ne volim cajke, ne volim plesati čoček, nego volim onu urbanu glazbu; rock i blues. Uz to ne volim ni dobre i nesretne djevojke, volim one sretne i opake. Volim one djevojke koje djeci kažu:

„Da ja sam se seksala s tim čikom i basta. Čiča miča, gotova je priča.“

Pitam se: zašto lagati, zašto uvijati i ne govoriti istinu. Zašto raditi Keglove vježbe, ako ne zbog toga da se jača zdjelica, a ako se jača vagina i mišići zdjelice, onda se valjda žena i seksa. To je valjda sa svrhom ženske higijene, intimne njege žene, vaginalnog zdravlja i održavanja zdravlja rodnice. To se valjda radi da žena ne bi dobila zimsku, suhu vaginu. A ja ne volim zablude i laži u seksu, ali da mi odgovara moja Japanka, ona mi odgovara. No, ipak se trebam brinuti na moj moždani udar i druge kardiovaskularne bolesti. A i nečeg sam se sjetio. Sjetio sam se vremena kada sam sisao majčino mlijeko, a onda je moja majka presahnula i prestala me dojiti. Pa su mi našli neku drugu ženu, a ona je slušala cajke. Naime, njoj su cajke koristile za proizvodnju mlijeka. I ništa u tome ne bi bilo problem, da njeno mlijeko nije bilo gorko i da mi se ono nije sviđalo. A ona je bila uporna i uporno me je hranila svojim gorkim mlijekom.

Naravno da ja to nisam volio, pa sam zamrzio i cajke i tu ženu. Pa sam ja tako rekonstruirao svoju prošlost i svoj identitet. Dakle, sada znam zašto ne volim cajke, sada sam konačno otkrio istinu o cajkama. To sam pohranio u svom pamćenju i toga sam se sjetio. To je valjda bila prva moja neugodnost koju sam doživljavao sa ženama. I što sam onda mogao, nisam se mogao ubiti, jer bio sam mali, ali sam pljuvao to gorko mlijeko. Stoga zovem Peru i pitam ga je li išao na preventivni, sistematski pregled. On mi kaže:

„Ja sam zdrav. Zdravo mi je i srce i mozak. Nego čujem da si ti uhvatio i poveo kući neku ženu u crvenoj haljini.“

„Naravno da sam je uhvatio. Za mene žena obučena u crvenu haljinu znači da je vrijeme parenja, koketiranja i seksa. Osjetio sam njen miris i okus i odmah sam bio opsesivno spreman za seks.“

„Znaš li ti za preventivnu akciju moždanog udara?“

„Nemam pojma.“

„Ta tvoja žena u crvenoj haljini je išla na preventivnu akciju moždanog udara.“

„Ali ona nije disfunkcionalno govorila, nije bila utrnula i asimetrična? Nije izgledala umorno, nije povraćala, nije imala glavobolje i mučnine.“

„Ne mora ona disfunkcionalno govoriti, ne mora ona biti utrnula i asimetrična. Ne mora ona imati moždani udar. Dan crvenih haljina upozorava žene na opasnost moždanog udara.“

„Ali ta žena je mirisala na seks. Ispuštala je feromone kao luda. Sve oko sebe je uzbuđivala, a muškarci su ispuštali svoje hormone koji su mirisali na mošus. Bitno je bilo da joj priđe alfa mužjak.“

„I ti si bio taj alfa mužjak?“

„Ona je u meni budila želju za seksom. Okupirala mi je mozak, a moj nos je njušio vruću noć. Osjetio sam njen dopamin, oksitocin i njen adrenalin. Bradavice su joj se ukrućivale, estrogen joj je poludio, a njena vagina se vlažila.“

„I što je bilo poslije?“

„Vodio sam je kući. Ali znaš za moj problem sa cajkama. Ona mora voditi ljubav uz cajke, a ja to ne mogu. Onda sam se sjetio moje japanske ljubavi i jednostavno dalje nije išlo. Nije bilo najboljeg seksa u životu.“

„Zašto nije bilo?“

„Nestalo je komunikacije između nas dvoje, nestalo je uzbuđenosti, privlačnosti i potrebne atmosfere. Sve je postalo iracionalno i nesnosno. Shvatio sam da je ta djevojka u crvenoj haljini opasna za moje zdravlje, da imamo drugačije životne stilove i da ja ne mogu shvatiti njene suptilne ili nesuptilne poruke.“

„Niste li se mogli pomiriti i izvesti pomirbeni, iscjeljujući seks?“

„Nije išlo.“

„Da si joj ti omogućio supersladostrašće, da si joj ti oslobodio višu razinu oksitocina, valjda bi se i ona promijenila.“

„Ja kada čujem cajke, odmah se pasiviziram. Odmah mi se ugasi libido, a moji testosteroni više ne funkcioniraju.“

„Odmah možeš ići u ljubavnu mirovinu?“

„Odmah odustajem od takvih žena.“

„I tako je propala tvoja zdravstveno – edukativna akcija?“

„Kakva zdravstveno – edukativna akcija?“

„Dan crvenih haljina. Ti si muškarac koji ne treba ženama, bez posla si i bez vjere u život.“

„Pusti sad mene. Reci ti meni jesi li čitao o Wabi – sabiju i ideš li u Japan? Jesi li kupio kartu za Japan?“

„Ne znam, nekako mi se baš i ne ide. A jesi li ti pročitao moj novi uradak: Majku Omladinu?“

„Nisam, ali hoću.“

Ja sam svjestan ili nisam svjestan da Pero ima sindrom toksične muškosti. Da je on mizogin i hemofob. A ja se ovdje bavim svojom novootkrivenom disformijom, bavim se gorkim majčinim mlijekom ili gorkim mlijekom te žene koja me je dojila, a uz to je plesala cajke i čoček. To je bilo to moje teško djetinjstvo i ta moja oralna faza. Još se od toga oporavljam, istina ne na jedinici intenzivne njege, ali se dragovoljno i prisilno oporavljam. Zbog svega toga osjećam duboki očaj i želim ga se riješiti. Valjda stoga bježim u Japan. Japan je postao moje nekadašnje Partizanske – raj na zemlji. Umjesto mog ustaljenog života u krizi, ja živim u raju i harmoniji. Ja živim u mojoj desnoj ili lijevoj hemisferi, ni ne znam u kojoj. Ne tražim ja ili tražim odgovore na ta svoja pitanja. Jednostavno sjedam na zrakoplov i letim za Japan. A tamo živim mirnim i povučenim životom bez stresa, jer ja te njihove političare ne razumijem, mogu me lagati koliko hoće, ja ih ne razumijem i mislim da je to najbolje. Ne uzrujavam se i ne uzbuđujem se. Od Hane ne tražim da mi ona prevodi što govore. Briga me za japanske predrasude, briga me za japanske probleme.

Briga mene da li izvan te ekstravagancije i tog glamoura na visokoj nozi ima nečeg nesretnog, traumatičnog i razarajućeg. Jer ovdje se ljudi ne bave grijehom i spasenjem, zločinom i kaznom, krivnjom i oprostom. Ovdje ljudi ne osuđuju druge ljude na kazne i smrt. Ovdje se ja mogu baviti uspjelim ili neuspjelim pokušajem otkrivanja uzroka i posljedica mog zakazivanja s djevojkama koje vole i plešu cajke. Ovdje se mogu baviti tom svojom neizlječivom i beznadnom bolešću. Ovdje se mogu baviti rehabilitacijama raznih vrsti, ovdje se

mogu baviti svojim usponima i padovima. Jer me je društvo u Hrvatskoj otpisalo, jer ono više ne brine za mene. A ovdje u Japanu ću ja proniknuti u svoj um i u svoj mozak. Doznat ću ja što me muči i što me sputava. Doznat ću ja koji je moj paralelni svijet. I obnovit ću ja svoja sjećanja, dovest ću ja svoju realnost blizu sebe, a odagnat ću ja svoju maštu. Ovdje u Japanu ću ja u miru ponovo proživjeti svoju prošlost, suočit ću se ja sa svojim traumama i problemima i nadam se da ću pronaći nekakav ključ i otkloniti svoje bolesti.

Ali bojim se ja da je uzrok mojih bolesti nepoznat i da ga ja neću otkriti. To je ili nije kao pomilovanje udbaša. Crkva im je udijelila kršćansko pomilovanje ili su ga oni sami zaslužili, ali ovo moje je puno kompleksnije. Pa se time ne želi baviti i Crkva. Jer išao sam ja kod našeg svećenika i rekao sam mu: „Imam problem s cajkama. Kada mi žena pleše cajke i čoček imam problem s potencijom i erektilnom disfunkcionalnošću.“

„I što mi imamo s tim?“

„Ako ste pomilovali udbaše, riješite i moj problem!“

„Mi se time ne bavimo.“

„A tko se time bavi? Tko se prema katoličkom nauku bavi s time? Je li se time bave egzorcisti? Tko se bavi duhovnim djelima milosrđa i otkupljenjem naših grijehova? Tko nas oslobađa naših zala i tko će nas pomilovati?“

„Ne znam i ne zanima me to.“

A ja se pitam, koga da još pitam u vezi s tim? Ima li takvih dušobrižnika? Naša država se hvali kako je razbila lanac elitne prostitucije, a oni kao da ne znaju da je prostitucija najstariji zanat na svijetu? Bolje da to legaliziraju jer siromaštvo je kod nas preveliko. Uskoro, zbog skupoće, nećemo imati što jesti. A ja sam

jednostavno otkrio da je to uzrok moje nelagode i nezadovoljstva s cajkama. Zaključio sam da to nije jasno i očigledno, ali da je problematično, problematično je. Da je to kombinacija genetičkih, mentalnih, emocionalnih, kemijskih, bioloških, psiholoških, socijalnih i ekoloških faktora, jeste.

Što još mogu reći, nego to, da mi žene u principu nisu odbojne, ali su mi odbojne one koje plešu cajke i čoček. Mogu se one udebljati i dvadeset kilograma, mogu imati celulit i strije, ali ja za to ugasim svjetlo i sve mi odgovara i sve mi paše. Pa se uz to nadovezuje moja nezaposlenost, gubitak mog identiteta i samopoštovanja, rastava braka i stalne svađe s ženama. Pa je to razlog i uzrok mog zakazivanja s ženama. Jer cijeli svijet je u krizi, pa što znači ako sam ja kao pojedinac u nekakvoj krizi? Jer nikad mi nije bilo teže nego danas, jer ja sam žrtva recesije, naše privatizacije i naše pretvorbe. Jer kažu da je kriza muškosti i muškog identiteta, da je kriza supruga i ljubavnika. Pa sam ja ranjiv, nesiguran i plašljiv. Pogotovo sam takav ako je u blizini nekakva predatorica, žena s viškom estrogena. Pogotovo sam takav ako je u mojoj blizini neka žena ili djevojka koja voli cajke i čoček. Možda bi bilo najbolje prekinuti sve kontakte s ženama jer sve to s njima nije zdravo za moj mozak, krvne žile i srce. Ali što mogu kad nemam rodnu disforiju, disforičnu depresiju, kad nemam bipolarni poremećaj. Sjećam se da su mi u mladosti govorili:

„Bog će te pokarati.“

Ja sam se tada automatski uplašio, sredio sam se i prestao sam sa nepodopštinama. Jer i ja se držim moralnih zakona i zapovijedi. Nisam ja ni iz Sodome, ni iz Gomore. Neće meni Bog reći:

„Sad je stvarno dosta!“

Ali imam ja i svoje probleme. Imam ja ono što me opravdava, imam ja svoje alibije, ali imam i ono što me ne opravdava. Naime, živio sam ja u socijalizmu, pa sam doživio njegov raspad, pa sam doživio

pljačkašku pretvorbu i privatizaciju, a sada živim u bijedi i siromaštvu. I što još radim i što još tražim? Tražim svoje korijenje, tražim čudovišta koja su me plašila i tražim uzroke svojih boleština. Ne tražim ja svoje olakotne okolnosti, jer i tako ih nitko ne priznaje.

POGLAVLJE 11

Morao sam tako i ja čitati knjigu Nore Ikstene: „Majčino mlijeko“, jer me zainteresiralo to njeno pisanje i ti njeni poznati ili nepoznati problemi iz ondašnjeg socijalizma. Ustvari, su me zainteresirali ondašnji običaji, navike i zabrane. Pa sam i ja zaronio u svoju prošlost. Valjda ću i ja tamo nešto otkriti. Iako lijeka nema, mojoj majci su oduzeli karijeru i majčinstvo, a bolovi su nesnosni. Brinu me uzroci i posljedice te moje tragedije. Za mene je to šokantno do dana današnjega. Ja bih to prijavio policiji, ali policiju briga to. Pa se ja sam nosim s tim. Pitam se tko je krivac za tu moju tragediju? Treba li zbog toga nekoga kazniti? Trebam li se ja držati Božjih zakona ili državnih zakona? Ili se trebam i ja držati nekakve realnosti i suočiti sa stvarnošću? Ili trebam ja raditi na svojem identitetu ma kakav on bio? No prvo što trebam, trebam izliječiti i zaliječiti svoje traume iz prošlosti. Jer izgleda da sam bio zakinut, jer nisam znao činjenice o svom prvobitnom životu. Pa sam se često svađao na svoju štetu. Valjda mi je takav mentalitet, jer bez istine, moj svijet je samo pakao. Stoga, bih možda trebao svoju majku povesti u Japan. Jer tamo je drugačija ideologija, jer tamo su drugi ljudi, jer tamo je drugi život, jer tamo mi se ona možda otvori.

A ja bih htio da moja majka upozna Japan i moju japansku ljubav. Da upozna običaje, navike i tradicije drugih naroda. Jer tamo bi mi na tanane mogla pričati o tom problemu dojenja i o tom problemu majčinog mlijeka. Tamo bi mi ona mogla pričati o našoj bliskosti, o našem razumijevanju ili nerazumijevanju. Ne bi ona obilazila japanske hramove, crkve, planine, ali pitanje je kako bi se ona slagala s mojom Japankom. Jer njihovi nazori su nebo i zemlja. To bi bio kulturni i generacijski jaz pun nekakvih tenzija, jer netko bi morao nešto zatrti, a ja mislim da na to nisu spremne ni moja majka, ali ni moja japanska ljubav. A ja samo želim otkriti moju prošlost, moju genetiku, moje probleme iz prošlosti i iz moje oralne ili analne faze kako kaže gospodin Freud. Želim saznati zašto ja ne grizem

nokte, ne pušim i pretjerano ne jedem, ali imam problem zakazivanja moje muškosti u susretu sa djevojkama koje vole cajke i turbofolk. Pitam se zašto mi je majka uskratila dojenje i daljnje istraživanje svijeta kao takvog? Zašto se nije brinula za moju oralnu i analnu fazu? Zašto ju je bilo briga za moje uriniranje i obavljanje nužde?

Ali osnovno pitanje je: zašto mi je moja majka uskratila dojenje, a neki kažu da je majčino mlijeko čarobni napitak? Da ono smanjuje određene bolesti, da ono stvara imunološki sustav djeteta, da je ono dobro za razvoj mozga i da ono pomaže bebi kod spavanja. Možda je ona osjetila postporođajnu depresiju, postporođajnu tugu ili baby blues, ma što to bilo ili ma što to značilo? Možda zbog toga ja volim crnački blues, možda ja zbog toga volim pjesmu B. B. Kinga: „Thrill is gone“? Možda je moja majka mene doživjela kao stranca ili strano tijelo? Možda je ona doživjela opsesivno kompulzivan poremećaj ili nekakvu tjeskobu? Možda je i njen metabolizam otkazao poslušnost, možda je njen metabolizam usporen. Ja se ne bih složio da je ona majka perfekcionista, nepredvidljiva, najbolja prijateljica ili cjelovita majka. A ja se pitam što sam naslijedio od oca, a što od moje majke? Jer moj otac je svojevremeno bio gorljivi komunist i obnašao je važne funkcije. A moja majka je s tim prekinula, jer žalila se ona na migrene i glavobolje.

Stoga ja ponešto ili ništa ne razumijem od socijalističke ideologije. Stoga ja ne razumijem taj problem s dojenjem moje majke. Stoga je sve to bolno za mene. Stoga je bolna ta slagalica i ta rekonstrukcija prošlosti za mene. To je negativno utjecalo na mene. A da se to ne bi ponavljalo, bavim se ja mojom ejakulacijom. Jer kažu da se tada izbacuju toksini ili otrovi iz tijela i to pomaže da se ne dobije rak prostate. Pa ja tako držim do mog zdravlja i kad vidim zgodnu ženu, ja joj odmah pristupam, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer kada dobijete krv u mokraći ili krv u sjemenu, tada je sve kasno. Barem ja tako mislim. Uz to, ne želim ja ni mlohavu čunu i slabu erekciju. Želim da sve bude kako je nekad bilo. Želim da imam dovoljan broj

testosterona, da imam seksualnu želju, da ne pijem, da ne osjećam strah prema ženama i da se riješim svoje debljine.

Jer ja ne shvaćam međuljudske odnose, jer ja ne shvaćam emotivnu hladnoću moje majke. Pa ja ne shvaćam demone moje majke. Ne shvaćam njen mrak, njenu postporođajnu depresiju i njene manije. Ne shvaćam njene stravične misli, njenu borbu protiv našeg patrijarhata i njenu psihu. Ne shvaćam njenu borbu protiv mačo muškaraca. Ne sviđa mi se njena borba protiv njene rodne uloge. Pa nisam ja bio kopile, nego me je ona rodila u legalnoj, bračnoj vezi. I uopće ne znam zašto je u mene usadila ranjenu dušu, izvrnutu perspektivu, psihoanalizu i mračni humor. A najviše joj zamjeram što imam taj problem s cajkama. Pa tako ja želim doznati istinu ma koliko ona bolna, tragična i potresna bila. I dalje se pitam: zašto me moja majka nije dojila, kad se zna da je majčino mlijeko čudo prirode, da ono pruža podršku pri razvoju, da je mlijeko puno vitamina D i flora i da ono služi u korist djetetova imuniteta. No ni ja ne želim piti to svoje gorko mlijeko, mlijeko neprijateljstva, mlijeko atavizma i mlijeko uništenja, radije ću gladovati, radije se neću razvijati, jer se brinem za svoju žutu žuč, sluz, crnu žuč i krv. Jer se brinem za Galena i ravnotežu četiri tjelesna soka.

S vremena na vrijeme se i ja pitam:

„Tko smo? Što smo? Odakle smo?“

Jer se i ja bavim pitanjem svog identiteta. Jer i ja želim kvalitetan seksualni život, a kvalitetu nikako ne doživljavam, samo bijeda i katastrofe. Jer nikako da shvatim što moju partnericu uzbuđuje ili ne uzbuđuje, na koji način je zadovoljiti i kako da ona doživi svoje sladostrašće. Jer mi to ne dozvoljava naš nasilni patrijarhat, jer ne mogu živjeti uz naše zabrane i opomene. I pitam se zašto mi živimo u strahu od neuspjeha da nećemo zadovoljiti naše žene. I dalje se pitam postoje li slučajnosti u našem životu ili ne postoje? Jer netko kaže da nam se ništa ne događa slučajno ili se događa?

Stoga i ja želim istražiti te slučajeve mog zakazivanja sa djevojkama ili ženama koje slušaju cajke. Jer meni je narušena Freudova analna faza. Pa želim preispitati nešto nedodirljivo, stoga bih ja istražio moj prvi slučaj takvog zakazivanja, moj slučaj s Majkom Omladinom. Ja se i dandanas pitam zašto se nisam kod nje vratio s bocom alkohola i obavio ono što su moji vršnjaci radili. Pa se ja tako okrivljujem, pa se ja i dalje opravdavam. Sada sam ostario, a nisam ozdravio svoju dušu, svoje tijelo, svoj duh, svoju podsvijest, svoje hormone, svoje nagone i svoju psihu. I nisam ništa istjerao na čistac, nisam sredio svoju logiku, nisam saznao koja je seksualnost normalna i nisam izliječio svoju amigdalnu. I pitam se: zašto je sve traumatično u mom životu? Zašto je više tame, a manje svjetla u mom životu? Zašto se ja moram bojati i skrivati od naših vjerskih i braniteljskih fanatika? Pa ja ne bogohulim i ne rugam se vjericima, samo ih ne razumijem. Ne razumijem one koji hodočaste 30 do 50 kilometara.

Zatim se bavim rekonstruiranjem svoje prošlosti svog djetinjstva i utvrđivanjem svog identiteta. Pa sam morao i ja obaviti ozbiljan razgovor s mojom majkom, jer sam i ja htio štošta doznati, ono što mi je bilo poznato i ono što mi je bilo nepoznato. Jer ja više nisam mogao izdržati govoriti protiv drugih, jer ja više nisam mogao izdržati to stanje da ne mogu ništa s ženama koje vole cajke. Da sam pred njima nefunkcionalan i nemoćan. Jer to je prevršilo svaku mjeru, jer ja nikako nisam htio doživjeti pomračenje uma. Jer ja nisam spreman za nekakve druge strahove i fobije. Jer ja nisam spreman za znojenje, bolove u prsima, gušenje, vrtoglavice, mučnine i nesvjestice. Odavno sam ja riješio svoje probleme sa panikama raznih vrsta i sa klaustrofobijom, sa iracionalnim strahom od zatvorenih i uskih prostora. A uz sve to ne moram ići ni na magnetnu rezonancu, ne moram ulaziti ni u kakav mračan, taman i tajanstveni tunel. Uz sve to, ne bojim se ja ni grotesknih klaunova. Ne gledam ja ni horor filmove. Nije meni to uopće smiješno i ne volim ja gledati filmove strave i užasa.

Sada, tko za inat srećem, tu djevojku u crvenoj haljini, srećem tu djevojku koja je zaljubljena u cajke. I otkrivam vulgarnost ženskih pokreta pri cajkama i vulgarnost cajki. To mi se gadi, ali mene je baš briga je li žena emancipirana ili je submisivna, je li ona svetica ili je kurva. Meni je bitno da bar na trenutak budem gospodar toj ženi, a ona moja robinja. Pa da sa mnom istražuje najtamnije kutove svog uma, svoju nesreću i svoj život. I ne želim da ona dominira nada mnom, nego da mi je submisivna. Ne volim ja ni ekshibicionizam, voajerizam, a ni grupni seks. Volim kada žena obuće senzualan grudnjak i vruće gaćice, tada mogu prihvatiti i lubrikant, japanske kuglice, vibrator i erotske knjige. Tada mi se upali nekakva signalna lampica da sam ja lovac, a moja partnerica lovina. Da ona treba biti osvojena ili ulovljena.

Jer ako nije tako, odmah se aktiviraju moje nesigurnosti, odmah se aktiviraju moje fobije i strahovi, odmah se aktiviraju nekakve stvari na koje ne mogu utjecati. Kažu da čovjek ne može utjecati na katastrofe, ratove, zaraze, potrese, poplave, epidemije, a ja ne mogu utjecati na to svoje stanje s cajkama. I ne mogu utjecati na tu našu privatizaciju i pretvorbenu pljačku. Jednostavno sam bespomoćan pred tim prirodnim i neprirodnim pojavama. Sve je to za mene nepredvidljivo i plaši me. Nekad sam čitao Sigmunda Freuda i on to objašnjava nekakvim Edipovim kompleksom krivnje ili nekakvom kršćanskom krivnjom prvog grijeha, nekakvom shemom id – ego – superego, a ja niti sam sličan Edipu, a niti imam taj osjećaj krivnje. Pa ja nisam pravi kršćanin, pa ja nisam živio na tradicijama kršćanstva, pa ja nemam nikakve veze i dodirnih točaka s psihoanalizom. Mene brine to da moja majka nije mogla uskladiti svoje hormone, da me nije mogla dojiti i nije mogla stvoriti mi zdravo majčino mlijeko. I to je za mene bilo neobično, ali za druge ljude nije. Jer oni su znali za to, oni su znali za ondašnje običaje. A ja ne znam jesu li oni bili svjesni da je dojenje bilo korisno i da je to najbolji izvor prehrane za dojenčad i malu djecu. Stoga su govorili da je moja majka loša majka, bešćutna, bezdušna i majka bez srca.

Pa se ona osjećala krivom i tjeskobnom, pa se ona osjećala umorno od mene i neravnotežno. Pa je sve to bilo kontradiktorno.

A ja se bavim svojim instinktima, bavim se morskim kornjačama koje odlaze u ocean i tamo se izlegu. I pitam se koji je tu instinkt u pitanju, nagon ljubavi ili eros ili nagon mržnje ili tanatos. Pa se ja bavim pomračenje uma. Ali imam ja trajan i stalan problem s cajkama. Jednostavno se toga ne mogu riješiti. To je gotovo kao opsesivno praćenje loših vijesti, a za to kažu da kod nas uzrokuje nesanicu i depresiju. Stoga se ja ne želim žaliti u svojim zadnjim trenutcima, želim se oprostiti od ovog svijeta u miru. Svi mi imamo nekakve snove, ali ako ih ne ostvarimo, ništa za to. Ne smijemo se zbog toga razočarati. Ne smijemo žaliti za svojim životom. Kažu da instinkt za preživljavanjem ide uz bok s majčinskim instinktom, a naša socijalistička partija je dovela u pitanje i ugrozila jedan i drugi instinkt kod moje majke. Ja se pitam: da li je to bilo potrebno i zaključujem: valjda jeste, valjda je tada vladalo takvo razmišljanje. A da li je to narušilo što kod mene? Narušilo je. I sada se to odražava kroz cijeli moj život. A da sam ja kao novorođenče imao snažan refleks sisanja, imao sam. Da sam se ja nagonski, nesvjesno i neracionalno ponašao, jesam, ponašao sam se.

POGLAVLJE 12

Pokušao sam se pribrati i od razgovora s mojom bivšom ženom, jer ono što mi je rekla o mojoj majci ne bi pas s maslom pojeo. A rekla je da je moja majka imala manjak majčinstva u sebi i da je kriva za moje probleme s cajkama i turbofolkom. Da je ona kriva s mojim problemima nezaposlenosti, s mojim razvodom i raspadom našeg braka. Moja majka dok je osluškivala svoje jajnike, da je već tada razmišljala kako će me skinuti sa svoje sise i predati me nekoj seljanki ili mi pronaći dudu i dekicu i hraniti me s umjetnim mlijekom. Da je to mene teško pogodilo i ja se od toga nikad nisam oporavio, jer svi se mi želimo vratiti u majčinu maternicu. A ako se to ne dogodi, onda imamo razne probleme, neuroze ili razne posljedice. Pa sam se i ja sjetio da me je moja majka predala nekakvoj seljanki koja je voljela cajke i plesala na njih. A ja se sada osjećam kao žena koja, iz bilo kojih razloga, nije doživjela svoje sladostrašće. Pa je nesretna i nezadovoljna. Kažu da to nije tako rijetko stanje, da to mnoge žene iz raznih razloga doživljavaju.

Da se to zove anorgazmija, da to doživljava najmanje 10 % žena, a da 50 % žena ne doživljava sladostrašće tijekom seksualnog odnosa. Još ako se uzme 20 % žena koje ni ne znaju što ih je snašlo, ostaje nam 20 % žena koje stvarno uživaju. I ako 80 % žena smatra da je sve u redu, ne znam zašto se ja brinem. Zašto se ja brinem što imam posljedice od plesa sa cajkama i od plesa čočeka? Možda se i ja trebam ukloniti od fokusa za seks? Možda i ja ne trebam uključivati svoje razumske dijelove mozga, nego one nagonske ili životinjske. Ali dovoljno je što mi to potaknu cajke i turbofolk, pa mi se automatski uključi razumski dio mozga i ja ni kriv, a ni dužan zakažem kod žena. I briga mene je li moja žena orgazmična ili je anorgazmična. Je li ima kakve seksualne smetnje ili ih nema, je li doživljava svoje sladostrašće ili ga ne doživljava? I je li sve to pod utjecajem bioloških, religioznih, psiholoških ili kulturoloških uzroka? Jesu li te žene opsesivne, sklone kontroli svojih osjećaja ili nisu? Njima se aktivira amigdala i otkloni nagonske dijelove mozga.

A i ja imam isti problem kad čujem cajke i turbofolk i meni se aktivira amigdala i blokira mi ili mi otkloni životinjski ili nagonski dio mozga. Nekome se aktivira, a nekome se blokira. Meni se blokira i ja ne mogu ženama priuštiti sladostrašće. Mogu ja stimulirati žensku dražicu i g – točku, ništa od bliskog kontakta i klitoralnog, miješanog, vaginalnog, cervikalnog ili višestrukog sladostrašća. Moja partnerica nije ni shvatila što se događa, a ja kažem sve je gotovo. I uistinu, sve je gotovo. Nema sladostrašća, nema stezanja mišića, nema kontrakcija, nema opuštanja mišića, seks ne traje i nema nikakvog intenziteta. A postoje žene kojima jedno sladostrašće nije dovoljno. Takva je i Mica, pa ona traži višestruka sladostrašća. Pa me ona tuži za silovanje, povredu ugleda i časti i za duševne boli. I ja se toga ne mogu osloboditi. A kažu da je za to kriva njena anatomija, da joj je previše udaljena njena dražica od otvora uretre. No, ja to ne znam i ne zanima me. Ustvari, briga me za to i briga me za njene godine.

Meni je uzrok nepoznat, jer ja ne znam što mi se to događa s amigdalom, što mi se blokiraju nagonski dijelovi mozga kad čujem cajke i turbofolk. Pa ću ja kad umrem napisati da sam umro od cajki, da mi se nije aktivirala ili da mi se blokirala amigdala. Jer ljudi su znatiželjni, sve ih zanima. Jer ne mogu ja napisati da je smrt nastupila zbog krize vjere u Boga, da je za sve kriv moj ateizam ili moj nedostatak vjere u Boga. I napisat ću da nikoga ja nisam mrzio i sa nikim se nisam sukobio. Briga me je bilo i za katolicizam i za pravoslavlje. Briga me je bilo i za agresorske ratove, i za razne duhovne obnove i koncelebrirane svete mise. Ja živim kako živim, briga me za druge ljude. Pa tako nazivam i pitam svoju bivšu ženu:

„Što to plesanje uz cajke i turbofolk ima veze s bilo čime?“

„Dojilje koje plešu cajke stvaraju gorko mlijeko.“

„Kako ti to znaš?“

„Znam.“

„To su samo priče.“

„To nisu samo priče. Dojilja ako pleše uz cajke stvara gorko mlijeko.“

Pitam se što sam naslijedio od svojih roditelja, a što sam dobio odgojem? Jesam li se ja trebao odreći svojih snova već rezanjem pupčane vrpce? Jer čini se da se moja majka nije mogla pomiriti s inferiornom ulogom žene ondašnjeg vremena. Jer čini se da se ona nije pomirila s ulogom majke, pa ja moram provesti svoje kontroverzno istraživanje: je li mi sve to nasljedna osobina ili je sve to utjecaj odgoja i mog nekakvog seksualnog iskustva. Pa ja moram istražiti taj moj kontroverzni pokus, pa nije to eksperiment vraćanja vunastog mamuta u život. Ne želim ja pitati svoju majku je li ona mene željela ili nije? I što to sada mijenja, ja sam na ovome svijetu i imam probleme s cajkama. Najbolje bi bilo kada bih svoj penis poslao u mirovinu, ali to iz zdravstvenih razloga ne mogu. Pa tako radim na svojim testosteronima, pa kupujem testosteronski gel, pa tako radim sa svojom ejakulacijom i sa svojim spermatozoidima, jer i ja se bojim raka na prostati. I naravno da se ne bojim žena, pa im kažem:

„Dođite žene k meni, ja vam mogu još štošta ponuditi. Ja sam i dalje uspješan i funkcionalan, samo sam malo bojažljiv, jer mi ne ide sve od ruke. Dođite, ne bojte se, jer se i ja vas ne bojim. Dođite k meni i ja ću vas okrijepiti. Dođite k meni vi majke, žene i kraljice! Dođite i vi kurve i svetice! Dođite k meni sve koje ste izmorene i opterećene i ja ću vas odmoriti!“

I kad sam uputio taj poziv svim ženama, odmah sam se bolje emocionalno i seksualno osjećao. Nestale su pregrade i barikade između žena i mene. Više nisam bio sramežljiv i uplašen. Nečeg sam se oslobodio, a nisam znao čega. Bio sam raspoložen i veseo. Očekivao sam da će mi se žene pridružiti. Pa sam se kao takav usudio pitati i mog oca. Inače ga nisam nikad ništa pitao:

„Voliš li ti cajke?“

„Ne baš nešto.“

„Ni mama baš nešto ne voli cajke?“

„Ne voli.“

„A ja imam probleme s cajkama.“

„Kakve probleme?“

„Seksualne.“

„Takvih. Tu ti ja ne mogu pomoći.“

„Ne može mi nitko pomoći. Pitam se je li mi to kulturno nametnuto?“

„Ne znam.“

I to je bio sav moj razgovor s mojim ocem o toj temi. Njega nije zanimalo kako se taj moj problem manifestira. On mi nije htio ponuditi nikakvo rješenje i nikakav odgovor, prepustio me je mom životu. Samo je rekao:

„Nemoj se time baviti! Ignoriraj to!“

Ali ja više nisam mogao izdržati da netko za moju majku kaže da je bila doušnica nekadašnje tajne službe sigurnosti ili UDBE, da je bila suradnica ondašnjih tajnih službi sigurnosti ili UDBE.

Ja takvom odmah postavljam protupitanja:

„A tko to nije bio? Bila su takva vremena. Svi su nekoga drugoga špijunirali. Svi su imali nekakve tajne živote. Zar je to danas bitno? Bavi se ti današnjim vremenima, a ne nekakvim povijesnim rekonstrukcijama. Moja majka je bila intelektualka, a intelektualci nikad nisu znali gdje pripadaju. Nije ona bila nepismena trudbenica, nije ona noću bijelo platno tkala.“

„Nije li ona bila majka iz noćnih mora?“

„Bila je takva kakva je bila. Nije bila aljkava, bila je pedantna, a onda je kod nas stigao nacionalizam, siromaštvo i ratne traume. Onda je stiglo razočarenje u državu, onda smo mi postali dno te države i nastala je duboka povrijeđenost.“

„Nemoj mi o tome pričati. Ja od toga želim pobjeći, pa bježim u našu povijest i našu prošlost. Zato sam te valjda pitao o tvojoj majci.“

A ja se bavim uskraćenim ili neuskraćenim majčinim mlijekom. Bavim se ondašnjim normama i pravilima. Svejedno se pitam: zašto mi je moja majka uskratila svoje mlijeko, zašto je našla neku drugu ženu i zašto mi je njeno mlijeko bilo gorko? Jesam lija bio nevoljeno i neželjeno dijete? Jesam li ja već tada narušio svoju sklonost prema okusima i svoje prehrambene navike? I pitam se zašto sam ja odbijao to novo mlijeko? I zašto sam ja prešao ili nisam prešao na Bebimil, početnu mliječnu hranu?

Pitam se: jesam li ja postao takav zato što od svoje majke nisam primao hranjive tvari potrebne za rast i razvoj djeteta ili je nešto drugo posrijedi? I sada ja u tim staračkim godinama moram nešto o obiteljskoj prošlosti pitati moju senilnu majku ili moju majku sa simptomima senilnosti. Možda ona ima i Alzheimerov poremećaj ili nekakav drugi poremećaj, tko to zna? I tko zna što će mi ona reći? Pitanje je hoće li se ona nečega sjetiti? Hoće li se ona sjetiti skrivenih dijelova obiteljske prošlosti? Hoće li ona htjeti pričati o tome? Hoće li ona izaći iz svog labirinta sjećanja? Znam da su joj ondašnji

socijalistički drugovi prijetili psihijatrijskom ustanovom i prisilnim liječenjem elektrošokovima, ali ona je to otklonila i nekako se toga oslobodila. Pa se sada bori sa svojim unutrašnjim demonima. Stoga naravno da postavljam pitanje dojenja i odustajanja od njega:

„Mama, ti si odustala od dojenja i prepustila si me nekoj ženi koja je voljela narodnjake i cajke. Ona je neumorno plesala cajke, pa je stvarala gorko i otrovno mlijeko, koje ja nisam volio.“
„To je naša socijalistička partija odlučila i dovela je tu ženu. Bojala sam se da me ne optuže da sam sovjetski ili američki špijun.“

„Ali meni nije odgovaralo njeno mlijeko, bilo je gorko i otrovno. Od njega imam i dandanas traume.

Nikako da poništim taj gorki okus. Ona je znala pustiti cajke, pa je znala plesati cajke i od toga bi proizvodila gorko mlijeko.“

„Nismo to znali. Nismo znali da je sve to nekakva urota. Mi smo mislili da je sve u redu.“

„Ja sam mogao umrijeti od neishranjenosti.“

„Kažem ti da nismo to mogli znati.“

„Kako ste to saznali?“

„Netko je probao to njeno mlijeko.“

„I što ste tada otkrili?“

„Da je njeno mlijeko gorko i otrovno.“

„Pa ste onda prešli na Bebimil, početnu mliječnu hranu.“

„Pa smo onda prešli na Bebimil.“

„Znaš li ti da ja od tada vučem traume sa ženama koje slušaju narodnjake i cajke? Znaš li ti da su to moje psihološke traume iz djetinjstva? Prva moja trauma je bila s Majkom Omladinom, a sada sam doživio traumu s djevojkom u crvenoj haljini? Znaš li ti da moje oružje zakaže s takvim ženama?“

„Ja sam se tada nešto zakvačila s partijom, a oni su me smatrali kao medij za prenošenje ideologije, osjećaja, identiteta, povijesti i kulture prema tebi. Naravno da su te htjeli zaštititi od loših utjecaja i naravno da nisu dozvolili da to i dalje činim, pa su doveli tu ženu, novu dojlju.“

„Ali ta je žena proizvodila otrovno ili gorko mlijeko?“

„To nije bilo bitno.“

„Ali ta žena je voljela i plesala cajke i narodnjake?“

„Naš socijalistički sustav je bio strog, bio on pravedan ili ne bio.“

„Pa je od mene mogao stvoriti monstruma ili psihopatu.“

„Sve to je pohranjeno u našem pamćenju.“

„Pa ja tako zakazujem s ženama koje slušaju cajke i narodnjake. Dobro da idem u Japan, a tamo sam sreo ženu koja ne zna ništa o cajkama.“

„Eto vidiš, nekako si se snašao. Nisi postao mrski okupator, narodni neprijatelj i domaći izdajica.“

„Nisam to postao.“

„Možda bih ti to ja prenijela svojim mlijekom. Možda bih ti to ja prenijela svojom genetikom. Partija se toga rješavala na taj način.“

Pa ja tako nisam postao izdajnička duša i strani plaćenik. Jer partija i naš partijski sekretar su zabranili dojenje. Pa mi moja majka nije prenijela da govorim protiv Tita i partije, a što je stradao moj libido, to nikoga nije bilo brige. Moja mama je revidirala svoje stavove i uskratila mi svoje mlijeko i to je sve bilo u skladu s ondašnjom socijalističkom ideologijom. A ja nisam ni znao da se moja majka borila sa svojim karcinom. Da je ona iz ondašnjeg raja dospjela u pakao. Da je ona proživjela osobnu dramu s tim i onda se ispostavilo da je karcinom dobroćudan ili da se povukao. A ja sam nedugo zatim postao pionir i čega se iz tog vremena sjećam? Ne sjećam se privrženosti partiji i Titu, nego se sjećam da sam podvirivao drugaricama pod suknje. I sjećam se da sam nedugo zatim čitao Freudovo Tumačenje snova. Jer su me stalno proganjale razne opsesije, fobije i ružni snovi. I izgleda cijelog mog života nisam volio cajke. I borio sam se protiv toga da nitko ne govori da živim u disfunkcionalnoj i problematičnoj obitelji.

Nikome nisam davao do znanja da sam zapostavljen ili zlostavljan. Nikome nisam davao do znanja da moji roditelji ne poštuju moje razvojne faze, da moji roditelji ne uvažavaju moje potrebe i da dovoljno ne brinu o meni. Stoga sam da izliječim svoj očaj prestao slaviti Majčin dan. Briga mene za Ann Mariu Jarvis, njene karanfile i njenu majku. Odlučio sam tužiti i socijalističku partiju zbog nanesenih duševnih šteta i duševnih boli. Ako je Spencer Elden mogao tužiti grupu Nirvana zbog legendarne naslovnice albuma „Nevermind“, gdje su ga naslikali golog kako pliva prema novčanici dolara i ako je to seksualno zlostavljanje djece, što je onda zabrana mog dojenja. Pa time je socijalistička partija direktno utjecala i djelovala na moju opstojnost, moj imunitet i moje zdravlje. Od toga dana sam ja shrvan, živim sa slomljenim srcem i seksualno sam nefunkcionalan s ženama koje vole i plešu cajke i turbofolk.

Istina je da ja možda ne bih ništa ni htio s tim djevojkama koje vole i plešu uz cajke i turbo folk, ali ništa za to, valjda imam zagorske krvi, pa i ja kažem:

„Se bum vas tužil!“

Jer ja ne izmišljam laži, jer ja se ne volim parničiti, jer ja i danas doživljavam noćne more. Jer ja, pored ostalog teško dišem, šmrčem i kišem kad se aktivira ambrozija. Ne podnosim i ja peludnu groznicu i imam zdravstvenih poteškoća. I kako ja to rješavam? Zanimaju me velike ženske stražnjice, seks i tračevi. Ali to sad nije predmet moje tužbe. I sve je kao u socijalizmu, svi nekoga promatramo, svi nekoga špijuniramo i progonimo. Pa se ja čudim ili ne čudim poznatom esejisti, kritičari i leksikografu Velimiru Viskoviću što je tražio fotografiju neke žene s njenim istaknutim grudima. A toj ženi je baš danas to postalo neugodno, do danas nije, ali danas jeste, pa bi dotičnog tužila. A za mene su žene nerazumljiva bića, pa ja tako jednu ženu pitam:

„Jesi li ti onda sa mnom glumila sladostrašće?“

„Jesam.“

„Zašto jesi?“

„Zato što mi se glumilo.“

„Zar nisi doživljavala zapanjujuća sladostrašća?“

„Nisam.“

A ja si tumačim te njene odgovore kao rezultat nekakvih neuroza, nekakvog današnjeg nezadovoljstva i nekakvog današnjeg razočarenja. A da sam se ja znao izgubiti u bespućima njene g – točke, znao sam.

Nazvala me Hana, moja Japanska djevojka i pita me kad ću doći. Kažem joj:

„Uskoro dolazim, obavio sam svoj drevni obred, poplaćao sam račune, a i razgovarao sam sa svojom majkom.“

„Radujem se tvome dolasku.“

„I ja se radujem.“

Naravno da joj nisam pričao o djevojci u crvenoj haljini. U stvari ni nemam o čemu razgovarati, jer ničeg nije bilo. Nije bilo prevare, jer mi nismo kliknuli, jer se mi nismo poseksali. Ona voli cajke, ona voli snimati svoj seks, a ja to ne volim. Ja ni ne znam sumnja li moja japanska ljubav u mene ili ne sumnja? Misli li ona da ja nešto skrivam ili ne skrivam? Misli li ona da ja imam ljubavnicu ili nemam? Bitno je da ja imam s njom erekciju, da imam potrebnu seksualnu energiju i da sve funkcionira kako treba, a za ostalo me baš briga.

POGLAVLJE 13

Sreo sam Kedžu, znate on je onaj naš HSP-ovac koji je navodno bio u Vukovaru i koji nam brani cajke, jer one potječu od naših neprijatelja iz Srbije, one potječu naš adrenalin i agresiju, loše osjećaje i jugonostalgiju. S jedne strane on uvodi red u naš život, a s druge strane on uvodi nered. Jer on zalazi u naše kafiće i govori:

„Gasi to!“

Ali ima i onih koji kažu:

„Baš neću! Meni se to sviđa.“

„Razbit ću te k'o mačku! Znaš li ti tko sam ja?“

„Ne znam i ne zanima me. Probaj!“

I naravno da dolazi do sukoba. Pa netko nekoga premlati jer je za naše HSP-ovce svetogrdni čin puštati glasno cajke i turbofolk. U pitanju je i naša sveta vjera, naš svjetonazor i načela našeg življenja.

Pa Kedžo nekog takvog koji voli cajke i turbofolk premlati bejzbol palicom ili ga pokuša pregaziti svojim Mercedesom. Jer on je naš lokalni nasilnik kojemu je sve dozvoljeno, kojemu se tolerira i nemile i nasilne scene. I kao što sam rekao Kedžo voli zavoditi red, ali tom prilikom radi i kaos. A naša policija ništa ne poduzima, ne sprječava sukobe i nikoga ne razdvaja. Također toleriraju kad Kedžo i njegovi prijatelji viču:

„Za dom spremni!“

A to često viču, jer se kod nas u kafićima u posljednje vrijeme često slušaju cajke i turbofolk. I česti su sukobi, kojima neki ljudi plješču, a neki ih se zgražaju. Ja se pitam: „Do kada tako?“

Ali nema odgovora. Tako je, kako je.

Kedžo mi prilazi i rukuje se sa mnom kao da ništa nije bilo između nas dvojice. Kao da mi on nije preteo Damu s psetancetom. Pitam ga kako je ona, a on kaže:

„Odavno me je ona napustila. Više nije sa mnom, a za tebe kažu da si imao nekakvu Micu i da te ona tuži?“

„Imala je u sudu nekakvu sutkinju Jagodu, ali toj sutkinji su otkrili kriminal i razne malverzacije.“

„Ali tužba i dalje ostaje.“

„Bavio sam se tantrom, ali Mici nisam mogao omogućiti višestruka sladostrašća, pa me je tužila da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli.“

„I koliko ona traži od tebe?“

„400.000 kuna.“

„Stvarno dosta.“

„Stoga ja bježim iz zemlje.“

„Kuda bježiš?“

„Bježim kod Coce u Zimbabve.“

„I čime se tamo baviš?“

„Bavim se Crnkinjama i njihovim seksualnim problemima.“

„Imaš li ti dovoljno oružje za Crnkinju? Kažu da bijelci baš nemaju velike piše. Nemaju li Crnkinje veću anatomiju od našeg oružja?“

„I one doživljavaju strah i negativna iskustva sa svojim dečkima. Sam kažeš da Crnci imaju velike penise? Pa ako netko ide prema tebi s oružjem od 30 ili 40 centimetara, moraš se uplašiti i živjeti u strahu.“

„I onda ti tu uskačeš?“

„Onda ja tu uskačem. Prvo ja tješim te žene, pa ih smirim, pa onda vodim ljubav s njima i one dožive što dožive. Bitno je da se one ne osjećaju frigidnima.“

„Tebi dobro i njima dobro.“

„Meni dobro, ali i njima dobro. Ne kaže li Hegel za to: „Sretan je onaj koji je svoje postojanje uskladio sa svojim posebnim karakterom, htijenjem i voljom, pa na taj način, u svom postojanju, uživa u samom sebi.“

„Nego, pusti sad to. slušaš li ti cajke i turbofolk?“

„Ja ti prema tome osjećam averziju. Moja bivša žena mi je rekla da mi je to od majke i njenog gorkog mlijeka. Znaš li ti da je socijalistička partija mojoj majci zabranila da me doji, da ne bi prenijela svoje neprijateljske stavove prema socijalizmu, pa me je ova dala nekakvoj seljančici na dojenje.“

„I što je dalje bilo?“

„Seljančica je voljela narodnjake, pa je na njih plesala i stvarala je gorko mlijeko.“

„To zna biti neugodno.“

„Netko se od mojih dosjetio i preporučio mi Bebimil.“

„Vidiš da se pronašlo rješenje.“

„Ali kod mene su ostale trajne posljedice i kontraindikacije.“

„Kakve posljedice i kontraindikacije?“

„Meni se moj penis ne diže na žene koje slušaju i plešu cajke, čoček i turbofolk. Prvo je to krenulo davno, u prošlosti s Majkom Omladinom, a na kraju i nedavno s djevojkom u crvenoj haljini.“

„Dakle, tebi ne moram govoriti o negativnostima cajki i turbofolka.“

„Ne moraš.“

„Nos te dobro služi?“

„Služi. No, ne razumijem zašto me to pitaš?“

„Ti imaš problem s kemijom između muškarca i žene. Tebi nije bitan moral, koliko ti je bitan taj zakržljali organ. Tebi ne funkcionira ili je zakržljao Jakobsonov ili vomerozalni organ. Taj organ ili ti senzori služe za detektiranje ženskih feromona. No ti onjušiš ženu, a ona pleše cajke i turbofolk i proizvodi ljute ili gorke feromone, pa ti to ne odgovara. Pa imaš problema s erektilnom funkcionalnošću.“

„Hoćeš reći da žene i dalje proizvode ljute i gorke feromone, kao što je ona seljančica proizvodila ljuto ili gorko mlijeko?“

„Baš to ti kažem. Cajke su za nas štetne. Muškarac se više ne bori za ženu, on je grub i agresivan, muškarac više nije lovac, jer žene plešu na cajke i proizvode ljute i gorke feromone.“

„Hoćeš reći da i drugi muškarci imaju s tim probleme?“

„Naravno da imaju.“

„A našim ženama se to ne može utuviti u glavu. Ne može im se utuviti da od toga odustanu.“

„Ne može.“

Inače, naše žene nose svoj intimni miris i svoje feromone, svoj tajni biološki signal, a onim ženama koje to prikrivaju bih savjetovao da se premazuju vaginalnim iscjetkom, jer će samo time privući voljenog muškarca. Inače, to se zove vabbing, a nekim muškarcima je to gadljivo, a nekima nije, nego im je privlačno. Neki muškarci vole miris ženskih genitalija, miris ženskih tjelesnih tekućina, takozvani feromonski parfem, neke to uzbuđuje, neke to izluđuje, neke to psihološki privlači, a neki to ne vole. Pa bi tako naše žene ako imaju zdravu želju za seksom i žele seks ili ako žele biti zavedene, trebale koristiti vabbing. Jer ima nas muškaraca koji imamo slabiji seksualni nagon, kojima se smanjio libido, koji smo erektilno disfunkcionalni, kojima su se smanjili testosteroni i spermatozoidi. Pa ja kažem Kedži:

„Dobro da si mi ti to rekao. Kod naših žena nisam postizavao željene rezultate, padao sam u očaj, gubio samopouzdanje, stvarao si komplekse, besciljno preživljavao godine, a liječnici, psihijatri i seksolozi nikako nisu mogli utvrditi u čemu je problem. Još jednom hvala ti za sve.“

Kedžo je otišao, a ja sam razmišljao našim nagonima, refleksima, emocijama, biološkim motivacijama i genetski ugrađenim instinktima. Razmišljao sam o mom zakržljalom i hipertrofiranom organu za njih i ženske feromone. I odlučujem da je krajnje vrijeme da idem u Japan. Tamo me čeka moja japanska ljubav koja ne zna za cajke i gorke feromone. Tamo ću se ja uravnotežiti, tamo će moji testosteroni doći na normalnu mjeru, tamo će profunkcionirati moj

hipotalamus, moja hipofiza i moja amigdala, tamo ću se ja osloboditi od mojih boleština.

Tamo ću ja aktivirati moje potisnute nagone. Tamo ja neću biti nesretan. Jer Hana se za mene uređuje, šminka se, uređuje kosu, kupa se i uvijek je raspoložena i spremna. Meni Kedžo ne mora pričati o estetici provincijskog kupleraja, rupčagama gdje trešte cajke i zadimljenoj seoskoj birtiji. Meni ne mora pričati o našoj vulgarnosti, našem kriminalu i našoj primitivnosti. Ja jednostavno nemam predrasuda prema toj glazbi ili imam? Ja jednostavno ne plešem na zvukove Cece, Lepe Brene, Nade Obrić, Šerifa Konjevića i Halida Bešlića. Ja umjesto ugodnih snova odmah doživim snomoricu i spreman sam na razne gadosti. Jer kažu da runda cajki izaziva seks na javnom mjestu. Naime, to se dogodilo u Dubrovniku ili Splitu. Pa su tako žene u otvorenijim društvima puno otvorenije i slobodnije.

Ali ne znam zašto meni ne odgovara kad plešu cajke? Ne volim kad netko zamotava žene, ne volim kada netko skriva žensko lice, ne volim kad netko potiskuje žensku seksualnost i ženske hormone. Stoga ja volim kad mi žene upućuju seksualne signale, bili oni verbalni, bili oni neverbalni. Volim ja kad me žena svjesno ili nesvjesno zavodi. Kad joj se oči sjaje, zjenice šire, oblizuje usne, a koža kad se crveni. Ne znam što da kažem u vezi ženskog intimnog mirisa i parfema? Ne znam što da kažem u vezi tog tajnog, erotskog biološkog signala? Kad žene premazuju tijelo vaginalnim iscjetkom. Nekim ženama bih to tolerirao, a nekima baš i ne bi. Jer se zna dogoditi da mi je nečija vagina zastrašujuća i odbojna, a nečija nije. To se inače zove vabbing, i time žene naglašavaju svoje genitalije i feromone i svoju zainteresiranost.

Stoga ipak Kedži trebam reći da su oduvijek, a i sada, postojali plesovi: plodnosti, porođajni plesovi i svadbeni plesovi. No, on nam nameće dominantnu mušku kulturu, on ne želi žensku kulturu i ženski trbušni ples. On želi da se žene stide i srame svoje seksualnosti. On time promiče svoj patrijarhalizam i stare kršćanske

vrijednosti. Za njega su cajke nešto prljavo i nemoralno. Ne vidi on u tome zabavu i rekreaciju. Ne vidi on u tome buđenje ženske seksualne i orgazmičke energije, koja ide od zemlje, preko vagine, maternice, jajnika, do grudi i mozga. Pa zar to ne promiču pjesme: arabeske, čalge, talave, manele, uz daire i tarabuke. Stoga ga pitam:

„Pa zar ti ne voliš Shakiru i guzotres što promiče ona Vukovarka Sara Seifert? Te žene ili boginje su poslane od Boga, one nas provociraju, one su naše svećenice i čuvarice Nebeskih svetosti. One plešu svoj trbušni ples plodnosti, svoj Chocek ili Chengi.“

„Misliš na onu što tvrka u Plesu sa zvijezdama, misliš na onu što nas poziva na parenje?“

„Upravo na tu.“

„I što ona ima s cajkama i turbofolkom? Ne pleše li ona na našu zapadnjačku glazbu? Nema ona veze s Istokom.“

„Nema. Samo i ona vrti svojom stražnjicom i simulira seks. Nekog i ona provocira.“

„Brige mene kako će naše žene vježbati i oblikovati svoju zadnjicu, trbušne mišiće, bedra i struk. Briga mene što će naše žene raditi u teretanama i fitnes centrima. Kako će oblikovati svoje tijelo. Ja se brinem za opći ukus i jugonostalgiju.“

„Ja ti imam kočnicu u mozgu na cajke.“

„Moraš ići kod nekog medicinskog vještaka, a on ti mora izmjeriti efedrin u krvi. On ti stimulira metabolizam i utiče na snagu mišića. Možda ćeš morati ići na operaciju.“ „Kakvu operaciju?“

„Što ja znam, pa nisam ja medicinski vještak.“

Ja znam da Kedžo mnogo toga zna, ali on ne zna da takva operacija košta 100.000 eura. Ja sam to doznao kada sam nazvao jednog takvog medicinskog vještaka. Pitao sam ga nešto u vezi te operacije, a on mi nije ništa znao odgovoriti. Iz toga sam zaključio da on ništa o tome ne zna. Da on nema blage veze s tim.

Inače, ja sam kupio kartu za Japan i odlučio sam pobjeći od te naše hrvatske svakodnevice. Jer umjesto da vidim nekakav napredak ili čuda o kojim stalno govori naš licemjerni premijer, ja vidim nazadak i negativnosti, rast cijena, inflaciju, recesiju i nazadak, ja vidim samo civilizacijsko ruglo, korupciju i zaostajanje. Kod nas je život kao u nekadašnjem crtanom romanu „Alan Ford“. Jer tamo postoji Grunf i njegove mudre izreke. Stoga, ja vidim živo blato u kojem se mi koprcamo, a u koji su nas doveli ovi naši bajni političari. I briga njih kako mi živimo, oni dobiju svojih 20.000 kuna i imaju dovoljno za život, a kako ću ja sa 2.700 kuna preživjeti sve to, nije ih briga. Uz to, briga njih hoćemo li mi preživjeti zimu, hoćemo li se moći grijati i hoćemo li mi imati što za jesti. Oni se brinu za sankcije Rusiji i za podršku Ukrajini. A ja ne znam što da o svemu tome mislim, i ja sam za Ukrajinu, ali treba i živjeti i preživjeti. Ali da mi je teško, teško mi je, da nam se crno piše, crno nam se piše. Da ćemo osiromašiti, osiromašit ćemo, da će nam inflacija i poskupljenja naškoditi, naškodit će nam. Da se nakon ove zime nećemo oporaviti, nećemo.

Stoga je moj odlazak i povratak u Japan bezbrižan. Ja odlazim tamo bez briga. Tamo ću živjeti kako želim, neopterećen bilo kakvim problemima. I ne trebaju mi knjige za samopomoć, za life coach. Osjećam da ću se u Japanu ponovo roditi, da ću se izdići iz ovog našeg živog blata. Prije toga pitam Peru:

„Ideš li ti sa mnom u Japan ili ne ideš?“

„Ne idem. Meni je ovdje dobro.“

„Ali obećao si mi da ćeš ići sa mnom?“

„Obećanje, ludom radovanju.“

„Zašto ne ideš?“

„Ne da mi se više truditi oko žena. Prestar sam ja za to.“

„Ali obećao si toj ženi da ćeš doći?“

„Štošta sam ja u životu obećao. Ti si mi obećao da ćeš pročitati moj uradak „Majka Omladina“, pa nisi.“

„Pročitat ću to!“

„Onda pročitaj!“

„Zbogom ili do viđenja.“

„Zbogom!“

Pa sam se ja tako nakon dugog vremena oprostio od Pere. Nisam ja zarobljen u prošlosti, a on izgleda jeste. On stalno misli na socijalizam i na ondašnje reperkusije. Jer on se boji te Japanke, jer ona može štošta tražiti od njega, a to može biti bolno i netko nije spreman na to. Netko se osjeća kao Mick Jagger, a netko se ne osjeća. Izgleda da se Pero ne osjeća kao Mick Jagger. On će radije patiti u Hrvatskoj, on će radije živjeti u svojim otrovima, nego što će nešto poduzeti u Japanu. On nema ništa jaggerovsko u sebi. Stoga mu se ja ne namjeravam osvetiti, ali mu to ne namjeravam oprostiti. Jednostavno ću to sve zaboraviti, a on neka nosi bol sa sobom. Izgleda da on ne želi osvjetliti tamne prostore svoje duše i ne želi se prikladno oprostiti od bliskih osoba. A ja ću ga upamtiti kao ništkoristi i kukavicu. Svatko umire sam, pa će i on to morati učiniti. Naravno da mu ja neću ići na sprovod.

POGLAVLJE 14

Vratio sam se u Japan, ali umjesto da mi se moja Japanka obradovala, da mi je ona omogućila popodnevni drijemež, da mi je omogućila popodnevno opuštanje i popodnevni seks, da je bila raspoložena i pustila pjesme koje smo mi voljeli. Ona to nije učinila. Mora da se ona probudila umorna i neraspoložena. Trebala je biti spokojna, poslušna i suzdržana, a ona je bila nestabilna i neurotična. Mora da je tijekom svog sna doživjela noćne more i košmare, pa je razmišljala u relacijama uspješne ili neuspješne žene. I ne znam koja je žena prevladala, ali znam da je ona procijenila da živi u toksičnoj vezi sa mnom. A ja sam zbog nje prodao apartman na moru i svoju djedovinu. Istina je da mi to ničemu nije koristilo, da su troškovi održavanja bili preveliki, ali ipak sam ja učinio nešto za čim žalim svaki dan. I mislim da mi je ona podvalila jer ja sam sanjao svoj japanski san, a sada sam shvatio da nema ničega od toga.

Pa sam ja jednako ljut kao što je Hana. Pa se ni meni više ne da voditi ljubav s njom. Jer i meni je dosta njene emocionalne prtljage, njenih kognitivnih problema, njenih hormonskih poremećaja, njenih srčanih problema, njenih glavobolja, njenih atavizama i njene prošlosti. Meni je dosta toga što ona cijelo vrijeme misli na sebe, što puno radi i što svoj novac štedi i ne troši. Do sada sam ja to tolerirao, a od sada neću. Jer Hana ne podržava moje ciljeve, ne uvažava me i ne podržava me. Baš me briga što su nju zeznule bajke i Hollywood. Više neću biti princ na bijelom konju. Živjet ću svoj život, sretno ili nesretno, ali bez Hane. Ako me ona više ne prihvaća, onda me ona više ne prihvaća. Jedino što mi je to mogla javiti kući, pa nisam morao dolaziti i plaćati skupu zrakoplovnu kartu. A u posljednje vrijeme smo voljeli sličnu glazbu:

- 1. Wham: Wake Me Up Before You Go Go**
- 2. Bobby McFerrin: Don't Worry, Be Happy**
- 3. Gloria Gaynor: I Will Survive**
- 4. The Bee Gees: Stayin' Alive**
- 5. Queen: Don't Stop Me Now**

6. Billy Joel: Uptown Girl

I što još mogu reći, nego da se Hana dobro isplakala, jer to pozitivno utječe na naše tijelo i um, ona mi je spremila moju garderobu i po stolu je rasprostrla moje fotografije s djevojkom u crvenoj haljini. Uz to, se žalila na glavobolju, na fibromialgiju, na moždani udar i da ću joj ja stvoriti tumor u glavi. Ali ako sve to ima, zašto ne prestaje nesuvislo pričati i neartikulirano vikati? Jer ona već sada ima migrene, jer ona već sada osjeća stres, jer ona već sada osjeća bol. Ja sam joj predložio tablete i akupunkturu, a ona me je poslala u onu stvar. Pa se ona žalila na bolove u mišićima, ekstremni umor i tjeskobu. A ja jednostavno nisam znao je li to san, je li to košmar ili je java. Jer Hana se osjetila izdana i prevarena, pa da joj se ne uruši život, ona je urušila moj život. Za nju je to bilo bolno saznanje i ona ga nije mogla otpjeti. A ja nisam htio dočekati njen slijedeći korak, jer nije išta pomoglo reći joj da se ništa nije dogodilo. Jer. iako ja to nisam znao, moja japanska ljubav je postala ljuta guja, a ja se bojim ugriza ljute guje. Jer se sjećam knjige Ivane Brlić – Mažuranić: „Priče iz davnine“ ili „Šume Strinorove“ o ženi ili šumskoj guji koja se zna polakomit za mladim svračićima i isplazit jezik. Jer ta zmija ili ljuta guja je utjelovljenje zla i najbolje je pobjeći od nje. Jer nitko ne voli kad na njega netko viče i urla, kad se netko ljuti bez veze. .

To nije bilo u skladu ni sa mojim tjednim, a ni mjesečnim horoskopom. Moj tjedni i mjesečni horoskop su mi govorili da ću biti sretan i uživat ću u ljubavnim zagrljajima s mojom japanskom ljubavi. A sada doživljam suprotno jer ona je rasprostrla moje fotografije s ženom u crvenoj haljini. To joj je bio nekakav dokaz da sam je prevario, to joj je bio dokaz da sam je nečim opteretio. I sada ja stojim na putu njene sreće jer ja više nisam dobar čovjek. Jer ja više nisam njena ljubav. A ona izgleda užasno slaba, izgleda užasno jadna. I ja više ne razumijem što mi ona govori. Inače, ne razumijem žene što mi govore, a posebno ih sada ne razumijem kada su ljute, nervozne i na granici pucanja. Ja znam da su Japanci ljubitelji meditacije, ali pitam se: zašto moja Japanka nije ni početnica u

tome, pa nije eliminirala stres, pa nije bolje spavala, pa nije eliminirala ljutnju i bijes. Pitam se: zašto ona ne prakticira ajurvedu, kad sam joj nedavno kupio knjigu o tome, kad mi prakticiramo zdrav način života. Ja sam odmah shvatio da mi više nismo kompatibilni, jer uz sve to, moja ljubav se ošišala na kratko. Time mi je pokazala da mi više nismo bliski, da mi nismo ni slični, da se mi više ne poštujemo, da smo se mi zapitali jesmo li sa pravom osobom ili nismo?

Jednostavno je nestalo romantike i leptirića u stomaku. A ja sam postao ljut i kontrolirajući muškarac. Dobro da nisam postao nasilnik i zlostavljač. Jer slavno je sve počelo, a neslavno završilo. Dobro da Hana nije doživjela moždani udar, jer ona se jako uzбудila. Prvo je izgubila vid, pa je počela zamuckivati, pa su joj počele trnuti ruke i mora da je to početak moždanog ili srčanog udara. Ili dok mene nije bilo njoj se izgleda aktivirala menopauza. Ili je uzela previše aditiva, konzervansa i industrijski prerađene hrane, pa je doživjela svoj moralni pad. Zato je ja nemilosrdno ne osuđujem, ali ne želim ništa s njom imati. I pitam se: je li flert i koketiranje prevara? Kod nas ozbiljnijih i starijih partnera prevara je seksualni ili intimni odnos, a seksualnog ili intimnog odnosa između mene i djevojke u crvenoj haljini i nije bilo. Stoga ne znam zašto se moja Japanka uzбудila i uznemirila?

I nije ona mene uhvatila ni u kakvoj laži i u nikakvoj prevari. Možda je ona sanjala seks i prevaru, možda je ona sanjala taj svoj ponor depresije, ali u stvarnosti se ništa nije dogodilo. No, Hana je i dalje nesretna i misli da je sve propalo. A ja sam se zaželio velike guze kakve imaju naše žene i to je sve. Jednostavno, pored tih malih japanskih guza, nisam mogao odoljeti velikoj guzi koju je imala djevojka u crvenoj haljini. To je bilo jače od mene. To je trebao biti jednokratni seks. Jer, nisam ja bio u nesretnoj vezi, nego sam se zaželio velike guze djevojke u crvenoj haljini. Zato se ne smatram užasnom osobom, zato ja nisam grozan i zao. Zato mislim da bi mi

moja Japanka trebala oprostiti. Ali ako neće, nitko nije kriv i nemamo si mi što zamjeriti, dok je išlo, onda je išlo.

Ako je žena Rafe Nadala, njemu oprostila prevaru s Shakirom, zar nije to mogla i moja japanska ljubav? Pa nisam ja nju prevario s SWhakirom, ustvari nisam je ni sa kime prevario. Ustvari sam joj htio organizirati putovanje u znaku ljubavi ili medeni mjesec. No, baš me brige za njene snove. Neka si ih ona objašnjava kako zna i umije. Ja sam bio u svom iskušenju, ali sam se iz njega izvukao. Stoga, baš me brige za Carla Junga koji upozorava na snove koji se ponavljaju i koji imaju proročku funkciju. I baš me briga što je Hana nekoliko puta sanjala preljub, što je vidjela moju seksualnu želju za velikom stražnjicom djevojke u crvenoj haljini. Što je to značilo naš rastanak i gubitak poštovanja. Zar nije velika stražnjica djevojke u crvenoj haljini nešto primarno, nešto podsvjesno i nešto privlačno? Ne treba u tome tražiti dublje značenje, ne mora to biti ničiji poremećaj. I ne mora Hana zbog toga sanjati noćne more, noćne traume i snomorice. Ne moraju se kod nje aktivirati posljedice nekakve traume iz prošlosti. Zar nije Hana mogla sanjati da je netko progoni, da pada, da leti, da joj ispadaju zubi, da se utapa ili da je gola pred puno ljudi? Zar je baš morala sanjati varanje ili nekakvu prevaru?

Ja jednostavno pređem preko toga. Mene to ne zanima. I znam ako nešto ide, onda ide, a ako ne ide, onda ne ide. I možeš ti to analizirati koliko hoćeš, možeš ti to sagledavati iz kojeg kuta hoćeš. Možeš koristiti astrologiju, Mars, Uran i retrogradni Merkur. No, otkrio sam da mi se sviđaju Japanke jer one ne znaju i ne vole cajke i turbofolk. One vole umjerenu glazbu, pa tako i ja volim umjerenu glazbu. Volim živjeti aktivno, i volim što Japankama ne luduju geni i hormoni. I sve je to tako do nedavno bilo, a od nedavno je i Hana poludjela. Ako sam ja eliminirao ljutnju i bijes kada sam dobio otkaz, onda je to mogla i ta moja japanska ljubav. I mogla me je pitati: jesam li ja imao što sa tom ženom u crvenoj haljini, ali me ona nije htjela pitati i prekinula je sa mnom jednom za svagda. Pitam se: zašto joj je povrijeđen ego i zašto je meni pretvorila život u pakao, a

ja sam tu ženu u crvenoj haljini odbio? Jednostavno nisam htio tu njenu veliku stražnjicu. Stoga se pitam: zašto mi je umjesto dobro, kako sam očekivao, krenulo naopako i nizbrdo? Pitam se: zašto se moja japanska ljubav nada mnom osvećuje? Zašto mi je sve to neugodno i zašto ja također želim sve prekinuti? Jer i u meni je sve prekipjelo.

Pitam se zašto netko pretjeruje u razmišljanju? Zašto ju to umara? Zašto joj se nisu uključili obrambeni mehanizmi njenog uma? Uz sve to, moja japanska ljubav je nesnosno vrištala i arlaukala na japanskom meni u lice. Ja je ništa nisam mogao razumjeti jer ona je neartikulirano urlala, psovala, necivilizirano se ponašala i lupala po stolu. I što mi je drugo preostalo nego da pokupim svoje stvari i svoje kofere i odem glavom bez obzira. Jer što da radim sa sumnjičavom, paranoičnom i uplašenom ženom. Ja sam do nedavno bio muškarac iz njenih snova, a ona sada u meni vidi sve ono najgore u životu, a ja normalno tražim odmak od takve osobe. Ustvari ne želim da ona doživi srčani ili moždani udar. Moram biti na oprezu, jer što će mi žena sa srčanim problemima. Ne želim ja da joj dotok krvi u srce iznenada stane. Jer hvatala se je ona za svoja prsa.

Ja želim spriječiti njen srčani udar. Želim spriječiti njene zdravstvene probleme. Želim da ona utihne i sve bude kao prije. Jer ona se rastrojila, jer njoj su naišle sumanute ideje, jer njoj ne funkcionira logična strana mozga. Ona uopće ne funkcionira normalno. Jer ona je dotakla granicu koja omeđuje dobro od zla, jer ona je dotakla granicu svoje izdržljivosti, svog privida i svoje stvarnosti. Ona je dotakla granicu našeg spajanja i našeg razdvajanja. Ona je prešla granicu dopuštenosti i dopuštenog. Ona je prešla nekakvu granicu pristojnosti, ona je prešla svoj kulturni zaokret i zašla u nekakvo svoje ludilo. Njoj se aktivirao njen spontani mozak, a otkazao je njen oprezni ili balansirani mozak. Njoj su otkazale sve društvene norme i kontrole. Ona neartikulirano viče i govori:

„Ti si lažov i licemjer. Ti si govno od čovjeka. Jedno pričaš, a drugo radiš. Ne želim te više kraj sebe.“

A ja znam da ovdje u Japanu zna djelovati amok, duševna rastrojenost gdje bolesnik pod utjecajem svog adrenalina trči s bodežom, a ja se toga bojim. Uopće nisam pripremljen za tu situaciju. Nisam pripremljen družiti se s nekim tko nenormalno funkcionira i tko je doživio živčani ili nervni slom. Pa se stoga ni ne branim, pa se ni ne pitam koji je uzrok, a koje posljedica takvog psihičkog stanja. Pa se pitam kako se mojoj Japanki toliko narušilo zdravlje, zar joj nisu pomogle vježbe disanja i meditacije. Ali nisam ni ja ravnodušan na sve to, ne želim ja netragom nestati, želim spasiti živu glavu, brinem se i za sebe, ne želim ja doživjeti nekakvu zagonetnu smrt. Jer ja sam uočio moždanu maglu kod moje nekadašnje japanske ljubavi.

A kada kod nekog uočiš moždanu maglu, to nije dobro. Jer taj kod koga se uočava moždana magla, zna biti neraspoložen, imati ili nemati energije i zna biti nasilan i agresivan. A ja se pridržavam naše stare mudrosti: makni se s puta, ide baba ljuta. Pa tako nikome ne ublažavam stres, briga me kako tko spava, da li je tko umoran ili kognitivno opterećen, da li je tko mrzovoljan ili mu nije nešto po volji. Pa ja takvome ne preporučujem hodanje, jer hodanje i šetnja potiču bolji protok krvi i kisika kroz tijelo. Jer hodanje potiče bolju cirkulaciju i bolji rad mozga. A pored svega, ja bih Hani preporučio da se obrati za pomoć liječniku. Jer joj ja ne mogu pomoći. Stoga odlazim od Hane. Prvo nazivam Ašvanjija i kažem mu:

„Ponovo sam se vratio u Japan, ali Hana je pukla. Otjerala me je od kuće. Pošalji joj sestru, da si ne bi nešto učinila.“

„Ništa te ja ne razumijem. Ti si se vratio, a Hana je pukla?“

„Pošalji svoju ženu kod Hane, ona je pukla ili se rastrojila.“

„Iz čista mira je pukla?“

„Netko joj je poslao moje fotografije s nekom ženom.“

„Što si ju prevario?“

„Nisam.“

„Ništa ne razumijem, ali idem s ženom do Hane.“

I baš me briga što se dalje događalo. Baš me briga što je Hana doživjela svojevrzni Amok. Što je bila luda s nekontroliranim bijesom, što je bila nezadovoljna i nekontrolirano se ponašala. Što ju je tukao njen adrenalin i što je bila mentalno poremećena. I ne znam ja hoće li ona upasti u svoju nekadašnju gimnaziju i početi tamo nesmiljeno pucati iz vatrenog oružja. Jer prve traume u životu nastaju baš u gimnazijama. Nakon što je Hana doživjela mobbing, sada je doživjela i izdaju i prevaru. I naravno da je poludjela. I naravno da se ja ne osjećam krivim i stoga odlazim od nje. Jer ne želim doživjeti nasilje i rezultate njenog bijesa. Jer ne želim da ona nadmaši zločin nekog svog prethodnika. Ne želim da ona nadmaši zločin Andersa Brevika. Jer i ona je jednako razočarana i ljuta. Jer ne postoje ljudske zajednice bez luđaka. I briga mene hoće li Hana pronaći lijek za svoje ludilo. Za svoju sumanutost, za svoju mahnitost, za svoju bezumnost, za svoju zamagljenost svijesti, za svoju psihičku poremećenost.

A ja sam previše sebičan da bih joj se pridružio, da bi se s njom bavio, da bih je liječio i izliječio. Jer ja mislim da imam pravo na malo sreće i zadovoljstva u životu. Dosta je bilo nesreće i jada. Imam ja svoja mjerila u vezi s tim. Ipak nisam ja kršćanin da govorim i činim:

„Ljubi bližnjega svoga kao sebe samoga!“

Pa ne želim nikoga tješiti i liječiti, želim biti u pravu, a drugi u krivu, nikoga ja ne sažalijevam, pa ni samog sebe, nikome ne pomažem i ne želim napustiti svoju udobnost. Kako mi Hana nije ostavila mogućnost da se branim, ni ja njoj neću pomoći i neću se njome baviti. Pitanje je: koliko bi to dugo moglo trajati, a možda se ona od toga nikad ne oporavi. Možda ona vječno ostane takva. Ja bih ipak htio umrijeti sretan, a ne ogorčen i razočaran. Ne trebaju meni jednodnevne ili dvodnevne utjehe. Ne želim ja ženu koja urla, koja je očajna i koja stalno plače. Ja želim biti zdrav i dugovječan i želim takvu ženu pokraj sebe.

POGLAVLJE 15

Ašvanji me nije ni pitao gdje ću ja spavati, gdje ću ja boraviti, ali to je njegov problem, nije moj. Ja sam odlučio posjetiti Ichiko, inače to ime ima njihova poznata pjevačica Ichiko Aibe, a nju je moja Japanka Hana ponudila Peri. Prije nego što sam prvi puta išao kući, posjetio sam Ichiko, pa joj kažem:

„Imam dobrog prijatelja Peru. On je inače sramežljiv, jer pisao je zabranjene knjige, pa se ondašnja socijalistička partija grubo obračunala s njim. On ima traume iz prošlosti, ali meni se čini da ih je izliječio.“

„Kako on izgleda? Izgleda li on mladoliko kao što vi izgledate?“

„I on izgleda mladoliko.“

Pa joj pokazujem njegove slike s mobitela. Ichiko je zadovoljna i govori mi da mu mogu reći da dođe. No, Pero nije došao i sada joj to želim reći prije nego odem kući. Valjda je red reći da se on uplašio i nije sa mnom došao. No ne znam kako ću joj ja to lijepo reći jer se ja osjećam emotivno i tjelesno istrošen i ispražnjen, jer ja ne vladam situacijom.

Ali znam da postoji mnogo teorija ljubavi i da ih je sve teško razumjeti jer ih oblikuje biologija i naša osobna iskustva. A što se tiče biologije, rekao bih da je tu sve u redu s Perom, njegovi geni su u redu, ali njegova osobna iskustva baš i nisu u redu. Kad je napisao „Seksualni vodič za ruralne barabe“, svi su se na njega okomili, svi su od njega nešto tražili i on to nije znao riješiti, a ni razriješiti. Pa mu se narušio njegov estrogen, pa su mu se narušili njegovi testosteroni. Pa je sve to utjecalo na njegovu kulturu, njegovu obitelj i na društveni utjecaj. No, ja više ne bih pričao o Peri, za mene je on prošla svršena priča, sada sam ja tu kod Ichiko i htio bih

iskoristiti novonastalu situaciju. Htio bih iskoristiti novonastalu situaciju u svoju korist.

Pa mi Ichiko kaže:

„S tim stvarima ste došli od kuće?“

„Ne, Hana se na mene naljutila, otkazuje mi gostoprimstvo i odlazim kući. Nazvat ću nekakav hotel i pronaći ću ja smještaj, dok čekam kartu za kući.“

„Možete spavati kod mene.“

„Vi bi me primili?“

„Nego što i vi ste se trudili oko mene.“

Pitam se tko je tu kome oslonac, a tko kome konkurencija. Pitao sam se mogu li se ja zaljubiti u Ichiko ili ona u mene i bi li to bila ljubav na prvi pogled ili na prvi krevet. Osjetio sam leptiriće u stomaku i odmah sam čekao daljnji razvoj situacije.

Ichiko mi pravi krevet za spavanje i kaže:

„Sigurno ste umorni. Jeste li gladni?“

„Nešto ću pojesti, ali želim pričati s vama.“

„Što me želite pitati?“

„Radite li vi?“

„Radim, ali danas sam slobodna.“

Ne znam što je sa mnom, ali ja osjetim potrebu za bliskošću s tom ženom, potrebu za intimnošću, i seksualnim zadovoljenjem. Takav sam, takvog me majka rodila. Ja mislim da je seks izmišljen zbog sladostrašća ili zbog muško – ženskog druženja. I da treba iskoristiti svaku priliku koja vam se ukaže.

Jer seks liječi glavobolje, oslobađa oksitocin i endorfine, uravnotežuje razne cikluse, uspostavlja se bliskost između partnera. A ja Ichiko doživljam kao mačku koja zadovoljno prede. Doživljam je kao sestru s kojom se seksam. Podsvjesno mi je privlačna i odmah sam se zaljubio. I pitam se je li na djelu zakon privlačenja? Je li naš um emitira tu energiju i je li nam se nešto poklopilo? Ne usudim se pitati je koja joj je seksualna poza najdraža, a to bih je najradije pitao. Pitao bih je voli li ona misionarsku pozu, doggy style, kaubojku ili žlicu? Briga mene za Hanu, mene brine da li je ta nova žena psihopat, narcis ili makijavelist. Naravno da ne voli cajke i da ne zna za njih.

Kažu da je to ljudska mračna trijada, to je mračna trijada ljudske osobnosti, a ja bih htio jednu normalnu ženu male guze, dugih nogu i velikih grudi. Jer to je moje uvriježeno uvjerenje i to su moje preferencije. I da voli seks, koliko ga ja volim. Da zadrhti kada joj diram erogene zone i tijelo. Da uživa sa mnom i da doživi svoje kozmičko ili svemirsko sladostrašće. Jer za mene je svaka nova žena novi put do užitka. Jer ja bih htio biti seksualno sretan, a Ichiko mi to može pružiti. Jer ja sam već zaboravio na Hanu, ona je moja daleka prošlost. Jer Ichiko me uzbuđuje, potiče me na bolji seks i ima potrebnu empatiju za mene. Pa sam ja tako na svom konju i mislim da imam najbolji seks u životu. Pa imam zadovoljavajuću erekciju, pa imam intenzivna sladostrašća. Pa radim na tome da usporim, da ovlažim i podmažem Ichikinu vaginu. I ništa mi se to ne gadi, sve mi se to sviđa. Pa se i ja volim maziti ispod plahti, pa se volim seksati s njom.

Poanta svega glasi da ja volim u nekoj ženi probuditi oksitocin i dobro raspoloženje. Prvo obavim senzualnu masažu, pa predigru, a na kraju volim ja kod žene izazvati sladostrašće. Pa je tako bilo i sa Ichiko, ona se jedna nije ni snašla, a ja sam zauzeo misionarsku pozu, pa bočnu pozu, pa pozu žlice, da bi sve završio sa doggy stylom. Ona jedna nije ni shvatila što ju je snašlo, a ja je pitam: „Kako je bilo?“

Ona šuti, pa joj ja ponavljam pitanje:

„Kako je bilo?“

Ponovo joj je trebalo vremena da se pribere, pa kaže:

„Jako dugo ja to nisam radila. Pustite me da se saberem.“

Nakon toga ja zaspim jer više nisam nesretni muž slomljena srca. U sebi mislim da je Ichiko doživjela sladostrašće, ali to ne želi priznati. Kako me ne tjera iz stana, ja mislim da joj ti puteni užitci odgovaraju, ali za moj mir bi ipak trebala reći da joj se to sviđa. Stoga joj namjeravam kupiti Japanske kuglice i erotske knjige. Jer želim znati da li joj nakon sladostrašća krv pritječe u mozak, osjeća li se boljom, poboljšava li joj se imunitet i osjeća li se zdravijom. Ako nije tako, onda nije dobro. Onda je zlo i naopako. Jer ima žena koje nikad nisu doživjele sladostrašće i kojima nema pomoći. Nadam se da nije takva Ichiko. Stoga je pitam:

„Vodili smo ljubav. Zanima me jesi li što doživjela, je li ti moje oružje dovoljno, jesi li uživala, jer ako nisi, možemo raditi na stimulaciji tvoje dražice i g – točke. Ne moraš ti lažirati svoja sladostrašća.“

Ja vidim da je to neugodno za Ichiko, ali moram znati uživa li ona ili ne uživa. Za mene je to od presudne važnosti, želim znati odgovara li joj način na koji ja vodim ljubav. Odgovara li to njenoj anatomiji. Jer kažu da je muškarcima problem u mozgu, a ženama u položaju.

Meni je to poznato, pa smo mi promijenili nekoliko položaja. No nikad se ne zna. Ne kaže li se:

„Iz Mire sto vragova vire.“

Pa želim ja saznati koliko je Ichiko seks bitan. Jesu li joj se aktivirali hormoni nadbubrežne žlijezde, je li joj se uključio adrenalin, jesu li joj zadrhtali mišići, jesu li joj se proširile zjenice, je li joj se ubrzao šećer u krvi i je li osjetila blagu vrtoglavicu. Stoga je ponovo pitam:

„Je li sve bilo u redu?“

„Jesam li štucnula i kihnula?“

„Čini mi se da jesi.“

„Onda je sve u redu.“

Ja sam pratio sve druge signale, a to i nisam pratio. To sam mislio da je bilo uzgredno i usputno. Dobro da ona nije pustila vjetar, jer i to žene znaju raditi. Uбудućе ću pratiti da li Ichiko štucne i kihne jer to je znak da je seks bio uspješan. Inače, meni je poznato da Japanke baš ne vole seksualni maraton, one vole da je sve u neakvim normalnim vremenima. Japanke vole kad im se aktivira adrenalin i oksitacin i to je sve. Za drugo ih ne pitaj, jer im je neugodno na to odgovarati.

A taj uspješan seks je valjda plod dobre komunikacije. Jer volim ja kad se moja žena raspameti, kada se ona osjeti ženstveno i kada ona traži svoj seksualni užitak. A Ichiko je dugo bila zanemarena, pa joj se sve to svidjelo. Ona ništa ne govori, ali ja to osjećam. Jer njen mozak to govori, jer njena dražica to govori, jer njena g – točka to govori. Jer je Ichiko stekla svoje erotsko samopouzdanje i uživa u seksu. Samo ne znam je li Ichiko imala mrtvu vaginu, a sada je dobila nemirnu vaginu. Jer ona kaže da osjeća čudan osjećaj u spolovilu i

ne zna ga opisati. Ona ne zna je li to psihičko ili tjelesno genitalno uzbuđenje. Ali da joj je u početku nelagodno, a nakon toga je napaljena i uzbuđena. Pa se ovlaži i nešto joj struji i steže je u genitalijama. I priznala mi je da redovito razmišlja o seksu i da je počela sanjati seks. Pitam ju ja:

„Smatraš li seks nečim prljavim?“

„Ne smatram.“

„Kod nas ima žena koje iz religioznih razloga seks smatraju nečim prljavim. Pa su napete, pa se osjećaju krivima.“

„Ja nisam takva.“

„Odgovara li ti senzualna masaža, predigra i naš snošaj?“

„Odgovaraju mi.“

„Je li to dobro što sam ja proizveo ili loše?“

„Naravno da je dobro. Pa ja ponovo uživam u seksu.“

„Postoje lijekovi za nemirnu vaginu. Možeš staviti i led na vaginu.“

„Meni je dovoljno to što doživljavam sladostrašće s tobom.“

Ali nikad ne reci nikad. Zove me Ašvanji, kaže da su smirili Hanu i da je vrijeme da se vratim. Kažem mu:

„Gdje da se vratim?“

„Pa kod Hane.“

„Ona je histerična.“

„Nije više.“

„Znaš li ti gdje se ja nalazim?“

„Gdje?“

„Kod Ichiko.“

„Kod Ichiko Aibe?“

„Ne, kod Ichiko, Hanine prijateljice. S njom imam savršeni, svemirski ili kozmički seks.“

„I ne misliš ići k Hani?“

„Ne mislim. Nemam ja rješenje za histeričnu ženu.“

Neki muškarci vole histerične žene, neki vole žene na granici nervnog sloma, ali ja ne volim. Ja volim kad se žena ljulja kao čamac, kad njen glas dolazi iz dubine njenog trbuha, kada ona pjeva i kada je vesela, a Hana to više nije.

Hana neizdrživo viče, galami i larma. I što će meni takva žena? Ne treba mi. Nije ona mene vezala vidljivim ili nevidljivim konopcima i nije me ona začarala. Moj mozak i dalje funkcionira. Ne mogu ja trpjeti njeno vulgarno i nepristojno ponašanje. Meni to ne treba. Stoga Ašvanjiju kažem da neću doći. Ovdje kod Ichiko mi je sasvim dobro, a ako je i njoj dobro, onda to ne valja kvariti. I izgleda da sam ja Ichiko potrebniji, nego što je ona meni potrebna. Sve ima svoje, pa i to. Ne smijem nikuda izaći, a da me Ichiko pita: „Kuda ćeš?“

„Idem u trgovinu.“

„Idem s tobom.“

„Ajde!“

Izgleda da je Ichiko jako ljubomorna, ne može živjeti bez mene, pa pita:

„Tko te je maloprije zvao?“

„Ašvanji.“

„Što hoće?“

„Hoće da se vratim Hani.“

„Što si mu ti odgovorio?“

„Ona je histerična i ja joj se ne vraćam. Neka koristi vibrator ili japanske kuglice, ako će joj to nekako pomoći, ja više kod nje ne idem. Bit ću s tobom dok mi ne otkážeš.“ „Zašto bih ti otkazala?“

„Vi ste žene čudne.“

„A vi muškarcu niste čudni?“

„Kod nas su žene čudne ako ne vole djecu, ako ne žele roditi.“

„Ja sam rodila, imam kćerku, ona je na fakultetu.“

„Što je to kod nas žena čudno?“

„Nama mnoge stvari kod vas žena nije jasno.“

„Što vam nije jasno?“

„Zašto vi žene zajedno idete na toalet? Zašto vi žene jedna drugu mirišete? Zašto volite isprobavati odjeću druge žene? Zašto pričate o mjesečnici i zašto volite plakati?“

„I to je vama čudno?“

„Čudno mi je zašto u prikrajku i u tajnim policama držite vaše nakazne rumunjske gaće?“

„Kakve su to rumunjske gaće?“

„To su gaće koje su nosile naše bake.“

Ichiko je ušutjela, a ja sam razmišljao o ženskoj hysteriji. Pa sam se sjetio Grka i njihove lutajuće maternice. Pa sam se sjetio liječnika koji su masirali nesretne žene, pa sam se sjetio Freuda i potisnute seksualnosti, a onda je netko izmislio vibrator i valjda je on riješio taj ženski problem. Meni ostaje ili preostaje da upoznam svoju sjenu, duboki neosvijesteni dio mene. Da istražim moju tragediju s ženama. I da je baba Vanga živa, ja bih je posjetio.

Jer trebamo upoznati svoje potisnute nagone, seksualne instinkte i neugodna iskustva da bi riješio svoje bolesti i traume. No Freud kaže da uvijek postoji povratak potisnutog, pa iz toga zaključujem da je to uzaludan posao. Treba doživjeti svoju katarzu, a katarze nema. Ne možeš je dokučiti i doprijeti do nje. Pitam se bi li doživio katarzu kada bi se fiksirao za svoju majku ili ne bi? Kažu da mi u drugim ženama tražimo svoju majku, pa je nalazimo ili ne nalazimo? To je valjda taj Edipov kompleks ili nije? Valjda se zbog njega ne slažu majke i supruge. Valjda zato mi zbog pretjerano i patološki idealiziramo majke, a zbog toga degradiramo naše žene. Zato naše žene nazivamo štracama i šupljačama. I što se onda događa s muškarcima koji tako misle? Oni upadnu u disocijativni fugu, ma što to bilo i što to značilo. Pa i ja mislim da upadam u disocijativnu fugu kada srećem žene koje vole i koje plešu na cajke i turbofolk. Tada

doživim amneziju, izgubim identitet i tada seksualno zakažem. Tada zakazuju moji seksualni nagoni, tada me moja majka napušta i ja se ponašam kao napušteno dijete. A kako se ta disocijativna fuga teško otklanja, jer grupna ili pojedinačna psihoterapija ne pomaže, a meni moji obrambeni mehanizmi zakazuju, ja živim i dalje, sve prebacujem i šaljem u podsvijest i bježim od tih psihičkih problema tamo gdje žene ne upražnjavaju cajke i turbofolk u Japan.

Inače, bih se morao susretati s liječnicima koji kod psihičkih oboljenja koriste čekić. Naime, oni odnekud vade svoj čekić, udare te po glavi, probiju lubanju, nešto izvade i kažu:

„Sad si zdrav!“

A ja se bojim i naših seksologa, oni ako ne mogu drugačije, sve rješavaju elektrošokovima. Naši liječnici impotenciju rješavaju elektrošokovima, zlu ne trebalo ili zlu trebalo. A meni je s Ichiko došlo proljeće. Ništa, što se seksa tiče ne pomaže, kao lijepa žena. Odmah mi se budi seksualna energija, odmah mi tijelo više luči oksitocina, dopamina i serotonina. I odmah ja svoju partnericu pitam:

„Jesam li dobar u krevetu?“

No, Ichiko su od malih nogu učili da šuti o seksu. Govorili su joj:

„O tome se ne priča i ne razgovara. Ako ti se seks sviđa ti šuti, ako ti se ne sviđa, onda ti također šuti!“

I to što me je nakon seksa pitala: jesam li štucnula i kihnula, to je najviše što me je ona pitala. To je vrhunac našeg razgovora o seksu. A ja bih htio znati više o njenim hormonima, njenim ravnotežama, njenim neravnotežama i njenom estrogenu. No o tome se u Japanu ne priča i morat ću se tome prilagoditi. Bitno je da sam ja Ichiko popravio raspoloženje, da ona više nije umorna, da ona dobro

spava, da ona više nema hormonske neravnoteže, da je ona vitalna, da ima dobar libido, da joj je srce zdravo i da je ona vesela.

MAJKA OMLADINA

POGLAVLJE 1

Tko preživi, pričat će!

Nikome to nisam pričao, ali da su me partijski drugovi poslali na preodgoj od tri i više mjeseci, poslali su me. Jer izgleda da ja nisam sazio, jer ja sam žudio za erotikom i za Majkom Omladinom. Jer ja sam zbog svega toga bio neshvaćena duša, patnik i disident. A kao kaznu doživio sam i to da sam postao politički robijaš. Pa su me zatočili, smjestili s mnoštvom zatvorenika u prekrcanim sobama, gdje su bile stalne prozivke i otimanje hrane. Jer ja sam po nekome posrnuo i trebalo me je kazniti, pa su me drugovi smjestili u kažnjenički radni logor ili radni centar, ne bi li me preodgojili u produktivnog člana društva. Ne bi li mi partijskom ideologijom, represijom i jednoumljem ukrotili seksualnu žudnju, erotiku i želju za Majkom Omladinom. Ne bi li me odgovorili i iskorijenili mi pisanje erotske literature. Pa su se drugovi trudili educirati me i ispirati mi mozak. Pa su od mene očekivali pokajanje i discipliniranje. Da neću postati vjerski, seksualni ili bilo kakvi fanatik. Da ću se kulturno promijeniti i postati korisan član ovog našeg socijalističkog društva. I kako ću se ja to promijeniti, nego prisilnim radom, pa su nam to svakodnevno organizirali.

A ja se i nisam bojao partijskih tortura, koliko sam se bojao sterilizacije o kojoj su svi govorili. Naime, kada te drugovi nisu uspijevali slomiti, tada su se oni trudili zatrti ti korijenje, sjeme i porijeklo. Tada bi te drugovi sterizirali, da ne širiš svoje krivovjerje, svoju propagandu ili herezu po bližoj ili daljoj okolici. A već tada su se u kinima davali filmovi: „Emmanuela“ sa Sylvijom Kristel, „Priča o O“. Ljubavnik lady Chatterley“ i „Duboko grlo“. I nikoga to nije smetalo, ali sve je smetao moj: „Seksualni vodič za ruralne barabe“. Pa sam i ja završio, tu gdje sam završio. I ne mogu reći da je Emmanuela baš nekakav kulturni erotski film, prije bih za „Duboko

grlo“ to mogao reći. Jer se tu radi o frustriranoj ženi koja zbog svoje anatomije ne može doživjeti sladostrašće. Ali mene se ništa ne pita, pa tako ni o tomu. A sada nam Ana Ruchner nudi nekakav sado – mazo seks inspiriran s „50 nijansi sive“.

Pa ja tako ne mogu razumjeti represiju i kontrolu ondašnje socijalističke partije. Što im je sve to trebalo, zašto su prema meni bili nemilosrdni? I dobro da su me pustili van, jer za njihove logore se govorilo:

„Tko ovdje jednom uđe, taj nikada ne izlazi van.“

A čuvari su podigli ogromne zidove, bodljikavu žicu i nadzorne kamere, a sve sa svrhom da mi ne bi bježali iz tih ustanova za preodgoj. A ja sam samo htio zaviriti među moje noge i otkriti što se tamo nalazi, kako je rekla Eva Ensler u svojim „Vagininim monolozima“. Dobro je što su zabranili moju knjigu: „Seksualni vodič za ruralne barabe“, ali ni dan danas ne znam zašto su to učinili? Pa bilo je i drugih opasnijih i subverzivnijih knjiga. Bilo je puno drugih opasnijih i subverzivnijih pisaca i književnika.

Jer su oni smatrali da je moj asocijalni razvoj i ponašanje za njih neprimjereno i da ga treba ispraviti. Jer ja sam ih izdao, jer ja sam izdao marksizam i tu partijsku ideologiju. Trebao sam ući u tu ustanovu za preodgoj hodajući, a izaći pužući. Trebao sam ući uzdignute glave, a izaći slomljen. Morao sam zaboraviti svoj nakazni identitet. Svoju navodnu nakaradnu ideologiju i zaboraviti da sam slobodan čovjek. Nisam smio raditi prijestupe te vrste i vrijeđati socijalističku ideologiju, samoupravni socijalizam, a partija je nada mnom obavljala svoje sustavno nasilje. I to ne samo psihički, nego i fizički. Jer kod nas ne bole samo batine, bole i grube riječi. Pa su nam tako znali uskraćivati hranu, vodu i higijenske potrepštine. Torture su bile svakodneve, udarali su me i uništavali. Pa sam ja tako smršavio barem deset kilograma. Stalno su mi govorili da se moram pokajati, da se moram preodgojiti. A da bi to učinio, držali su

me na detektoru laži. Ako se ne promijeniš, ne pokaješ i preodgojiš, obećali su mi da će me baciti s trećeg kata. Stalno su mi govorili da sam ja nastrane seksualne orijentacije, pa su me stavili u tamnicu ili ćeliju s homoseksualcima. A ja sam više volio žene nego muškarce i često sam recitirao:

*Barbara bješe bijela boka, Barbara bješe čvrsta, široka.
Barbara bješe naša dika, Barbara, Barbara, lijepa k'o slika.
Kad si je vidio, gospe draga, kako je stasita sprijeda i straga,
srce se strese k'o val na žal, k'o štandarac lagan na maestralu.*

Naravno, da sam se ja bojao homoseksualaca i pedofila. Jer njih su kažnjavali po nekakvom zloglasnom članku 175, a mene ni ne znam po kojem, samo znam da mi je netko prišio nastranu seksualnu orijentaciju. Ja sam bio seksualni izopćenik, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer ja sam pisao o Majci Omladini. Pa sam ja proglašen seksualnim delikventom i zajednica se mora zaštititi od mene. Zato su me smjestili u tu ustanovu za preodgoj. A ja nisam imao ni perverzних seksualnih fantazija. Uopće nisam sanjao o sado – mazo seksu, uopće nisam ni sanjao, a ni prakticirao seks na javnom mjestu, a nisam držao ni do voajerizma. Jednostavno, me to nije zanimalo, nisam to upražnjavao i nisam držao do toga. Jer ja sam ipak seksualno normalan, nisam ja razvratnik, nisam ja Markiz de Sade. Briga mene za fetišizam, ekshibicionizam, mazohizam, sadizam i voajerizam. Briga mene za parafilije.

Mogu pogledati „Pedeset nijansi sive“, ali da ću se upuštati u sado – mazo odnose, neću, da taj film potiče moje seksualne devijacije, ne potiče. Da ću ja nekoga zlostavljati, neću. Da ću nad nekim biti nasilan, neću. Da ću nad nekim dominirati, neću. Da od žene tražim da bude moja robinja, ne tražim. A da su se u ono vrijeme homoseksualnost, razvratnost i nemoralnost smatrale bolešću, smatralo se. Da se to smatralo drugom seksualnom orijentacijom, smatralo se. Da su se ljudi stigmatizirali i diskriminirali, jesu. Naime, seks se bio tabu tema i o njemu se moglo govoriti, ali potihom. I istina

je čitao sam ja Alfreda Kinseya, jer je netko za njega rekao da je otac seksualne revolucije, a netko ga je proglašavao perverznom i zločincem poput Mengelea. Pa je tako netko kod nas njegovo djelo: „Seksualno ponašanje muškarca“ proglasio perverznom, pa me je netko iz našeg represivnog aparata ili partijski komesar pitao:

„Čitaš li ti pornografske časopise: Čik, Evu i Adama ili Erotiku?“

„Lagao bih kad bih rekao da ne čitam. Ne znam zašto to objavljuju, kada se to ne smije čitati.“

„Smije se to čitati, nego pitam čitaš li ti to?“

„Čitam, nego što.“

„Samo pitam. To je magazin za umijeće ljubavi i higijenu seksualnog života.“

A ja se i danas pitam zašto su to objavljivali, kada je čitanje toga bilo zabranjeno ili nije bilo dopušteno. Pa me taj isljednik pita i dalje:

„Jeste li došli u doticaj s Alfredom Kinseyom? Jeste li pročitali knjigu: „Seksualno ponašanje muškarca ili žena“?

„Jesam. Ne mogu to opovrći.“

„I onda ste se poslužili tim djelima da napišete vašu knjigu „Seksualni vodič za ruralne barabe“?

„Neka znanja ili saznanja sam primijenio.“

„Vi ste nepopravljivi za naše društvo. Vi morate ići na društveni preodgoj. Vi ne možete živjeti s nama.“

„Morate li vi tako glasno govoriti o tome? Može li se to zataškati? Nisam znao da je to zabranjeno, može li sve to završiti s drugarskom kritikom?“

„Ne može. Vi ste bludnik i razvratnik. Vaša djela su razvratna. Morate ići na preodgoj.“

„Ali ja imam urednu želju prema ženama, prema suprotnom polu, imam i urednu erekciju?“

„Išli ste k Majci Omladini?“

„Jesam.“

„I onda ste to opisali?“

„Jesam. Nego što. Jer mislio sam da smo mi liberalno, oslobođeno društvo, a ne konzervativno društvo.“

„Pa ste nas tim svojim djelom kritizirali.“

„Nisam ja nikoga kritizirao.“

„Govorili ste protiv nas?“

„Nisam protiv vas, nego protiv vašeg morala i primitivizma.“

„Zato vas mi izopćujemo. Bog i Partija ne odobravaju seks prije braka. Ne odobravaju predbračni ili izvanbračni seks.“

„U tom grmu leži zec?“

„U tom grmu leži zec, oženi se pa sa svojom ženom radi što hoćeš. Ne možemo mi podržavati nemoral.“

Od tada ja ružno sanjam, a ne znam ni što mi snovi znače. Nikako da uskladim ono svjesno, ono nespvesno i ono podspvesno. Nikako da postignem ravnotežu tijela, uma i duše. Čitao sam ja Sigmunda Freuda i shvatio sam da je to tako zbog mojih svakodnevnih događanja, ali nisam išao dalje od toga. Nisam kontrolirao ono svjesno, ono nespvesno ili podspvesno. Kažu da imamo svjesne i podspvesne potencijale, ali ja ne znam što ću s tim. Morao bih posjetiti psihoterapeuta, ali ga nigdje ne nalazim. Jer sve me to uništava, jer sve me to čini nesretnim. Išao sam nekakvoj gataru, ali mi ona nije pomogla. Uznemiren sam i uplašen. Nikako da se toga oslobodim. Čitam i Freuda u Junga, ali mi to ne pomaže. Netko bi mi trebao pomoći, ali na toga ne nailazim. I pitam se: zašto često sanjam da vozim automobil kad ništa nije u redu, kad nemam kontrolu nad stvarima i svojim životom.

Zašto sanjam da me proganjaju čudovišta? Možda je baš to čudovište taj moj partijski sekretar? I zašto sam ja nemoćan pred njim i mogu li mu sa je suprotstaviti? I zašto su preda mnom uvijek nekakvi labirinti i zašto ja uvijek tražim nekakva rješenja i izlaze? I zašto se ja uvijek nalazim pred mostovima koji se ruše? Zašto ja uvijek sanjam nekakve nesreće i nezgode? Zašto se ja osjećam prljav i zašto imam potrebu se okupati? I zašto ja često dolazim na raskrižja gdje trebam odabrati put? I pitam se da li ja odabirem pravi put? I pitam se da li ja odabirem ugodan ili neugodan seks? Jesam li ja usklađen s mojom partnericom ili nisam? I zašto se ja konstantno s nekim svađam ili s nekim raspravljam? Zašto nailazim na zidove i prepreke? I pitam se ja jesu li moji snovi kraljevska vrata u nespvesno ili nisu? Ili se tu radi o mucu i boli. Jer kad budan sanjam sve je u redu, ali kada duboko sanjam, tada nije ništa u redu.

Istina je da ja znam i lucidno, svjesno sanjati. Istina je da nekad imam i okrepljujuće snove, ali onda dođe moja sjenka ili moje drugo ja i sve pokvari. I to se ponavlja i ponavlja. I to mi stvara noćne more i košmare. I to mi stvara paranormalne snove, nekakva predskazanja, pa mi se predskazao i ukazao taj logor ili zatvor za

preodgoj. A ja samo želim biti normalno ljudsko biće, sa normalnim ljudskim potrebama. Stoga, ja kao i ostali koristim našu pornografiju, naše pornografske časopise: Čik, Evu i Adam, Erotiku, Zum i Extra Politiku. Pitam se hoće li u raju biti spolnih odnosa i čitam: „Ženu francuskog poručnika“ i „Ljubavnika Lady Chatterley“. Uz to čitam i pionira seksualne revolucije, pripadnika Izgubljene generacije ili Henryja Millera. Za njega kažu da je nepopravljivi boem, da je luđak i ženomrzac, ali i besramni egoista. Stoga čitam: Sexus, Plexus i Nexus. Stoga čitam: Rakovu obratnicu, Jarčevu obratnicu i Crno proljeće. I nisam uočavao nekakvo zgražanje javnosti i nisam očekivao da će se moj pokušaj pisanja smatrati vrhuncem opscenosti u našem kraju.

Nisam očekivao da će to moje pisanje netko proglasiti pornografskim djelom, zabraniti za čitanje i krenuti u uništavanje primjeraka. Da će me netko tužiti za povredu morala i da će me društvo poslati na preodgoj. A ja nisam ni znao jesam li oponašao ili nisam Henryja Millera ili Charlesa Bukowskog, Valjda to trebaju otkriti drugovi, isljednici i ti partijski komesarari. I što još mogu reći u svoju obranu? Nisam se služio psovka i vulgarnostima. Pa me zato pita naš partijski komesar:

„Oponašaš li ti Henryja Millera ili Charlesa Bukowskog?“

„Ni jednog, ni drugog. Ja sam svoj.“

„Što si čitao od Charlesa Bukowskog?“

„Pokvarenjakove misli, Žene i Zabilješke starog pokvarenjaka.“

„Valjda je to tvoje tako pokvareno. Moramo nešto hitno poduzeti. Moramo te preodgojiti.“

A ja sam se uplašio da će me taj partijski komesar poslati ili internirati na Goli otok ili u neki ruski Gulag. Da će me optužiti da

sam član neke tajne i ilegalne studentske organizacije. Inače, čuo sam za Goli otok, ali nisam znao da je zatvoren, da više tamo ne šalju kontrarevolucionare i narodne neprijatelje. Da tamo ne šalju one koji misle drugačije ili svojom glavom. Koji žive svoj paralelni svemir i svoju paralelnu stvarnost. I što mogu kad ne mogu to opisati, te moje patnje u tri velike knjige kao Aleksandar Solženjicin u svom „Arhipelagu Gulag“. Što mogu kad me je taj partijski komesar ili sekretar poslao u KPD Sremska Mitrovica ili KPD Niš ili njegovu okolicu, na samo tri ili četiri mjeseca? I mogu reći da mi je tamo bilo jednako traumatično kao da me je poslao na Goli otok ili u neki ruski Gulag. A da ja u svemu tome nisam vidio logiku, ciljeve i smisao, nisam vidio. Jer nisu oni mene preodgojili, samo su kod mene proizveli revolt i daljnji otpor.

Što je još učinio taj partijski komesar? Oduzeo mi je putovnicu, kako ne bih mogao pobjeći, kako bih mu ostao i postao vječni neprijatelj. A ja sam se pasivizirao i nikad nisam postao demokrat. I to je moja najveća tragedija. Jer mogao sam ja iskoristiti nekadašnju socijalističku tragediju. Sjećao sam se ja logora gdje su me mučili, gdje mi se okretao želudac, gdje su me krstili urinom i fekalijama. Stoga,

Peru pita jedan njegov prijatelj:

„Jesi li se prijavio za „Proljećara“, oni su robijali za Hrvatsku, oni su bili žrtve socijalizma.“

„Nisam ja imao ništa s „Proljećarima“, oni su bili svijet za sebe.“

„Nije to bitno. Ti si također žrtva socijalizma. Ti si također rušio socijalističku državu, socijalizam i partiju izvana i iznutra.“

„To se kod nas ne računa.“

„Ali i ti si robijao u vrijeme Hrvatskog proljeća?“

„Kažem ti da se to kod nas ne računa. Moji su ciljevi bili drugačiji od njihovih.“

„Koji su bili njihovi ciljevi?“

„Nemam pojma i više me to ne zanima.“

Ja znam da su Proljećari pokušali demokratizirati i liberalizirati naše socijalističko društvo, ali im to nije uspjelo. Mnogi su završili na robiji, a kada su došle promjene i višestranačje, mnogi od njih su dobili visoke odštete. Stoga je Pero nerazumljiv, on ili nije zatražio odštetu ili je odbijen.

POGLAVLJE 2

A ja ne znam, što je to nastrano bilo ići k Majci Omladini ili pisati o njoj? Što je bilo pokvareno i nastrano napisati knjigu o njoj? Ako je društvo nešto htjelo poduzeti, zašto joj nije zabranilo rad? Uopće mi nije jasan moj krimen, zašto sam ja bez krivice uhapšen i sproveden u KPD Niš. I zašto su me nemilosrdno mučili u KPD Niš? Zašto su me svukli i spojili na električne kablove? Zašto su od mene pravili teroristu, ako to ja nisam bio? Zašto sam ja mrcvaren istragama i zašto sam ja podvrgnut sofisticiranim mučenjima. Dobro da me nisu kaznili po nekom od tadašnjih članaka Kaznenog zakona SFRJ- a, dobro da me nisu proglasili veleizdajnikom, dobro da mi nisu udijelili smrtnu kaznu strijeljanjem. Meni je sve to bilo bezazleno, ali drugima nije. Jer ja sam bio pod istragom UDBE i nakon toga su mi oduzeli putovnicu. Nećeš ti ići kuda hoćeš. Čitao sam ja „Zločin i kaznu“, ali u svemu tome nisam shvatio koji je moj zločin. Pa sam se osjećao kao Jozef K. I ne znam zašto je to netko proglasio odmetništvom i izopačenošću. Ne znam zašto je to meni netko prišio. A najgore je bilo kada bi te pitali:

„Jeste li vi povezani s Informbiroom i Staljinom?“

„Kakvim crnim Staljinom, pa nisam tada bio ni rođen.“

„Onda ste nastrani, a mi nastranost ne toleriramo.“

Nisu se oni time zadovoljili. Kažnjavali i nadzirali su me i dalje. Jer su oni shvatili da sam ja izdao na neki način partiju i da me treba preodgojiti. Pa su oni htjeli od života mi stvoriti traumu, jer ja se nisam dao. Jer ja sam za njih bio narodni izdajnik, raskolnik, bastard i gad, a oni su bili nekakvi crkveni ili partijski inkvizitori. Oni su bili nekakvi henkari ili krvnici. Održavali su čistoću vjere prema svojoj partiji i suočavali su me s mojom navodnom nastranošću. Suočavali su me s mojim nedoličnim djelima s Majkom Omladinom, iako je već tada postojala Koversada, iako je već tada postojao nudizam ili

kultura oslobođenog tijela na Jadranu, iako su tada postojali golaći, orgije, svinganje i svakodnevni seks.

Sada sam ja zbog svega toga u ustanovi za preodgoj. Živim i živio sam u neljudskim uvjetima. Da nas je tamo bilo kao kusatih pasa, bilo nas je. I svi smo bili za nešto krivi. Svi smo navodno nešto rekli protiv Tita ili to nismo rekli, ali smo rekli nešto protiv partije. A tamo u tom logoru za preodgoj su me mučili, ponižavali, ispirali mi mozak, maltretirali me i tukli, jer ja baš nisam najbolje shvaćao novonastalu situaciju i nikako nisam postajao pravovjeran. Nikako nisam usvajao tu komunističku, ideološku doktrinu. Nikako se nisam odricao vlastitog identiteta. I bio sam tamo sa ostalim mrskim okupatorima, domaćim izdajicama i narodnim neprijateljima u zgradi s visokim zidovima i bodljikavom žicom. Meni se čini da su me odvezli u neko mjesto kod Niša ili u Niš sami. Kažu da je to bilo u sklopu nekakvog kazneno popravnog doma. Dakle, poslali su me drugovi u Srbiju, nisu u Hrvatsku, a tamo su čuvari logora za preodgoj bili posebno nehumani i govorili su:

„Evo još jednog ustaše, milu mu majku jebem.“

A ja nisam imao veze ni sa politikom, ni sa ustašama, ni sa čime. Nisam ja izazivao socijalističku vlast, nisam izazivao vladajuću ideologiju i doktrinu, nisam bio ni komunistički neistomišljenik, nisam kritizirao praksu ili autoritet Komunističke partije. Nisam ni znao što je to. Nisam htio ni poseban, ali ni ikakav tretman. Ja sam samo napisao „Seksualni vodič za ruralne barabe“ i ništa više. Ja sam samo pisao o nekadašnjoj našoj heroini, Majci Omladini. I izgleda da to nije odgovaralo našoj partijskoj ćeliji i našem partijskom komesaru, pa me je poslao na preodgoj u Niš. A tamo su bili užasni, zatvorski uvjeti, a hrana je bila još gora. Ne samo da ju je bilo malo količinski, ne samo da ju nije bilo dovoljno, nego ju je bilo malo i kalorijski, pa smo svi smršavjeli. Najčešće bi dobivali komad kruha, čaj i pekmez. Mogu reći da su me tamo izgladnjivali. A već mi se

ogadio tvrdi kruh i pekmez, a kad sam došao kući, prestao sam jesti pekmez. Jednostavno sam ga zamrzio.

Najgore su bile prozivke. Svakodnevno, nekoliko puta dnevno su nas prozivali i morao sam tada vikati:

„Živio Tito i živjela komunistička partija. Živio nam radni narod i Narodnooslobodilačka borba.“

A poslije toga trebalo je proći kroz špalir policajaca, koji bi te tukli i batinali. Bili su brutalni i nemilosrdni. Oni bi ljutito vikali:

„Ruke na leđa, glavu dolje!“

Najgora su bila ispitivanja. Dobro da mi nisu sudili za neki teški slučaj jer trebao si tu u logoru za preodgoj logoraša priznati djela ili nedjela koja nikad nisi počinio. Ako bi ih priznao, išao bi na nova suđenja, a ako ih nisi priznao, išao bi prvo na hlađenje, van na minus pet, a ispitivanja su se nastavljala. Nakon tog ispitivanja, morao si reći:

„Hvala druže ispitivaču.“

A ti si morao misliti što kod njega piše, jer nisi se smio zabuniti, jer nisi smio promijeniti iskaz. Sve je moralo biti po pravilima službe i po pravilima tih čuvara. Sve je bilo u skladu s nekakvim lažnim optužbama i nekakvim prostačkim uvredama, a tvoj ispitivač bi rekao:

„Ti si disident?“

„Ni ne znam što vam to znači.“

„Razmišljaš drugačije od naše komunističke partije, kritiziraš nas i ne slažeš se s postojećim uvjetima.“

„Slažem se sa svime.“

„Znaš li da te mi možemo poslati u psihijatrijsku bolnicu. Jesi li gledao: „Let iznad kukavičjeg gnijezda?“

„Gledao sam „Let iznad kukavičjeg gnijezda“. Molim da me se ne šalje u psihijatrijsku bolnicu jer nisam ja kriminalac i nisam silovao maloljetnicu. Vodio sam ljubav s Majkom Omladinom, a ona ima preko trideset godina. Nisam ja neuračunljivog ponašanja.“

„Dobro, onda vas nećemo slati.“

Jer ja se bojim žena nepopustljivih tlačiteljica, jer ja se bojim sestre Ratched koja sve ponižava, kontrolira i dominira i sve ću učiniti da ne dospijem u njene ruke. Jer se ja bojim i za svoje srce, svoj um i svoj mozak. Jer ne želim ja doživljavati surove i bolne psihijatrijske postupke i elektrošokove.

A je li sad to metafora bolesnog društva ili nije, ja ne znam, samo znam da ja nisam ni duševno, a ni duhovno bolestan. Da me ne treba liječiti na velikoj dozi smirujućih lijekova, da ja ne želim vegetirati uz te lijekove. „A moj ispitivač i isljednik kaže: „Svatko je bolestan, tko kritizira Tita, partiju i sustav.“

„Nikoga ja ne kritiziram.“

„Ili si naš sljedbenik ili nisi?“

„Vaš sam sljedbenik.“

„Ne treba vam naš krvnik?“

„Ne treba.“

„Nisi mrski okupator, narodni neprijatelj i domaći izdajica.“

„Nisam mrski okupator, narodni neprijatelj i domaći izdajica.“

„S kime ste to radili? Imate li koga prokazati? Imate li koga odati?“

„Sam sam to radio. Nemam koga prokazati, a ni odati.“

„A da ipak nekoga odate?“

„Nemam nikoga takvoga.“

„Jesi li ti nekakav intelektualac, pa nas jebeš u zdrav mozak?“

„Nisam družo ispitivaču i družo isljedniče.“

„Što nisi?“

„Nisam intelektualac i ne jebem vas u zdrav mozak.“

„Ali nisi uvjereni komunista? Nego si prodana izdajnička duša i strani plaćenik.“

„Nisam ni to.“

„Onda si ipak okupator, narodni neprijatelj i domaći izdajica.“

„Nisam ni okupator, ni neprijatelj, a ni domaći izdajica.“

„Sanjaš li ti vaš tisućljetni san da imate svoju državu?“

„Ne sanjam.“

„Što si ti onda? Ne mogu shvatiti tvoju krivnju.“

„Napisao sam knjigu.“

„Kakvu knjigu?“

„Seksualni vodič za ruralne barabe.“

„Ne bi te netko poslao u ovaj pakao da nisi govorio protiv Tita i partije.“

„Nisam govorio ni protiv Tita, a ni protiv partije.“

„Onda ne znam zašto ste krivi?“

„Seks je partijski neprijatelj broj jedan. Rusi kažu da kod njih seksa njet, a ni mi nismo daleko od toga.“

„To je nekad bilo.“

„Tako je i sada.“

„Jeste li spremni revidirati vaše stavove?“

„Kakve stavove?“

„Seksualne?“

„Ja sam pisao o Majci Omladini i ništa više.“

„Zašto baš o njoj?“

„Jer je pred tebe znala izaći u zavodljivom donjem rublju, a imala je lijepu guzu i lijepe grudi. To je valjda bila prva žena koja je pred mene izlazila zanosna i zavodljiva. Koja nije nosila bapske ili rumunjske gaće i starinske grudnjake. Znala je naglasiti senzualnost ženskog tijela i znala te je izazvati, onako kako to žena može. Nikad nisam vidio toliko fine čipke i svile na nekoj ženi.“

„Dakle ta vas je žena osvojila?“

„Bila je melem za moje mlade oči.“

„Tko je inače bila Majka Omladina?“

„Žena koja je obučavala seksu naše omladince.“

„Odakle je došla u vaš kraj?“

„Ne zna se.“

„Valjda se još nešto zna o toj vašoj Majci Omladini?“

„Ne zna se puno. Ne zna se od čega je živjela, jer nije radila u našem Kombinat, u biti se ništa ne zna.“

„Dobro pustimo sada Majku Omladinu na miru. Poznajete li Rožu Luxemburg?“ „Znam da je bila teoretičarka marksizma i demokratskog socijalizma. Znam da je bila ružna k'o lopov i vjerojatno je nosila bapske gaće. Bila je feministkinja i vjerojatno je piškila stoječki. Bila je sušta suprotnost Majci Omladini.“

„Imala je poremećaj u rastu i bila je fizički hendikepirana. A da li je piškila stoječki ili sjedečki, to ne znam. Biste li mogli pisati o Rozi Luxemburg ili nekoj takvoj ženi?“

„Ne poznam Rožu Luxemburg, poznam Majku Omladinu.“

„Vi ste nepopravljiv, ja vam želim pomoći, a vi mi tako.“

„Dobro onda, pisat ću i o Rozi Luxemburg.“

„Donijet ću vam materijal o njoj.“

„Dobro“

Pa mi je taj istražitelj donio dokumente o Rozi Luxemburg. Pa sam doznao da je ona rođena kao židovsko dijete u Poljskoj. Da je od malena sudjelovala u revolucionarnom pokretu. Da je često mučena, da je često završavala u zatvoru i često su je pretukli zbog njenih revolucionarno – demokratskih i marksističkih ideja. Ali sve to mi nije bilo zanimljivo, nikako nisam ostvarivao blisku vezu s tom ženom. Bez obzira što je ona završila tragično, što je završila kao ekakva tragična junakinja, nekako me je više privlačila Majka Omladina. Bez obzira što su za nju govorili da je oštri mač i plamen revolucije, bez obzira što žene u to vrijeme nisu imale nikakva prava, a ona si je to pravo uzimala, nisam se mogao koncentrirati na Rozu Luxemburg. Pa sam to rekao drugu ispitivaču i drugu isljedniku.

„Ne mogu pisati o Rozi Luxemburg.“

„Zašto ne možeš?“

„Ne ide mi.“

„A da te stavimo na ražanj?“

„Nemojte me stavljati na ražanj.“

„A da te bacim u samicu?“

„Nemojte tako.“

„Hoćeš li na Goli otok tucati kamen?“

„Nemojte tako.“

„Onda piši o Klari Zetkin ili Nadi Dimić!“

„Pisat ću o Nadi Dimić, ma što to bilo i ma što to značilo.“

Pa sam dobio literaturu da pišem o drugoj strašnoj ženi, neustrašivom borcu i zaboravljenoj heroini, Nadi Dimić. Znam da je jedna tvornica u Zagrebu dobila ime po njoj, ali nisam znao ni što proizvode, a ni čime se bave. Kasnije sam doznao da se bave tekstilom. Ali ja sam se trudio usmjeriti pisati o Nadi Dimić. Znam da je zbog svog djelovanja završila u zloglasnom zatvoru „Glavnjača“, pa sam najviše o tome pisao. Pisao sam o zatvorskim uvjetima, o hrani i o ostalim uvjetima. Nisam ni znao da je ona bila prva partizanka u ondašnjoj Hrvatskoj i ondašnjoj Jugoslaviji. I da su je ustaše ubili sa devetnaest godina. Da je imala i lažno ime Ankica Vinek i da je bila neobično hrabra. A ja sam se morao koncentrirati na pisanje, samo, kod tih revolucionara je problem taj što ne smiješ izmišljati. Moraš se držati zadanog i to je to. Zato mi to valjda ne ide, jer nikad nisam mogao pisati na zadanu temu. Za mene je bilo katastrofa pisati: „Druže Tito mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrećemo.“

Nisam dovodio u sumnju tekovine NOB – a, socijalističke revolucije i socijalističko samoupravljanje, ali mi nitko to nije vjerovao, pa su me surovo mučili i provodili svoj sadizam i svoju represiju. A meni je trebao seks s nekom mojom vršnjakinjom ili s Majkom Omladinom. Ili mi je trebao pornografski časopis sa slikama zgodnih djevojaka ili magazin za odrasle: Čik, Zum, Reporter, Eva i Adam, Erotika ili Vroči Kaj. Jer su me tukli hormoni i imao sam potrebe za magazinom za umijeće ljubavi i higijenom seksualnog života. Paralelno s tim, ja sam pisao o Nadi Dimić. Bitno mi je bilo da me moji čuvari ostave na miru i da me ne muče i ne maltretiraju. Kad sam to napisao, predao sam to isljedniku Ali što se dogodilo s tim mojim djelom ili nedjelom, ono je netragom nestalo ili se izgubilo. Netko ga je ukrao i taj isljednik je rekao:

„Hoćeš li već napisati to o Nadi Dimić? Ne možemo te pustiti dok to ne napišeš i dok mi to ne pročitamo.“

„Ali ja sam to napisao i predao vam.“

„Ništa ja nisam dobio.“

„Dobro, donijet ću vam moju kopiju.“

I istražitelju i isljedniku sam dao moju kopiju. Očekivao sam da će on to na brzinu pročitati i reći mi da sam slobodan i da mogu kući. Ali ništa od toga. netko je opet zeznuo stvar i zamijenio je moje djelo s nekim drugim. A ja sam ovaj puta otkopirao ili umnožio moje djelo o Nadi Dimić, pa sam ga ponovo odnio istražitelju ili isljedniku.

POGLAVLJE 3

Naša partija je imala potrebu za kultom ličnosti, nekritičkim obožavanjem jedne osobe, osobe druga Tita i u to ime se govorilo:

„Druže Tito, mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrećemo!“

I ako se netko nije s tim slagao, tada su poznati karijeristi obavljali poznatu represiju nad njima. Uz to, morao se slaviti i Titov rođendan, Dan mladosti. Meni je to bilo jasno ili nije, ali mi to nije bilo racionalno i razumljivo i nije mi to bilo u skladu s ondašnjim vremenom. Ali ništa u to vrijeme nije štimalo, samo što to mi nismo znali ili smo znali, ali smo šutjeli o tome. I stalno se govorilo ako vrijeđaš i pričaš viceve na račun partije i Tita da ćeš završiti na Golom otoku. Da će ti netko prišiti da si strani plaćenik ili špijun, da će te netko poslati na preodgajanje. Da će te netko poslati kopati rupe ili zabijati stupove za bodljikavu žicu. Mi to nismo shvaćali ozbiljno, šalili smo se sa tim, a ja sam završio tako kako sam završio.

Jer partijski komesar se zainteresirao za mene, a kada se on za nekog zainteresira, onda s tim nije nešto u redu. Onda ga se šalje na preodgoj, onda ga se šalje u Srbiju i u KPD Niš. I sve je to dobronamjerno, jer kada je zlonamjerno, onda je puno gore. Onda se nekoga šalje u Lepoglavu ili u Staru Gradišku. A ja ne znam što tu ima dobronamjernog, sve je to zlonamjerno. A za mene su govorili da sam pisac vulgarnih priča, da ima puno voajerističkog i pornografskog u tim mojim pričama. A ja sam samo opisao moje neuspjehe i poraze. I ne znam što je partija morala imati s tim? Zašto se je partija trudila osposobljavati zatvorenike za život u skladu s ondašnjim pravilima kad je to i tako nestalo. Kad je to odnio vjetar ili je to prohujalo s vihorom tranzicije.

I pitam se kome je trebalo da se zabranjuje Pasternakova knjiga: „Doktor Živago“? Kome je trebalo od Pasternaka praviti disidenta i protivnika Sovjetske države? I što još mogu reći nego to da sam se u

KPD Niš osjećao kao McMurphy, junak filma ili knjige „Let iznad kukavičjeg gnijezda“. Imao sam tamo glavnu sestru za sukobe, čudovište bez srca, sestru Mildred. Ali nisam imao Poglavicu Bremdena i ostale raspoložene i neraspložene likove. Pa sam valjda obavljao potrage za svojim istinskim bićem, pa sam radio na svojim graničnim, narcističkim i shizoidnim poremećajima, pa sam valjda raskrinkavao sebe i druge. Pa sam odlazio i vraćao se sa svog puta u tamu. Jer htio sam ja dokučiti i rekonstruirati što mi se to u stvari događa. Ali što mogu kad sam drugačije mislio, kad sam bio drugačiji. A bio sam ja i nekadašnji pionir, slušao sam ja o ideologiji jugoslavenskog socijalizma.

I ništa ja nisam iz toga naučio. I dobro da je došla tranzicije jer je sve to postalo neizdržljivo. Jednostavno se nisam dao oblikovati u pravovaljanog pionira. Nikako nisam mogao shvatiti da u Rusiji seksa njet, pa kako se onda tamo rađaju djeca. Pa su od mene drugovi pravili lopova, lažljivca i asocijalnog tipa. Pa su od mene drugovi pravili nekakvog prezrenog tipa. Pa su od mene drugovi tražili da se ja žrtvujem, a ja nisam znao ni kako, a ni gdje. Znam da su me tada pitali:

„Znaš li ti Henry Millera, Ericu Jong?“

„Nešto znam o njima. Čitao sam „Strah od letenja“

„To su strani agenti i špijuni, oni će uzdrmati temelje našeg samoupravnog socijalizma. Oni imaju drugačije političko mišljenje od našeg.“

A ja znam da je to u skladu sa strategijom da se od lojalnog građanina stvori ljuti neprijatelj. Pa je netko umjesto mog djela o Nadi Dimić poturio ili proturio nekakvu ljubavnu priču o Tomi Zdravkoviću i Silvani Armenulić. A njihova sudbina je bila takva da ti se ledi krv u žilama. Rekao sam samom sebi: tako je to u Srbiji, ne možeš pisati ni o mrtvoj partizanki, Nadi Dimić. Moraš pjevati:

*„Što će mi život bez tebe dragi,
kad drugu ljubav ne želim da imam.
Sanjam te sanjam skoro svake noći,
samo si ti u srcu mom.
Noćas mi srce pati, noćas me duša boli.
Teško je kad se voli, kad ostaneš sam.“*

A ja ne volim kavanska pjevanja, alkohol, dim, pijance, tuče i vulgarizme, iako i meni srce pati, iako sam i ja pesimista, bojim se budućnosti i duša me boli. Pa me isljednik pita:

„Što si mi to poslao?“

„O Nadi Dimić.“

„Tu je nešto o Tomi Zdravkoviću i Silvani Armenulić?“

„Osobno sam vam po treći puta stavio ono što sam pisao o Nadi Dimić.“

Inače, ja sam se bojao tog isljednika i progonitelja. Bojao sam se da me netko ne proglasi opasnim po društvo i po okolinu. Bojao sam se i tadašnjeg, vrlo krutog, verbalnog delikta, članka 133 Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji kaže:

„Tko natpisom, letkom, crtežom, govorom ili na drugi način poziva ili potiče na obaranje vlasti radničke klase i radnih ljudi, na protuustavnu promjenu socijalističkog samoupravnog društvenog uređenja, na razbijanje bratstva i jedinstva i ravnopravnosti naroda i narodnosti, na svrgavanje organa društvenog samoupravljanja i vlasti ili njihovih izvršnih organa, na otpor prema odlukama nadležnih organa vlasti i samoupravljanja koje su od značaja za zaštitu i razvoj socijalističkih samoupravnih odnosa, sigurnost i obranu zemlje, ili zlonamjerno i neistinito prikazuje društveno – političke prilike u zemlji, kaznit će se zatvorom od jedne do deset

godina. Tko djelo iz stava 1. Ovog člana učini uz pomoć ili pod utjecajem iz inozemstva, kaznit će se zatvorom najmanje od tri godine.“

No, netko je bio blagostiv prema meni, pa me je pustio kući. A tamo me je UDBA špijunirala i nadgledala. Ja sam valjda govorio u vjetar:

„Vraćaju mi se traume i strahovi. Noćima ne spavam i pijem tablete. Teško proživljavam slike iz tog zatvora za preodgoj. Išao bih na terapiju, ali mi ona ne pomaže. Inače, ja ti više nisam zainteresiran za žene.“

„Nisi li ti žrtva onog socijalističkog sustava? To je ugrađeno u temelje naše države, to nam je sačuvano u trajnom sjećanju. Nemaš li ti nekakve beneficije?“

„Imam. Dobio sam psihijatra naglednika po službenoj dužnosti, a on me muči nekakvim začaranim krugom i mojom navodnom debljinom. Navodno imam 5 do 10 kilograma viška.“

Navodno me i on šalje tamo gdje uđeš hodajući, a izlaziš pužući. Gdje sustav obavlja svoje nasilje na tobom. Gdje ti moraš obuzdati svoje hormone, gdje ti moraš obuzdati svoju potrebu za pisanjem, gdje ti moraš voditi računa o šestoj božjoj zapovijedi da ne sagriješiš bludno. Jedino što ne znam što socijalizam ima s tim? I kako to sve može dekoncentrirati partijce, radni narod i poštenu inteligenciju? Jednostavno ne znam kako će to eliminirati nekome noćne more? Kako će to nekome ublažiti stres, kako će to nekog učiniti moralnim? Kako će to nekoga navesti da se pridržava etičkog i moralnog kodeksa? Jedino što znam da su me gotovo svi prijatelji napustili, da su se svi razbježali. Da sam postao prezren i zaboravljen, pa sam počeo kukati nad vlastitim životom.

Ja ne znam što znači ševa bez šlica, ali onaj tko pročita knjigu Erike Jong: „Strah od letenje“, kažu da se upoznaje s time i da zna za to. A

ja mislim da je to valjda neobavezni seks ili nešto drugo. Ovdje u ovom mom preodgajanju sam svašta morao objašnjavati, pa sam objašnjavao da smo se mi kao socijalističko društvo otvorili prema svijetu, pa samim time i prema seksu. Seks kod nas više nije tabu tema, nego tema o kojoj se slobodno govori i slobodno razgovara. Snimaju se filmovi, tiskaju se časopisi, jedino još nema o tome razgovora na televiziji. Pa me moj ispitivač po stoti puta pita: „Ako je to tako, zašto su vas onda k nama poslali?“

„Mi imamo malo zaostalog partijskog komesara, nije on čuo za seksualnu revoluciju, za Kinnseya, za Ericu Jong i za Henryja Millera.“

„Tko su ti sad ti?“

„Oni se bave seksom.“

I to je bio sav naš razgovor u vezi s tim. Ispitivanja su bila bez početka i bez kraja. Trajala su satima i morali smo odgovarati više puta o istoj temi. I mislim da su se ispitivači jednako umarali kao ispitivani. I sugestivno su nudili odgovore, na koje smo mi morali glavom potvrđivati. Ispitivač pita:

„Jeste li potvrdili što tražimo od vas?“

„Što tražite od mene?“

„Znaš ti dobro.“

„Ne znam.“

I ispitivanje bi krenulo od početka, a dani su tekli sporo. Jedino u što sam vjerovao bilo je to da će isteći ta tri mjeseca i da će me netko osloboditi. A ja pamtim iz tog vremena da je bilo nestašica, ali smo se zabavljali uz Dinastiju, skupljanje znački, metalnog novca, znački, poštanskih marki, sličica košarkaša, pivskih čepova i pivskih

naljepnica. Bilo je to vrijeme bez logike, bez ciljevi i bez smisla, a mene su slali na preodgajanje.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina – „Vodič za tantru"; „Mica Trofrtaljka"; „Nogometni menadžer"; „Cajka".

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„CAJKA“	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	35
POGLAVLJE 4	45
POGLAVLJE 5	59
POGLAVLJE 6	73
POGLAVLJE 7	83
POGLAVLJE 8	93
POGLAVLJE 9	105
POGLAVLJE 10	117
POGLAVLJE 11	129
POGLAVLJE 12	137
POGLAVLJE 13	149
POGLAVLJE 14	159
POGLAVLJE 15	169
„MAJKA OMLADINA“	181
POGLAVLJE 1	181
POGLAVLJE 2	191
POGLAVLJE 3	203
BILJEŠKA O PISCU	210
SADRŽAJ	212

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link [Prijhvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja\(download\)](#), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

CAJKA

Vlastita naklada

Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

CAJKA

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-300-0

Boris Golić

CAJKA

www.digitalne-knjige.com